

Học Viện Hoàng Hôn

Contents

Học Viện Hoàng Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	40
28. Chương 28	41
29. Chương 29	42
30. Chương 30	43
31. Chương 31	45
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	48
35. Chương 35	50
36. Chương 36	51
37. Chương 37	53
38. Chương 38	54
39. Chương 39	55
40. Chương 40	57

Học Viện Hoàng Hôn

Giới thiệu

Tiếng hét thất thanh vang vọng cả khu phố nhỏ trong một đêm tháng 12 lạnh lẽo. Điều ngạc nhiên là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-hoang-hon>

1. Chương 1

ý quên, những phần nào trong [...] là suy nghĩ của nhân vật chính là Tuyết nha

“ÁÁÁÁHHHHHHH”

Tiếng hét thất thanh vang vọng cả khu phố nhỏ trong một đêm tháng 12 lạnh lẽo. Điều ngạc nhiên là mọi người trong xóm không ai quan tâm có chuyện gì xảy ra vì họ đã quá quen với tình huống này rồi. Sở dĩ đó không phải tiếng hét của 1 cô gái bị cướp của, mà là của.....1 người đàn ông 40 tuổi bị đứa con gái quăng mất mấy chai rượu yêu quý.

-Ax, ba xin con đây, Tiểu Tuyết, mấy chai đó ba mới mua mà!!!! Nooooo...OMG....!!! [=.=” English luôn, bố cháu]

Uhm, Tiểu Tuyết là tên con gái của cái ông đó đấy, 1 cô bé 14 tuổi.

-Thôi đi ông già, ý quên, ba. Cũng tại cái thói rượu chè, cờ bạc của ba mà mẹ mới bỏ đi đấy!!! Con quăng hết, dẹp hết, tối chừng nào ba bỏ thì thôi!!!

“Dọn dẹp” xong xuôi, nó lên phòng ngủ tiếp. Kết thúc 1 ngày.

Đúng như tên gọi, Hạ Tiểu Tuyết là 1 cô bé lạnh lùng, nhưng rất xinh đẹp từ khi còn nhỏ. Nhà nghèo, mẹ bỏ đi từ lúc 2 tuổi cũng vì không chịu được cái tính bẻ tha của ông chồng, cha nó, 1 công nhân bình thường. Từ khi bị mẹ bỏ rơi, nó 1 mình lo hết việc trong nhà, rồi còn đi làm thêm kiếm tiền. Đó là 1 cuộc sống vất vả. Àh, còn chưa kể món nợ 70 triệu của ba nó từ mấy ván cờ. [hix, k biết chừng nào trả nổi]

-Ly ơi! Dậy đi học thôi, không trễ giờ! Ly ơi ời! – [Gọi hoài không chịu dậy, nhỏ này ngủ say khiếp, được, ày thường thức giọng ca ở mức MAX của tao.] – LY!!! CÓ DẬY NGAY CHO TAO KHÔNG HẢ!!!

Gương mặt ngái ngủ, đầu tóc bù xù, 2 tay bịt lỗ tai, con bé Ly cố gượng cái thân uể oải của nó mà ngồi dậy. Ngáp 1 cái rõ to, cái mỏ nó há ra có thể nhét 2, 3 cái đùi gà vô trông ấy chứ, nó mè nheo:

-Mấy giờ rồi Tuyết??

-6h30 rồi, tỉnh ngủ chưa má!?

-HẢ!??? 15 phút nữa vô học rồi. Chàì ơi, sao không kêu tao sớm hơn! – Con nhỏ nhảy khỏi giường, chạy vô nhà vệ sinh với tốc độ tên bắn còn theo không kịp.

-Tao gọi mày từ nửa tiếng trước mà có thèm hé mắt đâu. Nhanh đi, tao ra cổng đợi, có thằng Phong nữa đấy, ày 10 phút.

Vương Nhật Ly, bạn từ thời thơ ấu của nó, nhà sát bên cạnh. Sáng nào nó cũng phải ghé qua để đánh thức con nhỏ có cái tật ngủ không biết trời sập này.

Còn 5 phút. 2 chiếc xe đạp và...1 cặp giò đang lao thực mạng, bụi bay đầy đường. 3 đứa học sinh mà sinh mạng của tụi nó đang nằm trong tay tốc độ của chúng và trong tay bà giám thị còn 3 phút để tới trường.

-Aahh! Sao....có mình tao....là....phải chạy....thế này....hả?? – Nhỏ Ly vừa thở vừa than.

-Tại mày là đứa khỏe nhất mà. –nó cười đều.

-Cho chừa cái tật ngủ nướng nhá, Ly heo. – Phong hùa theo.

[Cái thằng Hữu Nam Phong này lại thêm dầu vào lửa rồi. Thế nào nó cũng bị xử đẹp bởi con Ly cho coi. Haha, sắp có phim coi.]

Còn 1 phút. Còn 30 giây. 10 giây. 5. 4.3.2. Rầm!!

3 cái bàn chân làm long trời lở đất đã bước vào ngưỡng cửa của ngôi trường. Cùng lúc đó thì chuông reo.

-SAVE!! – thằng Phong la lớn.

-Ồ, mấy em bắt đầu chơi bóng chày từ bao giờ thế? – Cảm nhận sát khí lạnh cả sống lưng, thằng Phong quay lại với gương mặt không còn 1 giọt máu, [nhìn cái bản mặt nó tức cười quá]. Cô giám thị với nụ cười ít có thân thiện đang nhìn nó. – Hôm nay gặp may thôi. Có 1 ngày cô sẽ mời mấy em lên văn phòng vì tội đi trễ! WAHAHAHA!! – Ôi, cả điệu cười cũng rất ư là “thiên thần”.

Cả 3 vừa bước vô sân thì cả trường mọi khối lớp hò reo. “Hay lắm, hôm nay anh chị lại qua được rồi!!”, “Hoan hô! Đúng là công chúa, hoàng tử của trường!!”, “Mấy nhóc khá lắm, bà giám thị đơ hết cơ mặt rồi kìa”, vv..vv..Cũng đúng thôi, 3 cái tên giặc này nổi tiếng khắp trường mà, Hữu Nam Phong – thiên tài toán học, vi tính, sắc đẹp cũng không tệ, được mệnh danh hoàng tử thần đồng, Vương Nhật Ly – gương mặt kute nhất trường, đứng đầu trong các lớp thể dục, âm nhạc, mỹ thuật, là công chúa nghệ thuật, còn Hạ Tiểu Tuyết thì giỏi tất cả các môn, cộng thêm vẻ đẹp sắc bén nhưng lạnh lùng, được gọi là nữ hoàng băng giá. Cả 3 từ khi vào trường đã chiếm được cảm tình của mọi khối lớp từ 6 tới 9.

Hết giờ học, nó vừa mới bước xuống cầu thang thì 1 đám nam sinh toàn lớp 9 ủa tới. “Tuyết ơi, nhận món quà này cho anh nha!”, “Tuyết, đi chơi không em!”, “Tuyết, blah blah blah”,....

[Ax, sao bữa nào cũng thế này trời, không yên được.]

-Xin lỗi mấy anh, em còn phải đi làm thêm. – Nó nói kèm với bộ mặt lạnh hơn băng Bắc Cực. Và tất nhiên là không có tác dụng, đám đông càng ngày càng đông mấy tên lớp 9 hơn. Cùng lúc đó, Ly từ ban công ngay phía trên đu người xuống, nhắc nó lên rồi nhảy ra ngoài. Đúng lúc thiết.

-Này, mày cứ y như con khỉ ấy. - Nó nhăn mặt nhưng cảm ơn nhỏ bạn.

-Mày nói tao khỉ á? Muốn tao quăng mày ấy con đười ươi kia à.

-Thôi thôi, dọt lẹ má ơi.

-Vây bye hen Phong, tụi này đi trước đây. – Ly vẫy tay với thằng Phong đang đứng gần đó rồi phóng ra cổng. 2 đứa sau đó đạp xe đi, tất nhiên là con khỉ Ly phải chở rồi.

2. Chương 2

-Ly này, tao không biết tại sao chỉ có toàn mấy cha lớp 9 theo tao vậy??? – Nó quay qua hỏi Ly khi đang dọn dẹp bàn ăn. Chỗ 2 đứa làm thêm là 1 nhà hàng sang trọng.

-Thì tất nhiên là mấy ông đe dọa hết mấy tên lớp dưới chớ sao.

-Ồ, vậy tao biết tại sao mấy ông cứ theo sau giờ học không nè.

-Sao?

-Thì tại sáng nào tao cũng tới trễ vì con khỉ như mày ấy.

-Mày...thôi nha, tên tao hay lắm nha, Ly trong lily là loài hoa cho khát vọng, nhiệt huyết, niềm vui à nha. Kêu khỉ hoài là sao?? – Nhỏ Ly nghêngh ngêngh.

-Rồi, tên mày hay lắm, không gọi khỉ nữa, phụ tao dọn nhanh đi.

-Tuyệt, cháu ra lấy order bàn số 5. – Ông chủ nhà hàng gọi nó.

-Dạ.

-Ý ý Tuyệt ơi, cái thằng ngồi bàn số 5 hình như bằng tuổi mình đó, sao đi có 1 mình vậy ta? – Con Ly cái mặt hớn hớn thấy sợ.

-Thôi đi, kệ nó chứ, liên quan gì, mày khoái nó à? – Nó thì không hề quan tâm mấy. – Cho hỏi quý khách dùng gì?

Thằng nhóc giờ ngược lên nhìn nó. Nó cũng thấy đẹp trai thiệt, da trắng chắc hạng công tử, gương mặt toát lên vẻ quý tộc, đôi mắt 1 mí nhìn rất tinh nghịch nhưng cảm thấy có chút gì đó ảm đạm. Mà dù gì thì nó cũng chẳng quan tâm, đang giờ làm việc mà. Nhưng thấy thằng nhóc cứ nhìn mình hoài, nó cũng thấy khó chịu.

-Bạn tên gì? – Cuối cùng thằng nhóc cũng chịu mở miệng.

-Xin lỗi, quý khách muốn dùng gì? – nó cố nhin.

-Mình đang hỏi bạn tên gì mà.

[Thằng này vẫn ngoan cố, còn cười nữa, nụ cười đẹp thật. Mà dù gì chắc thằng này cũng chẳng thèm gọi món nếu mình không trả lời.]

-Tuyệt. Hạ Tiểu Tuyệt.

-Uhm, mình hỏi chơi thôi chứ mình biết tên bạn rồi. Cho 1 đĩa cơm chiên thập cẩm nha. – Thằng nhóc cười 1 cái tỉnh bơ làm nó càng điên hơn nhưng vẫn giữ hình tượng lạnh lùng.

[Cái quái gì với tên đó vậy, điên hả trời!!!!? Đúng là tức quá mà. Sao nó lại biết tên mình chứ??? Khoan, bình tĩnh lại Hạ Tiểu Tuyệt, không được làm mất hình tượng.] Phải, nó đang tự độc thoại.

Trong suốt lúc ăn, tên nhóc đó cứ ngó nó với một ánh mắt khó hiểu. Mỗi lần 2 đĩa chạm mắt thì tên đó lại cười. Con Ly để ý thấy liền lui chơi.

-Ê Tuyệt, thằng bàn số 5 làm gì mà nhìn mày hoài thế??

-Ai biết nó, thằng đó chắc bị khủng, mà tao tự hỏi sao nó biết tên tao?

-Chắc 1 đứa trường mình đó.

-Ờ..có thể là vậy. Mà làm gì mày vui dữ vậy, mê nó hả?

-Haha, làm gì có. Tại tao thấy nó đẹp, mà mày cũng đẹp. 2 đứa tụi bây hợp đó.

-Thôi đi con điên.

Nó đang tính đi ra sau bếp thì ông chủ gọi nó ra tính tiền bàn số 5 vì tên đó đòi nó ra.

[Lại cái gì nữa đây???]

-Bạn 14 tuổi mà đã đi làm rồi à. Giỏi ha.

-.....

-Mình tên Nhật. Minh Anh Nhật. Mình cũng bằng tuổi Tuyệt đấy.

-.....

-“Nhiều chuyện quá, tôi không quan tâm mấy cái đó, không ăn nữa thì trả tiền rồi đi dùm đi”, đó là những gì bạn nghĩ phải không? Nè, tiền nè, khỏi thôi. Hẹn gặp lại.

Mấy lời đó là nó đứng lặng. Chưa ai có thể biết nó nghĩ gì trừ con Ly. Vậy mà thằng tên Nhật này lại đoán được trong khi gương mặt nó không biểu lộ gì dù là 1 nét nhăn khó chịu.

[Mà nó nói hên gặp lại là sao?? Chẳng lẽ học cùng trường thiệt??] Mãi suy nghĩ mà nó quên xem xem đủ tiền trả chưa. [Ax, gì đây??? Thằng đó đưa dư tới hơn 1 nửa lạng!!! Thôi rồi, thế nào ông chủ cũng mắng cho coi...]

Sau ngày làm việc hôm đó, nó đi về và quên luôn việc gặp gỡ Nhật, một ngày của nó lại kết thúc bằng việc dọn dẹp mấy chai rượu của ba nó. Nó đâu biết cuộc gặp gỡ ngày hôm nay chính là định mệnh của nó, 1 sự việc có thể thay đổi cả cuộc đời nó.

3. Chương 3

-Thưa ba con đi học. – Nó chào mặc dù nó biết ông già kia vẫn đang say khướt ở trên giường. – 6h15, qua bên kia đánh thức con Ly thế nào cũng là 6h30 nữa cho coi, haiz...

Hít 1 hơi thật sâu, nó bước ra đường. Nó đứng lại. Quay vô trong nhà như đang kiểm tra cái gì đó. Quay ra. Dụi mắt.

[CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY!!!!??? SAO LẠI CÓ 1 CHIẾC LIMO MÀU ĐEN TRƯỚC CỔNG NHÀ MÌNH!!!!???]

Đúng. 1 vật đáng lẽ không nên có ở đó đang chình ịch trước mắt nó, chiếc limo màu đen sáng chói. Vẫn chưa biết làm gì thì cửa xe bật mở. Có 1 người bước xuống.

-Chào Tiểu Tuyết, mình lại gặp nhau rồi! – Chính xác đó là Anh Nhật, cùng với nụ cười dễ thương!

-.....

-.....

-.....

-.....

-.....

Cái không khí im lặng đến đáng sợ bị phá vỡ khi ba Tiểu Tuyết bước ra, ăn mặc chỉnh tề trong bộ vest màu đen, ông cúi người chào Anh Nhật.

-Cậu chủ Anh Nhật. Làm phiền cậu chủ đến tận đây.

[Gi...gì vậy???? Cậu chủ??? Rồi cái bộ dạng của ba nữa??? Chuyện gì đang xảy ra vậy ???]

-Không có gì đâu bác. – Lại cái điệu cười tỉnh bơ. Nói rồi Nhật kéo tay Tuyết lên xe. – Mình đến trường thôi Tuyết. Thưa bác cháu đi.

Tiểu Tuyết thì đầu óc còn trống rỗng, lúc lên xe đi được 1 đoạn mới hoàn hồn. Nó nhớ là phải qua kều con Ly nhưng ôi thôi, trễ rồi. Bây giờ nhìn qua Nhật mới thấy cậu ta không mặc đồng phục giống trường nó.

[Mà trường mình thì có đưa nào đi bằng xe như vậy đâu trời...]

Tới trường, Nhật tiễn nó xuống xe.

-Khoan...khoan đã, có chuyện gì đang diễn ra vậy ??? Như thế này là sao? Cả ba tui nữa... - Lần đầu tiên nó để lộ gương mặt lo lắng nhưng lại bị chen ngang bởi Nhật.

-Rồi từ từ bạn sẽ hiểu. Giờ vô học đi. Hẹn gặp lại..., honey! – Nhật nhấn mạnh cái chữ cuối rồi leo lên xe.

1 giây.

2 giây.

5 giây.

1 phút.

[CÁI KHỈ GÌ VẬY !!!??? “HONEY” LÀ SAO ???!!! THẲNG NÀY BỊ GÌ VẬY!??] Những suy nghĩ bùng nổ dữ dội trong đầu của nó. [Khoan, chuyện này tính sau, khi về mình phải hỏi ông già kia mới được!]

Nó bước vào trường. Đúng như mong đợi, cả 1 đám học sinh bu lại, nhón nha nhón nháo. “Woa, nữ hoàng băng giá hôm nay tới sớm nè!”, “Có chuyện gì sao Tuyết không đi với 2 người kia??”, “Tuyết nghe tin gì chưa, Nhật Ly tỏ tình với Nam Phong đấy!”...

-Hả? Khoan đã, bạn vừa nói gì? – Nó cố bình tĩnh để khỏi giật mình.

-Hôm nay 2 người đó tự nhiên đi sớm, Ly kéo Phong ra chỗ cầu thang rồi nói là Ly thích Phong đấy.

-Ồ vậy à, cảm ơn đã ình biết. Giờ thì làm ơn tránh đường. – Nó tung chiêu ánh mắt băng biết giết người để mở đường rồi phóng 1 mạch đi kiểm 2 kẻ phạm tội kia.

[2 cái đứa này, dám làm chuyện mờ ám sau lưng mình, không chịu nói để mình còn chúc mừng chứ] à à, đó là tội mà 2 người kia đã phạm à??

Nó chạy khắp sân nhưng không thấy bóng dáng 2 người đâu, rồi nó nghe tiếng khóc thút thít khi nó đang kiểm trong.....wc. [cái tiếng này đích thị là của con Ly mít ướt rồi].

-Ly, Ly ơi. Mà ở trong đó hả? Ra đây coi.

Nhỏ Ly bước ra, mắt đỏ hoe. Nó liền chụp tay kéo con Ly 1 mạch lên lớp.

-Rồi, có chuyện gì, nói tao nghe. – Nó giả vờ “nai”.

-Tao...tao..m..mới nói..n...với...th...hàng Phong...l..à..t..tao...tao thích...n..ó. – Con nhỏ vừa hít hít vừa nói.

-Uhm, rồi sau đó?

-T..h...thằng Phong nó..ó...nói...nó...th...ích ...ng...ười...khác.

-Rồi mà buồn quá, chui vô wc ngồi khóc à?

Giờ tự nhiên con Ly ngớ người, ngừng khóc.

-Hả? Đâu có, tại tao sáng nay ăn sáng trúng cái gì đau quá mới chui vô trống mà, nãy xuống phòng y tế xin mấy viên thuốc mà chưa khỏi nè.

-SAX, vậy thôi hả??? Thiệt bó tay mà luôn đó Ly. Tưởng gì... - Nó biết con Ly không hề nói dối vụ đau bụng, nó chắc chắn điều đó khi nhìn vô mắt con nhỏ.

-Tưởng cái gì? Mà tưởng tao thích thằng 4 mắt đó à. Mơ đi. Há há.

-Hả? Vậy sao mà tỏ tình với nó?? – Đây là cú shock thứ 2 của nó từ sáng tới giờ.

-Tao tỏ tình để kiểm chứng 1 điều thôi, hehe.

[Giọng con này đều quá, không biết nó giấu cái gì nữa, mà mỗi lần nó cười như vậy còn lâu nó mới nói nếu mình hỏi, thôi kệ vậy.]

1 ngày học kết thúc yên bình sau đó. Và cũng có 1 trận phục kích, nhưng lần này không chỉ có lớp 9, mục tiêu cũng không phải Tiểu Tuyết mà là 2 tên còn lại.

[Đáng đời mà lăm, Ly ơi, ai biểu chơi ngu chi. Há há. Giờ có kêu tao cứu tao cũng bó chửi thôi.]

Nó đi 1 mạch ra cổng thì bị giữ lại bởi Nam Phong.

-Ồ, Phong à. Chuyện sáng nay sao rồi, chuyện con Ly với mà á? – Nó lại giả nai.

-Mày...mày đừng có hiểu lầm, tao không có thích con nhỏ chần lử đó! – Mặt thằng Phong bây giờ đỏ hơn trái cà chua luôn, nhìn hài quá.

-Vậy à? Vậy mà thích ai?

-Tao..tao thích...

-Ai vậy? Nói đi. – Lần này nó tò mò muốn biết thật sự.

-Tao..TAO THÍCH MÀY ĐÓ, TIỂU TUYẾT!!!

1 giây.

2 giây.

3 giây.

-Ê, Tuyết, mày dám bỏ mặc chiến hữu trong cơn nguy hiểm à...ủa, chẳng phải kia là tên trong nhà hàng sao??? – Con Ly cuối cùng cũng thoát thì bắt gặp Anh Nhật đang đứng gần đó.

Lại 1 giây.

2 giây.

[Ax, gì đây?? Chẳng lẽ Nhật nghe thấy hết rồi à???)

-Ah, Tiểu Tuyết à, đến giờ về rồi đấy, lên xe nào. – Anh Nhật cười như không có gì xảy ra, nụ cười mà ngay cả Tuyết cũng không biết đó là thật hay giả.

[Hả??? Không phải sáng nay tên đó mới gọi mình là honey hay sao?? Giờ lại chẳng phản ứng gì cả???) à à thế ra Tiểu Tuyết cũng hiểu biết đấy chứ.

Nhật kéo Tuyết đi, Phong đứng đó ngó người 1 hồi mới bật tỉnh.

-Ly, ly à! Tao không biết chuyện gì xảy ra nhưng mày hãy suy nghĩ những gì khi nãy được không?? Tao chờ!! – Phong nói với theo khi xe của Nhật lẩn bánh rồi đi mất.

[Suy nghĩ ư...???)

4. Chương 4

Chiếc xe dừng lại tại nhà nó.

-Vây bye nha, mai mình lại đến! – Nhật cho nó xuống rồi đi mất. Nó đứng lặng 1 hồi, cố gắng sắp xếp tất cả mở sự kiện hỗn độn trong đầu nó. Nó sực tỉnh rồi chạy vụt vào nhà. Ba nó đang ôm một chai rượu nằm la liệt trên sàn.

[hay nhờ, thay đổi hình tượng 180 độ luôn, rõ ràng là có gì đó quan trọng nhưng lại giấu mình đây mà.]

-Này! Ông già, ý quên tập 2, ba, dậy đi, dậy mau cho con nhờ!! – Năm áo lắc lắc không ăn thua, nó đội luôn cả một gáo nước lạnh vô mặt ba nó.

-Ồ ó, chuyện gì vậy?? – Ông giờ mới chịu mở mắt.

-Còn giả ngây nữa, mau nói cho con biết chuyện gì đang xảy ra vậy??? Cái tên Minh Anh Nhật đó là ai???

-Ồ..ồ..Con đang nói đến cậu chủ Anh Nhật à, 2 tuần nữa, đợi 2 tuần nữa rồi con sẽ biết.

-2 tuần??? Sao lại là 2 tuần??? Mau nói cho con ngay bây giờ. Hay là...ba muốn con gái ba đi bụi. – Nó lại giở trò đi bụi ra với vẻ mặt lạnh tanh đó. Và tất nhiên lần nào cũng thành công.

-Rồi...rồi, ba nói. – Ba nó ngồi dậy, hần hơi rồi đổi giọng nghiêm trọng. – Nghe đây, Tiểu Tuyết. Cậu Chủ Anh Nhật là con của chủ tịch tập đoàn họ Minh nổi tiếng cả nước. Điều quan trọng hơn là cậu ấy đã nhận lời trả giúp cho gia đình ta món nợ 70 triệu kia.

-HẢ??? – Nghe tới đây, nó không thể nào giữ được cái vẻ mặt lạnh nữa. – Họ trả nợ dùm ta sao????!! Mà ba đã đồng ý điều kiện gì của họ vậy?? Chắc chắn phải có gì đó chứ ??

-Ừ uhm, tất nhiên rồi, nhưng giờ ba chưa thể nói được, con ráng đợi thêm 2 tuần nữa đi.

-Hừ...được rồi, vậy được rồi, con đi làm đây.

-Mà này, chuyện này là tuyệt đối phải được giữ bí mật, con không được nói với ai nghe chứ, kể cả con bé Ly.

-Con biết rồi. – Nó đứng lên đi một mạch ra cửa, đầu óc vẫn còn quay mòng mòng vì những gì đã được nghe.

[Được lắm, đợi thì đợi]

-Hôm nay bạn đi làm trễ.

[Cái mặt cười cười của tên này làm mình thấy ớn quá..Mà sao lại là mình ra lấy order vậy trời...]

-Quý khách muốn dùng gì? – Nó cố lạnh đấy, nhưng con mắt nó giựt giựt kìa.

-Mình không ăn hôm nay, tới ngồi chơi thôi. – Anh Nhật cười tít cả mắt lại. – Mình không làm phiền bạn lúc làm việc đâu, đừng lo.

[Ừ, biết vậy là tốt đấy, đúng là rắc rối mà]

Cạch. Nó đặt 1 li kem sôcôla lên bàn thẳng Nhật.

-Quà ông chủ cho tôi đấy... - Nó chưa kịp dứt lời.

-Nếu bạn muốn hỏi lộ mình để lấy thông tin thì không thành công rồi. –Nhật nhe răng cười.

[Ax, sao tên này biết hay vậy. Chả lẽ chiêu này lỗi thời rồi hả ???]

-Sao ai cũng giấu tôi hết vậy??? Máy người trả nợ cho gia đình để đổi lấy điều kiện gì??? Không lẽ muốn ba tôi làm không công ấy người à???

-Thì chắc có lẽ gần giống vậy. – Nhật nói với gương mặt tỉnh như không tỉnh.

[Loại người gì thế này????!!]

-Thôi, tui không muốn nghe nữa. Ăn luôn li kem đó rồi đi về giùm tui. – Nó đứng lên đi thẳng vô trong.

Con Ly này giờ thấy hết, chạy lại nhiều chuyện.

-Gì vậy mà?

-Không có gì đâu, tao thấy nó ngồi đây lâu quá nên cho nó li kem để đuổi nó về.

-Ủa, nhưng hồi chiều không phải nó chở mày trong chiếc limo à???

-À thì nó là khách quen của ông chủ, ổng nhờ nó chở tao tới thấy tội nghiệp. – Nó nói dối 1 cách dễ phát hiện.

-Ờ, thì ra là vậy.

[Cũng may mà dễ tin Ly ơi, tao xin lỗi, tao không thể nói ày được]

5. Chương 5

-Tuyệt! Tiểu Tuyệt! – Nó vừa bước xuống xe thì nghe Nam Phong gọi nó.

[Á, quên mất thằng Phong. Chuyện hôm qua làm mình đau đầu cái quen luôn vụ nó tỏ tình rồi, giờ chả suy nghĩ gì được]

-Vậy mình đi nha, hẹn chiều gặp. – Nhật quay trở lại xe. – À Tuyệt nè, bạn quen với ai là quyền của bạn, mình không xen vào đâu.

[Ố ố, sao nó lại biết mình nghĩ gì, tên này bộ có phép đọc suy nghĩ à!??? Lại còn cười nữa, thiệt không hiểu nổi! Quái quá đi!]

-À...ờ...chuyện hôm qua... - Thằng Phong áp úng, mặt đỏ như miếng thịt tái ấy.

-À..chuyện đó à...thì... - Nó cố tìm câu nào đó nói cho có lí.

-...QUÊN NHỮNG GÌ TAO NÓI HÔM QUA ĐI! – Câu thằng Phong vừa thốt ra làm nó shock.

-Hả? – 1 chữ hả vô duyên.

-Thì là quên đi, tao nhìn cái mặt mày là tao biết mày không chịu rồi. – Mặt Phong vẫn đỏ.

-Ồ uhm, vậy là mày cũng hiểu. Huề ha. – Nó cười.

-Uhm, nhưng tao chưa có từ bỏ đâu. – Mặt vẫn đỏ, thằng nhóc cười 1 cái cười tươi nhất của nó.

Thịch.

[Hả? “thịch”?? Cái gì ế??]

Nó quay lại nhìn thằng Phong đang cười toe toét.

Thịch.

[Hả? Lại “thịch” ??? Hôm nay mình bị cái gì vậy??? Chả lẽ nụ cười của thằng này đẹp đến thế sao??]

-Ừ, vậy đi vô trường nhanh thôi, đứng đây cười giống con đười ươi quá. – Nó quăng cho thằng nhóc 1 câu xanh rờn rồi bước đi.

[Ý chết, còn con Ly thì sao??]

Hôm đó, nhỏ Ly đi trễ, bà giám thị được 1 phen thỏa mãn.

2 tuần sau.

Nó bước xuống xe đi vào nhà. Anh Nhật vào theo. Hả?

-Ủa? Sao hôm nay lại vào? – Nó quay qua hỏi.

-Thì có chuyện mình mới vào mà. – Lại cười.

Bước chân vô nhà, nó thấy ba nó trong bộ vest lịch sự hôm trước. Ba nó cuối chào Anh Nhật rất kính cẩn.

[Cái ông già này...]

-Bác, đã đến hạn 2 tuần rồi ạ. – Nhật nói rất lễ phép.

-Vâng, tôi biết thưa cậu chủ. Nhờ cậu.

-Vậy cháu xin phép, cháu sẽ đưa bạn ấy về sau ạ. – Nói rồi Nhật quay qua nắm tay nó. – Mình đi thôi, Tiểu Tuyết. Sắp trễ giờ rồi.

-Hả? Đi đâu? – Nó nãy giờ còn lơ ngơ mới tỉnh lại vì cái nắm tay của Nhật. Mặt nó muốn đỏ hết lên rồi, tim thì đập thình thịch liên tục. Trước giờ chưa có thằng nào nắm tay nó như vậy.

[Tay của Nhật ấm quá!]

-À, mình đưa bạn đến một nơi. Trường...à không, là Học viện Hoàng Hôn.

-Cái...cái gì cơ??? Để làm gì??? – Bây giờ nó mới thật sự tỉnh để mà ngạc nhiên.

-Để làm 1 cuộc sát hạch trước khi chuyển trường. – Bây giờ nó thấy nụ cười của Anh Nhật có gì đó láu lỉnh.

[HẢ??? SÁT HẠCH??? CHUYỂN TRƯỜNG????!!!]

6. Chương 6

Nó thấy biển. Hoàng hôn. Mặt trời có màu đỏ, nhuộm luôn cả đại dương bằng màu đỏ dịu dàng. Khung cảnh thật sự rất lãng mạn, cứ như thể cảnh tượng này chỉ dành riêng cho những cặp yêu nhau vậy. Nó thấy thật yên bình, chưa bao giờ nó cảm nhận được sự yên bình đến khó tả như thế này.

[Ế mà khoan, sao mình lại thấy biển!!!! Không phải tên Anh Nhật nói dẫn mình tới Học viện Hoàng Hôn gì gì đó à??!!]

-Này, Tiểu Tuyết, mình tới nơi rồi. Bạn sao thế?? – Giọng của Nhật làm nó giật mình. – Chẳng lẽ bạn bị say xe hả?

-À không, không phải, tui không sao. – Nó xuống xe theo Nhật. – Nhưng tại sao chúng ta lại tới bi...

Nó đứng hình rồi, đứng hơn là không thể thốt nên lời khi nó nhìn thấy thứ mà nó không nghĩ là nó sẽ thấy. 1 cái cổng sắt chạm hoa văn kiểu tây, phải nói là rất sang trọng. Cái cổng lớn đến nỗi 5 chiếc container đi qua mà vẫn còn dư chỗ. Nó nhìn 2 bên, 2 bức tường sừng sững với những nhánh cây uốn lượn bám lên đó. Nếu ngược nhìn lên cũng không thể nào thấy được những gì phía sau mấy bức tường này.

-Mình vào thôi. – Thấy nó vẫn chưa tỉnh nổi, Nhật liền nắm tay nó kéo theo. Cái cảm giác tay Nhật chạm tay nó lại làm nó giật bắn người.

Bước qua khỏi cái cổng khổng lồ, nó lại bị choáng ngợp bởi những gì bên trong. 1 khu vườn cũng theo kiểu tây, rộng lớn, phải nói cứ như nó nhìn thấy 1 cánh đồng bao la vậy đó, mà khu vườn đẹp lắm, cây cỏ xanh rì, hoa nhiều màu sắc. Nó nhìn thấy cái gì đó xa xa, trông như nhà vậy, không phải, là những bức tường.

[Hổng lẽ phải đi tiếp vào trong nữa sao???]

-Bạn chờ chút nha, tui mình đi tiếp vô bằng xe riêng. – Nó không thể tin được suy nghĩ nó lại dễ dàng bị tên này biết.

Đúng 5 phút sau, một chiếc xe màu đen dừng lại và cả 2 leo lên. Đi xuyên qua khu vườn, nó phải công nhận là rất đẹp, hơn cả những khu vườn nó từng tưởng tượng trong mấy câu chuyện cổ tích. Gần sâu vô trong hơn, nó mới thấy có 4 cái cổng nhỏ hơn nhưng nét chạm trổ thì giống như cái ở ngoài, 4 cái cổng này đặt rất xa nhau, như thể có 4 phần riêng biệt của cả 1 khu này vậy. Chiếc xe chở nó và Nhật dừng lại ở cánh cổng thứ 2, Nhật dắt tay nó xuống xe.

-Nè, cậu bỏ tay tui ra được rồi đó. – Nó bắt đầu khó chịu vì cái cảm giác tim cứ đập thành thịch.

-Uhm, vậy đừng để bị lạc nha. – Nhật vẫn cười.

Khi cả 2 bước cánh cổng đó, trước mắt nó bây giờ không phải là 1 khu vườn nữa mà là 1 tòa kiến trúc nguy nga. Nó đi theo Nhật vào bên trong qua 1 cánh cửa lớn. Bây giờ nó mới để ý trên cánh cửa có khắc 1 hình tròn với 4 hình tam giác nhỏ chỉ về bốn phía, nhìn giống như mặt trời, hình đó được đặt phía trên 1 hình gần giống chiếc vương miện nhưng lại cong cong, gợn sóng. Nó cũng thấy hình tương tự ở 2 cánh cổng nó đi qua.

[Chắc đây là hình tượng riêng của học viện, ánh hoàng hôn. Chắc là vậy.]

Bên trong là 1 căn phòng vô cùng rộng lớn. Có 1 cái cầu thang đặt chính giữa. Nó thấy gạch lát sàn có màu đen nhánh, nhìn lên trần, nó cũng thấy hình biểu tượng hoàng hôn lớn màu đen, cả tay vịn của cái cầu thang cũng đen nốt. Nó vừa đi theo Nhật vừa ngắm mắt vào cái công trình đồ sộ ấy. Cả 2 rẽ trái rồi nó thấy nó đứng trước 1 cánh cửa bằng gỗ bóng loáng, có 1 cái bảng với dòng chữ “Văn Phòng” phía trên cánh cửa.

Nhật gõ nhẹ lên cánh cửa. Có tiếng vọng từ bên trong, giọng 1 phụ nữ.

-Mời vào.

Nhật mở cửa rồi nó cũng bước theo vào trong. 1 người phụ nữ đeo kính ngồi ở 1 cái bàn có máy vi tính, thấy Nhật với nó bước vào, cô ấy đứng dậy chào kính cẩn.

-Cậu Anh Nhật đã đến. Hiệu trưởng Giao đang đợi.

-Được rồi cháu cảm ơn. – Nói rồi Nhật dẫn nó đi tới cánh cửa ở bên phải của căn phòng. Nó không quên cúi đầu chào người phụ nữ kia.

[Chắc người này là thư kí.]

Chiếc ghế bị xoay vô trong nên nó không biết mặt người ngồi đằng sau cái bàn.

-Cô Quỳnh Giao, cháu mang bạn ấy đến rồi nè. – Nhật nói với giọng rất thân thiết.

Chiếc ghế xoay lại. Nó tưởng tượng đó sẽ là 1 người phụ nữ chừng 35. Và trên chiếc ghế là 1 con nhóc khoảng 10 tuổi!

-Quỳnh Như? Sao em lại ở đây???!!! – Lần này Anh Nhật cũng rất bất ngờ.

Con nhóc nhảy khỏi ghế. Nó thấy con nhóc rất dễ thương, gương mặt bầu bĩnh, mắt tròn xoe, long lanh, tóc dài được cột 2 bên.

-Mẹ lại trốn ra ngoài bằng cửa sổ rồi, mẹ dặn chừng nào anh vào thì đưa anh xấp giấy này nè. – Quỳnh Như đưa cho Nhật 1 xấp giấy dày cộp.

-Trời ạ, cái bà cô này. – Nhật cầm xấp giấy. - À, đây là Quỳnh Như, con gái của hiệu trưởng Minh Quỳnh Giao, cô của tớ.

-Vậy đây là họ hàng của cậu à? – Nó nhìn con bé Như.

-Dạ, chị tên Tuyết phải không, em nghe anh Nhật nói nhiều về chị lắm đó! – Con nhóc trả lời thay Nhật.

-Uhm, chị chào em. – Nó cười với con bé. - Ủa, cậu nói cô cậu là hiệu trưởng học viện, vậy có nghĩa...

-À, cả học viện này được chia làm 3 khu, tiểu học, trung học, trung học phổ thông, và đại học, cô mình là 1 trong 4 hiệu trưởng sáng lập ra học viện, khu tui mình đang ở là khu trung học. – Nhật đưa cho nó xấp giấy. – Đây, đây là bài kiểm tra năng lực để xếp lớp cho bạn.

Bây giờ nó mới nhớ mớ thắc mắc trong đầu của nó.

-Khoan, khoan đã, tại sao tui lại phải chuyển trường, làm ơn nêu rõ lý do đi. Không lẽ đây là 1 trong mấy điều kiện mà cậu đặt ra để trả nợ giùm gia đình tui sao??

-Uhm, trước hết, Như à, em cõ cái chân anh ra được không? – Hèn gì nãy giờ Nhật thấy nặng nặng, con bé Như nó bu cứng ngắt trên chân cậu. – Vậy mình sẽ kể hết cho bạn vậy. Hồi trước, mẹ của Tuyết là bạn thân với ba mẹ tớ, nên khi biết chuyện mẹ Tuyết bỏ đi và chuyện món nợ của gia đình Tuyết, ba mẹ tớ quyết định giúp trả món nợ với điều kiện ba Tuyết phải làm nhân viên cho công ti ba tớ, và Tuyết phải giúp tớ 1 chuyện.

-Hả? Tui? Mà chuyện gì??

7. Chương 7

-Uhm...Tuyết chịu làm bạn gái tớ nha! – Khuôn mặt Anh Nhật tỉnh bơ.

-HẢ!!!??? CÁI GÌ CỜ???

-Ê này, bạn đừng hiểu lầm, nói thật tớ có hôn thê rồi, tại tớ không thích cô ta thôi, nên tớ cần 1 người bạn gái để chứng tỏ và để cô ấy bỏ cuộc. – Nhật gãi gãi đầu. – Với lại tớ có người tớ thích lâu rồi.

-Vậy sao không tìm người cậu thích để nhớ ấy???

-Thú thật thì tớ không biết giờ cô ấy ở đâu, tớ bị thất lạc cô ấy từ nhỏ. Nên bạn giúp mình nha, đây chỉ là giả vờ thôi. – Anh Nhật bắt đầu đưa cái về mặt cún con ra.

[Ế ế, sao con nhóc Quỳnh Như cũng làm bản mặt y chang vậy. Ax, dễ thương quá, không cưỡng lại được rồi.]

-Haiz...thôi được, tui sẽ giúp cậu. Nhưng đây chỉ là tạm thời thôi đó! – Nó cũng hết đường lui rồi, nên đành ngồi xuống bắt đầu hí hoáy làm kiểm tra. Giờ suy đi nghĩ lại nó mới thấy nhà Anh Nhật giàu thật, xây cả cái học viện to khủng bố thế này, thiệt, nó không tình cảnh của nó bây giờ ra sao nữa.

[cái con bé Như này hiểu động thật, nãy giờ cứ nheo nheo bên Nhật hoài, chắc nó quý tên này lắm. Mà làm gì tên đó cứ ngó mình hoài vậy, khó chịu quá.]

Ngồi 1 hồi cuối cùng nó cũng xong bài kiểm tra dài 10 cây số. Nó đưa lại cho Nhật mớ giấy.

-Uhm, phải công nhận bạn làm nhanh thật, ít ai làm được chừng này trong 1 tiếng như bạn đấy. Vậy bạn chỉ cần chờ 2 ngày nữa là biết điểm thôi. – Nhật để xấp giấy lại bạn của hiệu trưởng rồi xoa đầu Quỳnh Như. – Giờ anh với chị Tuyết về trước nha, em ở lại chờ mẹ nghe.

-Dạ. – Con bé lễ phép thiệt.

Ọt ọt ọt.

-Trời, Bạn đói bụng đến mức đó rồi hả? – Nhật không nhịn cười được, làm mặt nó đỏ vì ngượng rồi.

Ọt ọt ọt.

-Hahaha, xem ai đang nói kìa! – Tới phiên nó cười, chưa bao giờ nó cười hết cỡ như vậy.

-Uhm...hìhì...này, bạn cười như vậy trông còn đẹp hơn đấy! – Cái câu này làm đỏ mặt hơn rồi.

[Ax, sơ hở quá, mất hình tượng rồi. Vậy mà sao tự nhiên mình thấy vui vậy trời??]

-Ý CHẾT RỒI! – Tiếng la của nó cũng làm Nhật giật bắn người. – Hôm nay trốn việc rồi!

-Ui, lỡ rồi biết sao giờ. – Làm Nhật hết hồn.

-Nhưng hôm nay ông chủ trả lương mà...! – Cái gương mặt như mếu máo của nó làm Nhật buồn cười hơn nữa.

Rốt cuộc, Nhật phải chở nó về lại chỗ nhà hàng. Ông chủ nó trừ bớt tiền lương của ngày hôm nay, rồi mắng cho nó 1 trận vì tội nghỉ mà không xin phép.

-Thôi, lỡ tới đây rồi, ăn tối lun nha, tớ bao cho. – Nhật cười khì.

8. Chương 8

Chap 5

Rầm. Con Ly đập bàn nó.

-Nhỏ kia, sao hôm qua trốn việc hả? – Cái gương mặt giận dữ của nhỏ đúng là có 1 0 2.

-À, tại hôm qua có chút việc gấp nên phải nghỉ. – Nó trả lời với giọng ngu ngơ.

-Việc gấp là việc gì??

-Này, nếu tao chuyển trường thì sao mày? – Nó cố chuyển đề tài.

-Hả? Sao lại hỏi vậy??

-Thì tao chỉ hỏi thôi, nếu vậy thì sao?

-Thì tao theo mày chứ sao? Hỏi nhảm.

-Nhưng nếu trường tao chuyển không dễ dàng gì vô được thì sao?

-Thì...ai biết. Mày hôm nay lạ quá nha, có chuyện gì à?

-Không, không có gì.

Trong cái nhà hàng có 2 con nhỏ đang ngáp ngáp dài, mắt thì lơ tơ mơ.

-Haiz...hôm nay thứ 7 mà sao vắng khách quá vậy. – Con Ly thở 1 cái muốn bay luôn cái cửa.

-Uhm, chả biết tại sao. – Nó thì con mắt muốn sụp xuống vì buồn ngủ.

-Tiểu Tuyết, có người tìm cháu kìa. – Ông chủ bắt ngờ gọi.

Nó bước ra thì thấy Nhật ngồi ở bàn số 5, và còn có 2 người nữa là Quỳnh Như và 1 người phụ nữ.

[Chắc là tới vì cái bài kiểm tra đó đây]

Anh Nhật thấy nó tới thì đứng lên.

-Dạ, cháu xin giới thiệu, đây là Hạ Tiểu Tuyết ạ. Tuyết, còn đây là cô Quỳnh Giao và con gái là em Quỳnh Như. – Phải công nhận là Nhật bài bằng thiết.

-Dạ, cháu chào bác. – Nó cuối đầu chào, ngạc nhiên vì sắc đẹp của cô Giao, trong cô cứ như 20 tuổi ý.

-Ừ, chào cháu. – Cô Giao cười khi nó ngồi xuống. – Cô thật ngạc nhiên là cháu có thể làm bài kiểm tra đó chỉ trong 1 tiếng đấy, mà còn làm đúng hết 95% nữa chứ. Cô có lời khen đó.

-Dạ...cháu cảm ơn.

-Vậy cháu sẽ là người giúp Anh Nhật đóng giả bạn gái phải không?

-Ồ, vậy là cô biết?

-Uhm, cả 1 gia đình chỉ có cô Giao là hiểu cho tớ thôi đấy. – Nhật nói với vẻ tự hào.

-Như vậy cháu sẽ được vào học viện năm tới. Bây giờ cô có việc phải về. Hẹn gặp lại cháu. – Cô Giao cười rồi đứng dậy.

-Dạ cháu chào cô ạ. – Nó với Nhật đồng thanh. Cô Giao thì phì cười vì 2 đứa.

-Ủa, cậu không về sao?? – Nó ngạc nhiên.

-À, tớ nghĩ tớ cần 1 lời giải cho cái người đang ngồi ở bàn kế bên kia kia. – Nhật cười, chỉ tay về phía con Ly.

-Hèn gì nãy giờ thấy lạnh cả sống lưng, thì ra có người nghe lén với khuôn mặt đầy sát khí. – Nó ra hiệu cho con Ly lại.

Sau khi hỏi cung nó rồi nghe Nhật kể rõ sự thật, mặt con Ly đơ ra như cây cơ.

-Tao không thể tin được mày lại rơi vào tình thế này. – Cuối cùng nhỏ Ly nói với cái lắc đầu.

-Thì tao còn không tin nữa mà. – Nó thở dài.

-Vậy là mày sẽ chuyển trường thật à?

-Uhm, là thật rồi. Thế mày có theo được không?

-Ax, nghe Anh Nhật đây kể về cái học viện đó, tao cũng không biết tao theo được không nữa.

-Vậy là mày chỉ còn ở đây được 5 tháng nữa thôi, cũng tháng 1 rồi còn gì. – Con Ly tặc lưỡi.

-Uhm.

-Haiz...- Cả 2 đứa thở dài.

5 tháng trôi qua mau, Anh Nhật vẫn thường xuyên đưa đón Tiểu Tuyết đến trường.

-Vậy là kết thúc à, hè mày vẫn phải tới cái học viện đó để ở trong kí túc xá hả? – Con Ly hỏi nó trong lúc đang làm lễ tổng kết.

-Uhm. – Nó không biết gì để nói.

-Haiz...thằng Phong nó mà biết chắc nó buồn lắm.

-Uhm.

Từ hôm nay nó không cần đi làm nữa. Giờ về, Nhật đứng sẵn ngoài cổng đợi nó, chiếc xe limo được đỗ ở chỗ xa hơn vì lần đầu Anh Nhật tới trường đã gây náo loạn vì cái xe đó.

-Ngày Nam Phong, tao nói cái này mày đừng có shock nha. – Con Ly đợi nó đi xa rồi quay qua thằng Phong.

-Hả? Đừng nói mày tính tỏ tình tập 2 nha. – Phong nổi hết da gà.

-Khùng hả? Tao không có thêm ưa cái đứa 4 mắt như mày. – Con Ly mĩa 1 câu rồi kể hết cho thằng Phong nghe, trừ chuyện Tuyệt chỉ đang giả vờ.

-HẢ????!! SAO BÂY GIỜ MÀY MỚI NÓI!! – Đúng như mong đợi, thằng Phong nổi xung lên khi nghe vậy.

Nó về nhà, thu dọn hành lí rồi lại lên xe Nhật tới học viện. Cô thư kí trong văn phòng lần trước dẫn nó đến khu kí túc xá. 2 người đi ra khỏi cửa của tòa nhà rồi đi vòng ra sau. Phía sau là khoảng sân rộng, có 3 tòa nhà khác, 2 tòa nhà lớn nằm 1 bên trái, tòa nhà nhỏ hơn nằm bên phải và chính giữa là 1 vườn hoa đủ sắc. Cô thư kí dắt nó đi sang tòa nhà đầu tiên bên trái. Bên trong là 1 hành lang dài, nó được dắt xuống cuối hành lang, tới phòng quản lí. Cô thư kí có chìa khóa để mở cửa đi vào và đi ra với một chiếc chìa khóa khác có ghi 37C.

-Khu kí túc xá này là dành cho nữ, khu nam là tòa nhà kế bên – Cô thư kí nói. – Mỗi khu kí túc xá có 5 tầng được chia theo chữ cái và mỗi tầng có 50 phòng theo số thứ tự.

[Hix, cái nơi gì mà to khiếp]

Cô thư kí dẫn nó đi lên cầu thang nằm kế bên phòng quản lí. Từng bậc thang được lát gạch bóng loáng, cùng 1 màu trắng với sàn nhà. 2 người đi lên tới tầng 3.

-Mỗi tầng đều có 1 phòng giặt đồ thế này. – Cô thư kí chỉ tay vào một căn phòng. Nó tiếp tục đi theo cô ta đến cuối đầu kia hành lang, rẽ trái, đến cuối hành lang, lại rẽ trái nữa, đi thêm 1 đoạn, cả 2 đã đứng trước 1 căn phòng mang biển 37C. Cô thư kí đưa nó chìa khóa để mở thử.

Cạch.

Nó không thể tưởng tượng nổi 1 căn phòng kí túc xá lại giống như 1 phòng khách sạn 5 sao. Nhìn vào căn phòng rất rộng, 2 chiếc giường được đặt 2 bên phòng, có cả 2 tủ quần áo và 2 cái bàn, nhưng chỉ có 1 nhà tắm lớn.

-Cho hỏi em có bạn cùng phòng không ạ? – Nó quay qua cô thư kí.

-À, cậu Anh Nhật bảo chọn cho em 1 phòng riêng cho thoải mái.

-Oh, vậy ạ. – Nó thấy hơi thất vọng, 1 mình nó 1 phòng lớn thế này buồn lắm.

Cô thư kí giải thích tòa nhà đối diện là nhà ăn, có phục vụ điểm tâm, bữa trưa và chiều, tối có bán thức ăn nhẹ. Nó được bảo sắp xếp hành lí xong thì ra lại trường học là tòa nhà lớn đằng trước Anh Nhật cần gấp.

Nó xách cái vali vào phòng, hành lí của nó chỉ có thế. Nó ngồi phệt xuống sàn, lấy quần áo ra, suy nghĩ về những ngày tháng vừa qua đã thay đổi cuộc sống nó thế nào.

[Haiz...mới 3 chap đầu cuộc sống mình còn yên bình, vậy mà giờ...con nhỏ au chết tiệt. Không biết ông già mình có đi làm đảng hoàng không nữa?? Con Ly nó nói cho thằng Phong biết chuyện mình chưa ta??? Không biết hôn thê của thằng Nhật là người thế nào??? Ax, quên mất, VẬY TIỀN HỌC Ở ĐÂY AI TRẢ????!! NHÌN CÁI TRƯỜNG THẾ NÀY ĐẢM BẢO TIỀN HỌC KHÔNG PHẢI ÍT!!]

9. Chương 9

Nó lao ra khỏi phòng.

[Trời ạ, nhà thì bự mà có mỗi 1 cái cầu thang là sao?]

Rầm. Nó tông phải ai đó.

-A, cho tôi xin lỗi. – Nó cuối đầu rồi chạy tiếp.

[Ừa, người hời nậy không phải là con trai sao, sao lại ở khu kí túc xá nữ????!!]

Nó chạy ra phía trường. Thấy Anh Nhật đang định bước đi, nó gọi.

-Nhật, Anh Nhật, chờ với. – Coi cái mặt nó kìa, thở hổn hển nữa chứ. [Đúng là thể dục không phải nghề của mình]

-A, Tiểu Tuyết, chờ lâu quá không thấy bạn ra tưởng bị lạc rồi chứ, làm tớ định đi tìm. –Nhật cười. – Bạn đói bụng không, trưa chưa ăn gì mà. Mình đi kiếm quán nào ha.

Nhật lại chờ nó đi. Lần này nó mới để ý thấy nó đã tới 1 nơi xa chỗ nó ở rồi, đây là 1 thành phố lạ lẫm với nó. Tuy nhiên, nó thấy đường xá ở đây yên ắng hơn nhiều, không còn tiếng còi xe ồn ào, âm thanh ở đây cũng không nhộn nhịp bằng, đó là lí do tại sao nó lại thấy yên bình lạ thường. Nó sắp phải trải qua 3 tháng hè và những năm kế tiếp ở nơi này.

-Mà này, nếu tui học ở đây vậy tiền học phí ai trả? – Nó vô thằng chủ đề khi 2 đứa ngồi xuống 1 cái bàn trong nhà hàng.

-Đừng lo, mọi chi phí ba tớ trả rồi, bạn chỉ cần đi học là ok thôi. – Anh Nhật cười thản nhiên

-Ồ...uhm, vậy hả. – Nó hơi hơi thấy khó chịu vì phải dựa vào gia đình Nhật. – À, tui nhờ cậu cái này được không?

-Hừm? Gì vậy? Nói đi. – Nhật gọi 2 phần cơm.

-Uhm, thì, cậu có thể về lấy giúp chiếc xe đạp của tui không, chứ nếu tui muốn ra ngoài mà đi hết nguyên cái sân học viện chắc xui quá.

-Tưởng chuyện gì, lúc nào bạn muốn đi thì có thể gọi tớ chở mà. – Ân cần quá nhỉ.

-Không, như vậy là phiền cậu lắm, tui không thích.

-Uhm, vậy ngày mai tớ mang xe lại cho bạn. – Nhật cười, cảm thấy thú vị vì cái tính thẳng thắn của nó. – À Tiểu Tuyết, tớ cáo cái này muốn đưa cho bạn.

Anh Nhật lấy ra trong túi 1 cái hộp đưa cho nó. Nó mở ra xem.

-Hả? 1 cái di động? Để làm gì thế?! – Nó cầm lên tay cái điện thoại màu hồng.

-Tiện liên lạc thôi, mình biết bạn không có nên mới. – Nó tính mở miệng nhưng bị Nhật chặn lại. – Đừng có nghĩ đến chuyện trả lại, đây làm tấm lòng của tớ, bạn không nhận là tớ buồn đó.

-...cảm ơn. – Chẳng biết nói gì hơn. Nó nhìn cái điện thoại màu hồng, nó nghĩ cái cái màu này không thích hợp với nó cho lắm, màu hồng thì chỉ có con Ly là hợp thôi. Bất giác nghĩ tới con nhỏ đó, nó lại buồn.

-Sao vậy, sao mặt bạn tự nhiên buồn vậy? – Anh Nhật lo lắng, cũng phải thôi, Nhật cũng biết là lỗi nó đến đây 1 mình thì sẽ cô đơn lắm, Nhật tự cảm thấy có lỗi.

-À không, không có gì đâu. – Nó bỏ cái điện thoại vào lại trong hộp.

-Uhm, vậy ăn thôi, đồ ăn nguội hết rồi kìa. – Nhật cười, nhìn nó vài giây rồi cũng cầm cùi ăn.

Nó ngược mặt lên thì trông thấy Anh Nhật ăn ngon lành, trông không có vẻ gì là công tử cả, ngược lại, nhìn cứ như 1 đứa trẻ ấy. Nó bật cười.

[Sao mà dễ thương thế không biết.]

Nó cũng ngạc nhiên vì mặt nó bắt đầu đỏ và tim lại đập thành thịch lần nữa.

Nó mở mắt. Từ lúc về lại kí túc xá nó lăn ra ngủ cũng được 4 tiếng rồi.

[6h à? Bụng mình lại réo nữa, tiện thể xuống thăm cái nhà ăn xem sao.]

Nghĩ rồi nó ngồi dậy, đi rửa mặt và bước ra ngoài. Cái khu vườn trước mặt khu kí túc xá giờ đã lên đèn sáng choang cứ như ban ngày. Nó đi thẳng qua nhà ăn, đẩy cửa bước vào. Trống trơn.

[Sao chẳng thấy ai hết nhỉ?]

Mà cái nhà ăn cũng rộng nữa, rộng gần bằng 1 cái nhà hàng hạng sang ấy chứ. Nó đi lại quây, nhìn vô cái menu mà tá hỏa. Gần như món gì cũng có, từ thứ tầm thường nhất là bánh mì tới cả món tôm hùm. Mà

cái giá mới làm nó shock, toàn thứ đắt tiền. Sức nhớ là trong túi không còn đồng nào làm nó nản hơn. Nó ngồi xuống 1 cái bàn, thở dài sườn sượt.

[Vây là hôm nay nhịn đói rồi]

Chợt 1 ý nghĩ lóe lên trong đầu nó. Nó đứng dậy tìm đường ra sau bếp nhà ăn.

[Chật. Sau tối thui vậy nè, bộ không có người à?]

Đúng vậy, trong bếp không hề mở đèn. Nó đẩy cửa. Một luồng hơi lạnh toát đập vào mặt nó. Con người lạnh lùng như nó không tin có ma nhưng cũng chưa gặp ma lần nào nên bây giờ nó mới biết cái cảm giác rờn rợn ấy là như thế nào. Cánh cửa đóng lại phía sau nó 1 cái ầm.

[Giật cả mình]

Nó đưa tay sờ soạn trên tường để tìm công tắc.

[À đây rồi. Mà sao cái công tắc lại ướt ướt nhỉ. Không lẽ máu???!! Không, chắc không phải, là nước thôi. Bình tĩnh Tuyết ơi, mày không dễ chết ở đây đâu.]

Nó bật công tắc. Đèn sáng. Bây giờ thì nó thấy an tâm hơn rồi. Mà nhìn lại cái công tắc đèn thì đúng là màu thiet!

[Không phải, đây mùi tanh của cá, chắc là đầu bếp làm cá xong quên rửa tay.] Kinh nghiệm đi chợ của nó đấy.

Nó đi lại chỗ bồn rửa chén để rửa sạch máu dính trên tay. Nhìn lại quanh bếp, thấy cũng rất tiện nghi. Nó bước về phía bếp ga.

Kịch.

[Hả? Tiếng gì vậy??]

Kétttt~ ~ ~

Nó đứng im. Đúng hơn là sợ quá, máu nó chạy hết rồi. Khuông mặt trắng bệch.

Chợt có cái gì chụp chân nó!

Nhìn xuống. 1 bàn tay gầy gò đang giữ chặt cổ chân nó. Tim nó muốn rớt ra ngoài rồi.

-A...a...m.. – Giọng nó run rẩy, nó muốn hét lên.

-Này, này, đừng có hét. – 1 giọng nói phát ra từ cái tủ nơi mà bàn tay đang thò ra.

Nó đứng hình. Có một người chui ra từ chỗ cái tủ. [Vây là không phải ma, hên quá. Mà ai điên tới mức chui vô trong vậy trời!] Là người mà nó đụng phải chỗ hành lang ban trưa.

10. Chương 10

-Ồ, em là cô bé hồi chiều. Xin lỗi vì làm em sợ nha. – Sau cái giây phút rùng rợn ấy, 2 người ra ngoài ngồi. – Vây ra em là người mà cậu Anh Nhật dẫn vào trường. Em tên Tiểu Tuyết phải không?

-Dạ. – Bây giờ thì nó bình tĩnh rồi.

[Không ngờ Anh Nhật nổi tiếng đến vậy]

-Em đói hả? Em muốn mua gì?

-A, dạ em hiện giờ không có tiền, em chỉ muốn vô đây để xin anh cho em phụ việc ở bếp như làm thêm ạ.

-Làm thêm? Ở đây? Em nghiêm túc hả? Mà dù có như vậy thì em cũng không kiếm tiền nổi đâu.

-Ồ, tại sao?

-Tại không có ai tới cái nhà ăn này cả.

-Hở? Học sinh không mua đồ ở đây sao?

-Thì tại có gì để bán cho tụi nó đâu.

[Hả? Gì kì ế?]

-VẬY RA KHÔNG AI TỚI LÀ VÌ ANH KHÔNG CHỊU BÁN À. – Nó bây giờ nổi xung lên – Đúng là lười biếng mà. Em quyết định rồi, từ bây giờ, em sẽ làm thêm ở đây, còn anh không làm em cũng mặc kệ đó.

[Ôi, tuyên bố hung hăng quá không biết mình có làm được không.]

-Thôi, tùy em vậy. – Người đó thở dài. – À mà này giờ chưa giới thiệu, chị tên là Tâm. Chị thích tính cách của em rồi đấy.

-Dạ. – Nó bắt tay với Tâm. – Ủa mà cho em hỏi anh làm gì ở ku kí túc xá nữ vậy? Em tưởng...

-Hả? Đừng nói em tưởng chị là con train ha. Chị đây phụ nữ chính gốc à.

[Hả? Là con gái? Sao nhìn y như con trai vậy, hông lẽ les ???! Hix, sao mình toàn gặp người kì lạ không vậy nè.]

1 ngày của nó kết thúc bằng việc khám phá ra 1 người quái đản và tìm được 1 công việc.

11. Chương 11

Sáng, nó bị đánh thức bởi cái tiếng rìng rìng của cái điện thoại.

-Alô? – Nó trả lời bằng giọng uể oải.

-Tuyệt hả? Tổ, Anh Nhật đây. Mới ngủ dậy à, xuống đi, tổ mang xe đạp tới cho bạn nè. – Giọng Nhật vui vẻ ở đầu dây bên kia.

-Uhm. – Nó đập máy, lên cái cái thân mới như vô nhà tắm, dòm lại đồng hồ cũng 9h sáng rồi, đây là lần đầu tiên nó ngủ nhiều đến vậy.

-HẢ??? ĐÂY ĐÂU PHẢI XE TUI !? – Nó giật nảy mình khi nhìn lấy chiếc xe đạp mới toanh mà Nhật đem tới.

-Uhm thì tại tổ thấy xe bạn cũ quá nên... - Nhật gãi gãi đầu.

Cốp!

-Ui da, sao đánh tổ?? – Nó vừa tặng cho Anh Nhật 1 trái lê trên đầu.

-Đồ ngốc, cũ thì cũ chứ vẫn xài được, mua chi cho tốn tiền. – Mắt nó giựt giựt.

-Hix, giờ lỡ rồi sao? – Nhật mếu mếu, thằng này trẻ con thấy ớn.

-Lỡ rồi thì xài luôn chứ biết sao giờ. Lần sau đừng có làm vậy nữa nghe chưa. Tui không thích cái kiểu vung tiền như cậu đâu.

-Dạ, em biết lỗi rồi ạ. – Nhật làm bộ nai. - Ủa, bạn đi đâu vậy?

-Vô nhà ăn, từ hôm nay tui bắt đầu làm thêm ở đó. – Nó đi thẳng 1 lèo.

-HẢ???!

Mở cửa nhà bếp, nó bật đèn.

-Biết ngay mà, bà Tâm đúng là lười thiệt. – Nó tắc lưỡi khi không thấy chị Tâm. Nó bước về phía tủ lạnh.

-Ồ, thực phẩm cũng đầy đủ quá nè, đồ mới nữa chứ, bà đó cũng không đến nổi tệ.

Cùng lúc đó, chị Tâm bước vô từ cửa sau nhà bếp.

[Nhìn thế nào thì vẫn thấy chị ấy giống con trai, nhất là gương mặt, đã vậy còn để tóc ngắn nữa chứ.]

-Ồ, chăm chỉ quá nhỉ - Bà chị ngáp 1 cái rở dài.

-Dạ... - Nó quay qua hỏi Nhật. - Cậu ăn sáng chưa, muốn dùng món gì không?

-Biết làm cơm chiên thập cẩm không? - Nhật cũng đành chấp nhận để nó làm thêm vì Nhật hiểu nó thích tự tay kiếm tiền hơn là nhờ vả người khác.

-Uhm, món đó hả? Dễ ợt, ra ngoài đợi đi. - Nói rồi nó xắn tay áo vào việc, chị Tâm thì đi ra ngoài với Nhật.

-Chị thấy cô bé đó cũng được đó chứ. - Bà chị bắt đầu nhiều chuyện với Nhật.

-Hehe, em mà. - Anh Nhật cũng hồn nhiên.

-Uhm, nhưng không biết con bé gặp được nhỏ Ngân sẽ ra sao đây? Em có nghĩ nó vượt qua được không?

-Hi, không sao đâu chị, Tiểu Tuyết mà, lạnh như băng vậy, chắc không khó lắm đâu? - Nhật cười nhưng vẫn thấy lo.

-Nè, cơm tới rồi nè! - Nó mang ra một đĩa cơm nhìn rất chi là.....hết muốn ăn.

-Trời đất, sao xấu hoắc vậy!/? - Anh Nhật ôm bụng cười

-Phải công nhận nhìn cứ như 1 mớ bòng bong ấy. - Bà Tâm thêm vô.

-Nè nè, ăn thử đi rồi hẳn nói nha. - Nó thách thức.

Nhật liền múc thử 1 muỗng. Nó với chị Tâm hồi hộp. Bà Tâm bả hồi hộp vì bả sợ thằng kia ăn vô lẩn ra chết bả không biết xử sao ấy mà.

-Uhmhhh, ngon! Ngon quá! - Nhật reo. - Không ngờ nhìn vậy nhưng rất ngon!

-Thấy chưa, đừng đánh giá thấp tui chứ. - Nó được phen lên mặt.

-Phù, hên quá. - Đó, hiểu chị Tâm nghĩ gì rồi hen.

Cạch. Cửa phòng ăn mở ra. 1 thằng con trai bước vô. Tên đó thấy Nhật thì tự nhiên rống lên như thể bắt được vàng ấy, rồi chạy tới ôm cổ Nhật.

-Woa, hiếm khi thấy Nhật tới đây đó! Nhớ ghê! - Nhìn tên đấy ôm Nhật cứ như con cún con ấy.

-Thanh à, cậu không thể không loi choi được à. - Nhật ra vẻ khó chịu nhưng rất vui. - Chạy xồng xộc vô mà chả để ý xung quanh gì hết.

Lúc này tên đó mới ngược lên ngó thấy nó với chị Tâm.

-A, chào chị, ít khi thấy chị chịu làm việc đấy. - Thanh quay qua nó. - Còn đây là...

-Tiểu Tuyết đấy. - Nhật chen vô. - Tuyết, đây là Huỳnh Vũ Thanh, bạn Nhật, còn đây là Hạ Tiểu Tuyết, uhm...bạn gái tớ.

Cái từ đó khiến nó đỏ hết cả mặt.

-À, vậy ra bạn sẽ là người đánh bại con Ngân đây à. - Thằng Thanh xắn tới niêm nở bắt tay nó. - Hân hạnh làm quen, không ngờ bạn đẹp thiệt đó, y như những gì thằng Nhật kể.

-Ồ uhm...cảm ơn. Mà y như những gì Nhật kể là... - Nó nhìn qua thì thấy Anh Nhật mặt đỏ lét hết trơn.

-Nhiều...cậu nhiều chuyện quá rồi đó Thanh. - Nhật cố đánh 1 trống lảng.

-Hehe. - Thanh cười gian. - Ủa, đĩa cơm đó của ai vậy? Bạn làm hả, Tuyết? Mình thử được không?

Cái thằng Thanh cứ tự nói tự trả lời, rồi cầm muỗng lên ăn luôn.

-Woa, ngon quá đi!! - Thanh khen nức nở.

-Cảm ơn. - Nó cười. [tên này trẻ con còn hơn Nhật nữa.] - Ủa, Vũ Thanh cũng ở kí túc xá hả?

-Uhm. - Thanh đang ngấu nghiến đĩa cơm mà đáng lẽ ra là bữa sáng của Nhật.

-Mình tưởng bạn của Nhật cũng đi học bằng xe hơi chứ. – Nó thắc mắc.

-Oh, vậy là bạn chưa biết. Kí túc xá là nơi chỉ dành cho học sinh trúng tuyển vào học viện chứ không phải là đóng tiền để vào như Nhật, đa số học sinh kí túc xá là nhà nghèo nhưng học rất giỏi. Mình là bạn Anh Nhật nhưng từ nhỏ nhà mình đã nghèo rồi nên phải ở kí túc xá.

-Này này, đừng có đánh đồng tớ với mấy đứa chỉ cần tiền là vào học được chứ!

12. Chương 12

Nó ngồi trong nhà ăn nghe Vũ Thanh tám mấy chuyện trên trời dưới đất về tuổi thơ của Thanh và Nhật, tới chiều thì Nhật bảo có việc nên phải về, còn Thanh thì lên phòng ngủ. Nó liền xách chiếc xe đạp để chạy thử.

Nó đạp ra khỏi cổng học viện, đi vô mấy con phố để thăm thú, nhưng cốt là để kiếm chỗ tìm thêm 1 công việc nữa.

[Làm ở nhà ăn trường không chắc cũng không đủ, tối mình có thể làm thêm ở đâu đó khác được nhỉ.]

Đang đạp boong boong ngon lành thì nó bất chợt thắng gấp, có ai đó tự nhiên chạy ra giữa đường ngay trước xe nó làm mém chút nữa là gây tai nạn. Nó xuống xe chạy tới chỗ cái người đang ngồi trên đường. Đó là 1 cô bé trạc tuổi nó, hình như nhỏ bị thương ở chân rồi.

-Trời ạ, có sao không, sao lại thành linh nhảy ra đường thế? – Nó dìu con nhỏ vô lề đường rồi chạy tới tiệm thuốc mua băng cá nhân. – Sao rồi, có đau không, để mình băng lại cho.

[Haiz...trầy có 1 chút mà sao cứ khóc hoài thế. Mà nhìn nhỏ này dễ thương nhỉ]

Con nhỏ bị thương có mái tóc ngắn uốn xoắn rất kiểu cách, nhỏ mặc 1 bộ váy màu tím trông thật bắt mắt.

[Nhìn là biết con nhà giàu rồi.]

Băng bó xong, nó tính đứng lên đi thì bị con nhỏ kéo lại.

-Tui...không có biết đường về nhà..! – Nhỏ thút thít.

-À...uhm...vậy bạn tên gì? – Nó đứng là không phải loại bỏ mặc người khác.

-Ngân. Phạm Bạch Ngân.

13. Chương 13

BỐP!!!

Anh Nhật lãnh đủ 1 cái bạt tay vô mặt.

-Đồ đáng ghét. Sao bảo anh tới đón mà không tới thế hả? – Tiếng la hét chói tai đó là của nhỏ Bạch Ngân.

-Anh có tới đúng giờ còn em lại thang lang ngoài đường để bị lạc đó! – Nhật cãi lại. – May mà có Tiểu Tuyết chứ không là em bị bắt cóc rồi, có biết không hả??

Hai vị hôn thê đang cãi nhau inh ỏi. Nó ngồi nhìn ngao ngán.

[Sao lại thành ra thế này nhỉ...? Tuy lúc này nhìn thì biết con nhỏ là con nhà giàu, ai ngờ nó lại là hôn thê của Nhật đâu, lại còn nhỏ hơn Nhật 2 tuổi..]

-À, cảm ơn Tuyết đã gọi tớ nha. Tại hôm nay có bữa tiệc gia đình, mà Bạch Ngân lại trốn ra giữa chừng. – Bên má của Nhật sưng tấy lên mà Nhật không hề gì.

[Bạo lực gia đình à =="]

Bạch Ngân ngó qua nó, mặt kênh kiệu.

-Ồ thì ra đây là bạn của anh à. Nhìn tầm thường quá. – Ngân nhếch mép.

[Hỗn láo thật, ý nhà giàu muốn nói gì thì nói à]

Nhật chở nó về kí túc xá.

Nó thấy khó chịu lắm, sao lúc nào nhà nghèo cũng bị coi thường thế nhỉ. Nó bước vô phòng, thả mình lên giường, nó không còn tâm trí nào để suy nghĩ nữa. Rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Đã 2 tháng rồi kể từ cái ngày nó gặp nhỏ Ngân. Nhật cũng không tới tìm nó nữa, cũng chẳng gọi điện. Nó tự hỏi không biết có chuyện gì, cả Nhật cũng nói khai giảng sẽ gặp lại, mà nó có hỏi Thanh thì tên đó cũng lắc đầu không biết. Thiệt, nhiều lúc nó thấy nó chỉ như 1 con rối bị cuốn vô trò chơi kì lạ này.

Hằng ngày nó vẫn xuống làm trong nhà ăn, cuối tháng kiếm cũng kha khá. Kể từ ngày có nó phụ nấu và phục vụ, học sinh dần dần cũng chịu xuống mua đồ. Mà nhờ vậy nó mới biết cái khu kí túc xá to như vậy mà có chỉ khoảng 30 người cả nam lẫn nữ.

[Vậy xây kí túc xá chi mà to thế nhỉ? Đúng là lãng phí tiền.]

Còn 1 tuần nữa là nhập học. Suốt kì nghỉ, nó chán kinh khủng. Sáng phục vụ nhà ăn tới trưa, tối lại đi làm thêm ở 1 nhà hàng nhỏ, tài nghệ nó chỉ có biết nấu ăn nên không kiếm được việc nào khác. Nó cố gắng kiếm nhiều thứ để làm cho qua thời gian nhưng nó vẫn thấy trống trải. Mà từ khi nó nhìn thấy cảnh hoàng hôn trên biển đây, nó có 1 thú vui mới, chiều nào nó cũng ra biển ngồi ngắm hoàng hôn tới tối mới đi làm. Nó yêu thích khung cảnh lãng mạn này, nó hay nhìn trời, mây, nhìn về phía đường chân trời, sắc màu này giúp tâm hồn nó thanh thản, không còn muốn suy nghĩ điều gì. Từ khi tới học viện, đây là nơi mà nó cảm thấy yên bình, thoải mái nhất.

Cộc cộc cộc.

Còn 1 ngày để đến lễ khai giảng. Nó bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Cố gắng tỉnh táo trong cơn buồn ngủ, nó bước ra.

-Này, mày tính để tao chờ tới khi nào thế hả? Lần đầu tiên thấy mày ngủ nướng đấy! – Nó không tin vào tai và mắt mình nữa, nhưng đây là Nhật Ly với cái giọng the thé bạn nó đây mà!

-L..Ly...làm sao mà mày...? – Nó vẫn còn choáng váng.

-Hehe, cho tao vào trong đi rồi hẵng nói, ha, bạn cùng phòng.

Qua lời kể của Ly thì Ly nhờ Phong tìm kiếm thông tin về học viện Hoàng Hôn rồi quyết định thi tuyển vào đây.

-Thật hả? mày thi tuyển vào đây dễ như chơi vậy hả??? – Nó ngạc nhiên, thán phục tài năng con bạn.

-Bài kiểm tra đó tao làm được có 60% à, mà bà hiệu trưởng thấy tao có năng khiếu nghệ thuật nên bà nhận tao vô.

-Vậy còn thằng Phong??

-À, chuyện đó, tao báo mày tin này, nghe xong đừng shock nhá, à mà không shock mới lạ. – Nhỏ Ly tự nhiên đổi giọng. – Thực ra thằng Phong là...

-HẢ!!!!??? – Giọng con Ly hốt hoảng khi nó nhìn vào đồng hồ và biết mình bị trễ. – Nhỏ Tuyết đâu mất rồi?! Sao không gọi mình dậy!!

Vừa lúc đó, nó xộc vào phòng, tay xách thétó hộp đồ ăn.

-Ly, mày dậy rồi hả? nhanh lên ra ăn sáng nè, còn 10 phút thôi đó! – Thì ra nó xuống nhà ăn làm bữa sáng cho con Ly.

-Ê, mày nói hôm nay thằng Phong cũng tới phải không? – Nó hỏi khi 2 đứa đi bộ ra trường.

-Uhm, tao nghe nó nói vậy. – Miệng con Ly còn nhai chóp chép bữa sáng. – Kìa, vừa mới nhắc.

Chiếc xe dừng trước mặt 2 đứa nó, bước xuống xe Nam Phong!

Phải, câu chuyện hôm trước Ly kể với nó là Phong thực ra là con của chủ tịch 1 công ti dưới trướng của tập đoàn họ Minh. Nghe mà nó lúng búng lỗ tai, không thể tin 1 người như Phong lại học ở 1 trường như nó trước kia, mà suy nghĩ lại thì từ trước tới giờ nó cũng không biết gì về Phong cả.

-Chào 2 người đẹp! – Vẫn cái cặp kính cận với khuôn mặt ngô ngố, nhưng dáng vẻ Phong lại chừng chạc hơn bao giờ hết trong bộ đồng phục màu đen.

-Thôi đi cha, cái câu đó là sao hử? – Con Ly chống nạnh.

-Hìhì, thì giỡn một chút thôi mà, mày làm gì ghê vậy. – Nó mừng vì tính cách Phong vẫn vậy.

-Mày nha mày, trước giờ che giấu thân phận giỏi thiệt. – Nó cười.

-Quá khen, tao như vậy cũng vì muốn gặp lại mày thôi. – Câu nói của Phong làm nó thấy khó hiểu.

Nó nhìn xung quanh mới để ý thấy đa số học sinh đều đi học bằng xe hơi. Cái trường này nói đúng hơn là chỗ bọn nhà giàu khoe của, thi đua. Những ai thì đi bộ thì toàn là dân kí túc xá cả.

Chợt cả trường náo động khi chiếc xe màu đen dừng lại ở cổng, Anh Nhật bước ra. Vì là con trai của cả 1 tập đoàn lớn nên Nhật rất được kính trọng. Không ai dám lại gần Nhật trừ cái tên Vũ Thanh, kẻ đang quảng vai bá cổ Nhật, lo chơi như con nít, là bạn thân của Nhật. Nó thắc mắc sao không thấy Bạch Ngân đi cùng Nhật.

14. Chương 14

Nhật đi lại rồi bất chợt nắm tay nó, làm nó giật mình. Cả trường bắt đầu xì xầm bàn tán. “Cái gì??? Con nhỏ đó là bạn gái của Nhật ư??” , “Vậy còn Bạch Ngân đâu rồi?” , “Đúng là ăn gan báo, dám thách thức hôn thê của Anh Nhật cơ đấy.” , “Nghe đầu nhỏ này nhà nghèo lắm.” , “Hình như nó làm thêm ở nhà ăn đó.” , “Đúng là hạng tầm thường.” . Cái thế giới này hoàn toàn khác với thế giới trước đây của nó, cứ như trời đất đảo ngược ấy. Nhưng nó không hề để tâm tới mấy lời gió bay đó, với nó lời nói sáo rỗng của thiên hạ không là gì cả.

-Thiệt là có lỗi, bắt bạn phải chịu những lời khó nghe. – Nhật nói.

-Uhm...không sao cả, tui cũng chả để ý đâu. – Nó không trả lời đàng hoàng được vì tay Nhật cứ nắm tay nó làm nó đỏ mặt.

-Này này, diễn thì diễn nhưng đừng làm thật quá nhé. Có người ở đây thấy khó chịu đấy. – Con Ly nói khi không còn học sinh nào ở quanh, chỉ tay về phía Phong.

-Thôi thôi, tao không sao mà, mày nhiều chuyện ghê. – Phong lắc đầu nguây nguậy.

Bốp!! Rầm!!!

1 dấu chân to tướng in trên đầu Nhật, cú đá của con Ngân knockout Nhật ngã sóng soài. Phải nói là con nhỏ này nguy hiểm quá. 2 tên Phong với Ly mất chữ O miệng chữ A đứng hình, chưa thấy đứa con gái nào bạo lực như Bạch Ngân.

-Này, chị. Đừng có động vào Anh Nhật! – Con nhỏ chỉ tay về nó, giọng chảnh chảnh.

-Tao nổi điên rồi đó, muốn giết con nhóc này ghê – Nó thì thầm với con Ly.

-Thôi đừng, tha cho nó đi. – Ly thì thầm lại. Sát khí bốc ra ngùn ngụt.

15. Chương 15

-Tiểu Tuyết ơiiii! – Con nhỏ ngồi kế bên nó ổng ọ.

-Huh? Gì vậy? – Nó đang chú tâm vào cuốn từ điển tiếng Anh. Nó ngồi như vậy suốt giờ chuyển tiết, cố gắng học thuộc mớ từ vựng.

-Bạn chỉ tờ bài toán này nha, tờ hồng hiểu. – Con nhỏ chìa cuốn tập cho nó.

-Uhm...bài này huh. Đơn giản thôi, bạn phải đặt công thức với x là biến...

-Ồ, ra vậy, cảm ơn Tuyết nhiều nha!

-Uhm. – Nó lại chú tâm vô cuốn từ điển như thể đó là tất cả với nó.

-Ê, Tuyết, mày có định ra ăn trưa không đấy? – Con Ly hỏi trong lúc đang nhai miếng bánh mì.

-Tao chưa làm xong mà! – Đang giờ nghỉ trưa, và nó phục vụ đồ ăn cho học sinh. Nhìn Nhật Ly, Nam Phong với Vũ Thanh ngồi ăn mà bụng nó kêu rồn rột. Ngẫm nghĩ lại thì cũng đã hơn 1 năm từ ngày Anh Nhật với Bạch Ngân qua Mỹ.

1 năm trước.

Lễ khai giảng kết thúc. Nó với Anh Nhật, Vũ Thanh, Bạch Ngân, Nam Phong và Nhật Ly đang lang thang ngoài hành lang trong giờ nghỉ. Chợt Anh Nhật nói có chuyện cần thông báo.

-Sao cơ? Nhật với Ngân sẽ qua Mỹ??!! – Vũ Thanh là người lên tiếng đầu tiên khi nghe Nhật tuyên bố.

-Tại sao vậy? – Nó thấy chuyện này thật vô lí, khi Anh Nhật lôi kéo nó vào học viện rồi lại trốn sang Mỹ. Thật sự thì nó không biết nói gì, chỉ thấy hơi hụt hẫng.

-Vì ba mẹ tớ đang ở bên đó, nên tớ phải đi, qua đó sắp xếp 1 số công việc rồi trở về. Họ bảo phải dẫn Bạch Ngân theo. – Nhật cười.

-CÁI QUÁI GÌ THẾ? TỰ NHIÊN KHI KHÔNG LÀ XÁCH DÉP ĐI VẬY HUH??!! – Con Ly nổi điên.

-Xin lỗi vì không chịu báo trước. – Nhật cũng phải sợ nhỏ chần lữa này.

-Vậy khi nào lên đường? – Phong chen vô, cản con Ly lại.

-Ngày mai. Mà không cần mấy anh chị tiễn đâu. – Ngân lên tiếng, cái giọng khinh người nhưng trẻ con.

-Haizz...một năm rồi mà chưa thấy mặt mũi đâu. Cũng chả chịu nói khi nào sẽ về. – Con Ly chán nản.

Cả đám tụi nó bây giờ đã lên lớp 10 rồi, chuyển từ khu cấp 2 sang khu cấp 3 của học viện, đồng phục cũng đổi màu từ đen sang trắng. 1 năm trôi qua với nó cũng êm đềm mặc dù lúc mới vào bị nhiều lời điếm tếu vì quan hệ của nó với Nhật nhưng nhờ bằng thành tích đáng nể nên dần dần nó hòa nhập hơn. Chuyển sang cấp 3 nhưng số phòng kí túc xá của nó vẫn không đổi. Cả bà chị Tâm trong nhà ăn cũng được chuyển chỗ làm sang khu cấp 3, và nó lại làm thêm ở đó.

Nhiều lúc ngồi suy nghĩ lại lần đầu nó gặp Nhật trong nhà hàng, nhìn khuôn mặt cười cười của tên đó là nó biết nó sẽ dính vào rắc rối rồi. Và giờ nó ở đây, học viện Hoàng Hôn, 1 ngôi trường hạng nhất, giống như 1 thế giới hoàn toàn khác, còn nó là 1 kẻ lạc đường được dẫn dắt đến 1 lâu đài tráng lệ.

Không biết công việc cần giải quyết của Nhật là gì? Chừng nào thì về?? Mà dạo này mình ít đi thăm ông già mình quá.. Không biết...??? Một mớ suy nghĩ mông lung hình thành trong đầu nó từ khi nào không hay. Nó hay ngồi ngẩn ngơ như vậy, tâm hồn để nơi nào ấy.

Nó lảo đảo bước đi trên hành lang. Đầu nó cứ quay vòng vòng như chong chóng, bụng thì quặn lại. Bệnh đau bao tử của nó lại tái phát, đau không chịu được. Nó bắt đầu loạng choạng, mồ hôi chảy dài trên mặt.

-AH, Tiểu Tuyết!! Không sao chứ??? – Vũ Thanh lao tới đỡ nó. – Tuyết sao vậy??? Mém nữa là ngã rồi! Bị bệnh hả??

-...uhm...tớ...không sao...đâu. – Mặt nó tái mét vì cơn đau.

-Trời ạ, mồ hôi thế này mà bảo không sao. Đây, tớ dìu cậu tới phòng y tế.

Được cho 1 viên giảm đau, nó thấy đỡ hơn.

-Tớ không sao đâu, Thanh về lớp được rồi. – Nó cười. –Ồ, sao cậu khóc?

Nó chưa từng thấy đứa con trai nào ngồi khóc ngon lành như Vũ Thanh, làm nó thấy tội nghiệp quá.

-Tớ sợ...Tớ sợ khi nhìn thấy người khác đau. Vì mẹ tớ cũng qua đời trong đau đớn...nên...tớ sợ lắm. – Thanh sụt sùi.

[Ồ..thì ra là vậy. Tội nghiệp quá...Mình cũng không biết bây giờ mẹ mình ở đâu nữa..]

Nó nắm tay Vũ Thanh với ý nghĩ cảm thông.

-Hehe, đừng có khóc, mít ướt y như con Ly. Tớ không sao thiệt mà.

Nhìn khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của nó lấp lánh trong ánh nắng ban trưa mà con tim của Thanh bỗng dưng lồi nhịp. Vừa lúc đó, Nam Phong bước vô. Đầu tiên là vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó là thở dài, Phong lại gỡ tay nó ra. Vũ Thanh cúi gầm mặt đứng lên bỏ đi.

-Sao rồi? Đau bao tử nữa hả? – Phong ngồi xuống, vẻ mặt bình thản như chưa có gì.

-Uhm. Nhưng giờ không sao rồi. – Nó ngồi dậy. – À,chuyện...hồi nãy....

-Khỏi giải thích, tao hiểu mà. – Phong thở dài. – Thiệt tình, chưa thấy thằng nào mít ướt như nó...Mày đó, tốt quá rồi nhiều người hiểu lầm nha mày.

-Hehe... - Nó cười, gãi gãi đầu. Nó biết làm gì hơn ngoài ra sức giúp khi nó thấy có người gặp chuyện, con người nó là vậy mà.

-Hôm nay mày lại lên cơn đau nữa hả? – Nhật Ly hỏi, nhăm nháp li sữa nóng. - Có sao không?

-Uhm, sao trắng gì. Mày thừa biết là tao quen rồi mà. – Nó chống cằm. Nhà ăn giờ này chả có ai đến, chị Tâm thì về phòng trước.

-Ồ...ê mà có gì với thằng Thanh vậy? Hồi trưa tao thấy mắt nó đỏ hoe à, bộ nó khóc hả??

-Uhm... - Nó kể lại chuyện của Vũ Thanh. Vừa nghe xong con Ly méo méo vì tội nghiệp. – Thôi nha, tao lên phòng trước, mệt quá rồi.

Nó đứng lên đi. Bây giờ nó chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi thôi. Mỗi lần đau bao tử là người trở nên mệt kinh khủng, tay chân rã rời, đầu óc thì quay mòng mòng. Nó mà nằm xuống rồi thì trời có sập nó cũng không mở mắt đâu.

16. Chương 16

-Chào buổi sáng. – Anh Nhật cười.

-Chào buổi sáng. – Nó đang uống nước nên không để ý ai chào, khi nghe cái giọng quen quen thì...

Phụttttt!!!

Bao nhiêu nước trong mồm nó bay ra hết. Nó trở mắt nhìn Nhật, cứ như tên đó là người ngoài hành tinh ấy. Anh Nhật nhìn gương mặt nó mà cười sặc sụa.

-Tớ về hồi tối hôm qua. – 1 câu ngắn thôi vì Nhật vẫn chưa nín cười được.

Còn nó thì vẫn đứng cứng ngắt như tượng. Mắt nó vẫn chưa rời khuôn mặt Nhật. Nó không tin được mới có 1 năm mà dường như Nhật thay đổi quá, cao hơn nó, đẹp trai hơn, đôi mắt tinh nghịch giờ như thêm vẻ

chín chắn. Ý nghĩ của nó đang lơ lửng đâu đó trên thiên đường rồi, nó không cưỡng lại vẻ đẹp của đôi mắt đó mỗi khi Nhật cười, cứ như là ánh mặt trời ấm áp tỏa ra từ đôi mắt ấy vậy.

-Này, có gì cho tớ ăn sáng không? – Câu hỏi của Anh Nhật đưa nó về thực tại, quên mất là mình đang ở nhà ăn.

-À, có chớ, bánh quế với mật ong nha. – Nó bình tĩnh lại, quay lưng vô bếp.

3 con người với 8 con mắt tròn xoe kinh ngạc khi Anh Nhật bước vô lớp.

[Đúng là không chỉ có mình nghĩ Nhật rất khác lạ, 3 tên kia thành tượng luôn rồi. Có cái gì đó rất thu hút ở Nhật, vẻ đẹp chẳng, hay vẻ chừng chạc đó nhỉ??? Haiz...gì thì gì chứ thế nào cũng có rắc rối với đám con gái cho coi.]

-Woa, Nhật về!! – Vũ Thanh lao tới quàng cổ Nhật, tính trẻ con vẫn chưa bỏ.

-Nè, đẹp trai ra rồi đó nha. – Nhật Ly bình luận, liếc liếc xung quanh coi phản ứng tụi con gái, y như rằng, đứa nào đứa nấy hồn siêu phách lạc hết.

-Yo! – Nam Phong ngẩn ngơ.

Anh Nhật chưa kịp mở miệng thì bị 1 cước vào đầu từ phía sau, nằm sòng soài trên sàn.

-Tiểu thư bạo lực giá lâm. – Ly bình loạn.

-Phù thủy cười xe hơi. – Chẳng biết từ lúc nào mà Phong nghĩ ra cái biệt danh quái gở đó nữa.

-Ác quỷ nương nương...hix – Nhìn cái mặt hốt hoảng của Thanh giống thú lạ thiệt.

-À...à.. – Nó bó chấu.

Con bé trong đồng phục màu đen đứng chóng nạnh, Phạm Bạch Ngân, vẫn mái tóc ngắn xoăn xoăn, vẫn gương mặt cá tính, dường như không thay đổi nhiều, nhưng càng nhìn càng thấy kiêu sa hơn thôi.

-Cho chừa cái tội không chịu chở người ta đi học. – Cái giọng lãnh lút đúng là không lẫn vào đâu được.

-Sao em lại ở đây?? Khu cấp 2 bên kia cơ mà. – Nhật đứng dậy, chóng mặt.

-Hứ! Khỏi nhắc, về liền đây. – Con nhỏ nguýt 1 cái rồi chạy đi.

Nó đang loay hoay với đĩa trái cây thì 1 bạn gái chạy vào nói có người muốn gặp nó gấp ở bụi cây bên hông trường. Nó hỏi ai thì bạn ấy không trả lời, mà cái mặt cứ lăm la lăm lét như giấu diếm gì đó. Nó chẳng muốn đi nhưng bị bạn gái đó níu kéo nên đành phải tới. Ra đến nơi thì không thấy ai.

[Chả lẽ nhầm lẫn gì chẳng??]

Nó tính quay lưng bỏ đi thì...

Àoooooooo!!!

Người nó ướn sững. Chưa kịp phản ứng gì thì 1 cái xô rơi ngay bên cạnh nó với 1 tờ giấy được dán lên đó. Nó nhặt mảnh giấy lên. “Liệu hồn thì tránh xa Anh Nhật ra!”, dòng chữ to in đậm trên tờ giấy. Tay nó run run, nó vô nát tờ giấy.

-Chết tiệt, chơi cái trò hèn hạ này. Chờ đó, đây không phải loại dễ bị bắt nạt đâu. – Nó lăm bằm, nhếch miệng cười 1 cách khinh bỉ.

Nó quay lại nhà ăn với cái thân ướn như chuột lột. Ai cũng ngạc nhiên nhìn nó, con Ly hối hả chạy lại, vẻ mặt lo lắng.

-Mày sao vậy, Tuyệt???

-À, không sao hết. – Nó gượng ra nụ cười thật tươi. – Lỡ trượt chân ngã vô bồn nước ấy mà. Mày lên phòng với tao lấy khăn nha Ly.

Nó nắm tay Nhật Ly kéo đi 1 mạch, bỏ lại những gương mặt khó hiểu trong nhà ăn.

-Tính cách cẩn thận của mày mà lại té dễ dàng vậy sao, Tuyết? – Phong nhăn nhó.

-Ừa, xung quanh trường có cái bồn nước nào đâu. – Thanh ngây thơ.

-Lạnh lùng mà cười tươi được vậy hẳn là nói dối rồi. – Nhật lầm bầm, rồi như nhớ ra được điều gì đó, mặt Anh Nhật tái lại.

Nó chìa mẫu giấy nát bầy cho con Ly trong khi lau cái đầu ướt át của nó. Nhật Ly đọc xong thì há hốc mồm.

-Cái quái gì thế này??? Vậy đây là lí do mày bị ướt à!

-Uhm, bị đổ nước lên đầu.

-Chết tiệt. Tao mà biết ai làm chuyện này thì...- Ly nổi nóng

-Bình tĩnh, tao nhớ mặt con nhỏ kểu tao ra rồi, nó học chung lớp mình đó.

-Nhưng có chắc là 1 mình nó làm không?

-Không đâu, tao có linh cảm là 1 người khác. – Nó trầm ngâm rồi đứng lên. – Đi, đi với tao.

Nó chìa tờ giấy nó ghi sẵn cho con nhỏ ngồi trong lớp, với gương mặt lạnh đến đáng sợ. Nhỏ đó không nói gì, chỉ rụt rè lấy tờ giấy rồi vào túi. Xong, nó chạy sang bàn Vũ Thanh.

-Thanh, cho tớ mượn cái ống nhòm của cậu nha. Tớ biết cậu có mang mà.

-Hả? Sao Tuyết biết?!! – Thanh ngạc nhiên.

-Thì cậu mang nó theo là để...

-Ax – Thanh ra cử chỉ im lặng cho nó, mặt đỏ lét. Nó cười khúc khích khoái chí. – Nè, cầm lấy và im đi nhá.

Giờ chuyển tiết, nó kéo Nhật Ly ra hành lang để rình con nhỏ trong lớp xem nhỏ đó đi đâu. Sau 1 hồi ngó ngó nhìn nhìn, nhỏ đi vào 1 lớp học thuộc dãy khối 12.

-Vậy là đàn chị à... - Nó lẩm bầm

-Mấy bà già mà khoái trai trẻ. – Con Ly nói nhảm.

Khi nó trở vô lớp kể với mấy tên con trai, Vũ Thanh với Nam Phong đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Có Anh Nhật là bình thản, Nhật biết người đứng sau trò này là ai, nhưng cậu không muốn nói, ngược lại, Nhật lại thấy việc này có vẻ thú vị nên quyết định sẽ chỉ đứng ngoài cuộc để xem.

-Ừa, mà này Tuyết viết cái gì trên tờ giấy vậy? – Thanh hỏi.

-1 lời khiêu chiến. – Nó cười bí ẩn.

17. Chương 17

-Huh?? Cái gì đây? – Nó ngẩn người khi Nhật chìa cho nó 1 tấm thiệp.

-Ngày mai là sinh nhật Bạch Ngân. Mặc đẹp vào nhé. – Nhật nói kèm 1 nụ cười.

Nó quay lại lên phòng, vừa đi vừa mở tấp thiệp.

[Tổ chức ngay tại sân trường khu cấp 2 sao? Đúng là nhà giàu lại nổi tiếng có khác. Ý mà quà đâu mà tặng.]

Nó nhìn xuống tấm thiệp. “P/s: không cần quà đâu, tới dự là được rồi ^^”. Nét chữ của Nhật.

[Chậc, tên này, sao lúc nào cũng đoán được mình thế nhỉ? Không bình thường chút nào.]

Cả tối hôm đó, nó với con Ly lục lục soạn soạn để kiểm thử gì đó mặc cho hợp với không khí của 1 bữa tiệc sang trọng.

Chuông điện thoại nó reo, có tin nhắn từ Nhật.

AN: Có cần tớ mua cho 1 bộ váy không

TT: Thôi đi, tui tự lo được >:P

AN: Kya, đồ tàn nhẩn T.T

Thật tình, đọc cái tin nhắn của Nhật mà nó cứ cười tủm tỉm hoài, Nhật cứ y như trẻ con ấy.

Nó bước vô lớp, nhận ra cái không khí kì quặc của mọi người, nó đi nhanh tới bàn của nó. [Biết ngay mà, lời khiêu chiến hôm qua của mình chọc tức ai đó rồi.]. Trên mặt bàn nó nguệch ngoạc những câu c.hửi.i rửa với mấy hình vẽ quái đản. [Xời, làm như phim BOF không bằng, tụi này bộ hết chiêu rồi hay sao vậy]. Nó thản nhiên lấy khăn lau cái bàn trong lúc ngó xung quanh tìm kiếm khuôn mặt khả nghi. Bất gặp vài đứa lấm lét thì thầm gì đó, nó tặng cho tụi nó 1 cái liếc mắt đầy đe dọa.

Cũng may sau việc đó thì không có chuyện gì xảy ra nữa, nên nó có 1 ngày yên bình.

Nó phải biết ơn con Ly vì đã cho nó mượn 1 bộ váy. Tuy không bắt mắt lắm nhưng thiết kế của cái váy cũng rất đẹp đối với nó. Nó không biết sửa soạn hay trang điểm nên đành nhờ Ly làm sơ qua, tóc thì được búi sang 1 bên. Dù là đơn giản thôi nhưng nhìn nó không khác 1 con búp bê xinh đẹp cả, nó đẹp sẵn mà. Con Ly cũng mặc 1 bộ rồi theo nó ra ngoài.

Đúng giờ, Vũ Thanh với Nam Phong tới đón vì Anh Nhật có mặt từ sớm. Thật sự nhìn Nam Phong trông khác hẳn với vẻ hàng ngày, phong độ hơn trong bộ vest mà xám. Còn Phong thì cũng ngất ngây khi thấy nó lần đầu tiên thế này.

-Bà chằn hôm nay cũng biết làm đẹp nhỉ, được đấy. – Phong trêu con Ly.

-Nói vậy là ý gì hả?! – Con Ly giả vờ bực bội. – Mình đi trước đi, nhìn mặt tên này đáng ghét quá.

Ly kéo tay Vũ Thanh một mạch ra xe, bỏ lại nó với Phong.

18. Chương 18

Khuôn viên trường được trang trí rất lộng lẫy, có cả 1 dãy bàn dài với đủ loại thức ăn sang trọng. Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn lấp lánh làm cho khung cảnh y như 1 khu vườn cổ tích. Mọi người ai cũng trông thật quý phái trong những bộ cánh đắt tiền. Bất chợt nó thấy thật lạc lõng, dù gì thì cái thế giới này không dành cho nó.

Nó khoác tay Phong đi vào, còn Ly thì theo sau với Thanh. Vừa nhìn thấy nó, những ánh mắt soi mói đều tập trung vô nó. Nó thấy khó chịu, ngột ngạt.

Ngân và Nhật đứng trò chuyện vui vẻ với mấy người bạn. Nhật cười đùa với 1 cô gái xinh đẹp, có vẻ là đàn chị, rất thoải mái.

-Chào, mấy bạn tới hơi trễ đó – Nhật quay qua cười khi trông thấy đám tụi nó. – Để tớ giới thiệu, đây là chị Bạch Sương, chị gái của Bạch Ngân.

-Chào mấy em. – Trông chị Sương rất đẹp, nhìn không khác gì người mẫu, nụ cười của chị cũng rất thân thiện.

Nó cảm nhận được Anh Nhật rất thích chị Sương qua cách nói chuyện của cậu ấy, trông 2 người đó cũng xứng đôi thiệt. Đang suy nghĩ bân quơ thì có ai đó gọi nó từ phía sau.

-Em ra nhảy cùng anh 1 bài nha. – Lại 1 siêu mẫu khác nữa, vóc người anh chàng cao, lại ra dáng lãng tử.

Nó đứng im 1 hồi vì không biết trả lời thế nào, đơn giản là nó ngại, với nó không biết khiêu vũ là gì, lỡ như ra đó rồi làm trò cười ọi người thì sao đây. Phong nhanh chóng cầm tay nó.

-À, bạn ấy đồng ý nhảy với em trước rồi ạ. – Nói xong, Phong lôi nó ra sàn nhảy.

-Ế ế...tao có biết khiêu vũ đâu. – Nó lúng túng.

-Chả sao, cứ bước theo tao là được rồi.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên và mọi cặp đôi đều khiêu vũ, có cả Nhật với Ngân, chị Sương với cái anh hồi nãy, và Thanh với Ly. [Con Ly nó biết khiêu vũ từ đời nào thế nhỉ??]

Nó kinh ngạc khi Nam Phong nhảy rất giỏi, mỗi bước đi của cậu đều uyển chuyển và nhịp nhàng theo điệu nhạc. 2 tay Phong giữ nó rất chắc để đảm bảo rằng nó không bị ngã. Chợt nó bước hụt, rồi té nghiêng về phía trước vào Phong, nhưng cậu vẫn đứng vững. Cái tư thế này cứ y như Phong đang ôm nó vậy, mùi của Phong thoảng nhẹ, không phải nước hoa nồng, ngược lại rất dễ chịu. Tay Phong vẫn ghì chặt nó không buông. Bất giác, nó như được che chở, cảm nhận sự an toàn tuyệt đối.

Đến phần đổi bạn nhảy thì nó bị anh chàng hồi nãy kéo qua.

-Anh tên Nguyễn. -Anh ta cười. - Đến phiên em nhảy với anh nhé.

-À....dạ.

Trong lúc khiêu vũ, Nguyễn cúi đầu xuống, ghé miệng sát tai nó, thì thầm.

-Em dễ thương lắm. - Hơi thở lạnh ngắt của Nguyễn làm nó rùng mình. - Nhưng nếu bộ váy này bị bẩn thì chắc hết đẹp ha.

Nguyễn bất thành linh xô nó 1 cái thật mạnh!

Nó bước loạng choạng rồi va phải 1 người khách khiến li nước trên tay người đó đổ hết lên cả chiếc váy của nó. Té 1 cái phịch xuống đất, mắt nó mở to hoang mang. Tiếng cười chế giễu vang lên xung quanh bên tai nó. Ngước mặt lên, nó bắt gặp gương mặt của Nguyễn với 1 cái nhếch môi đầy mỉa mai.

Đến khi nó định thần lại thì Nam Phong đã khoác chiếc áo vest của cậu cho nó rồi, Phong dìu nó đứng lên, giúp nó lấy lại bình tĩnh. Nó đưa mắt xung quanh để kiếm Nguyễn nhưng anh ta đã biến đâu mất hút. Nhật Ly lúc đó chạy tới, tay cầm theo 1 cái túi giấy to.

-Nhanh lên, ra xe thay đồ đi - Ly thúc. - Đây là váy và giày mà Nhật mua tính đưa mày đó.

Nó không quen đi giày cao gót, nhưng vẫn phải mang vì cái mảnh giấy với dòng chữ của Nhật, "Bạn không mang đôi này tớ giận à ^^". Nó vừa bước xuống khỏi xe thì thấy 2 đứa bạn nó tròn xoe nhìn nó không chớp mắt.

Bộ váy Nhật gửi phải nói là vô cùng hoàn hảo. Kiểu dáng và thiết kế tinh tế đến từng chi tiết. Chiếc váy lại có màu xanh lam, màu ưa thích của nó, màu cho sự hi vọng. Nhìn nó trong trang phục này không khác gì 1 tiểu thư đài cát với sắc đẹp tuyệt vời.

Phải mất 1 lúc nó mới đứng vững trên đôi giày. Bước trở vô bữa tiệc, mọi ánh mắt lại nhìn nó, nhưng lần này kinh ngạc trước vẻ đẹp lột xác như thiên nga của nó. Bọn con gái thì vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét, đám con trai thì say mê trước sắc đẹp lạnh lùng của nó, ngay cả Thanh và Nhật cũng khó mà rời mắt khỏi nó.

-Đúng là người đẹp vì lụa. - Bạch Ngân là người đầu tiên phá vỡ sự im ắng bằng cái giọng kênh kiệu, nhưng mặt của con bé đỏ hết vì ngượng nghịu, đúng là trẻ con. (khúc này k phải les hay j' j' đâu nhá)

Anh Nhật mời nó ra khiêu vũ. Nó nhận lời, trong lòng thầm vui. Nó như nàng lọ lem được ban phép màu để sánh bước cùng hoàng tử.

-Cái anh hồi nãy nhảy với bạn... - Nhật lên tiếng.

-Huh? Cậu biết anh ta à? - Nó ngạc nhiên, vẫn còn tức vì bị đẩy ngã.

-Anh ta là người đứng đằng sau mấy trò bắt nạt trong trường của bạn đấy. - Nhật nói với giọng bình thản.

-Sao cậu biết???

-Tớ đã biết ngay từ đầu rồi. Anh ta đáng sợ lắm, đến tớ còn phải sợ....

-Sao cậu không nói cho tui biết!??? - Nó bắt đầu thấy bức mình.

-Đơn giản là vì tớ không thích, tớ thấy chuyện này có vẻ thú vị. Tớ muốn xem bản lĩnh của cậu ra sao...

Chát!

Nhật chưa kịp dứt lời thì bị nó tát 1 cái đau điếng.

-Cậu là đồ tồi! Bộ tui là trò tiêu khiển cho cậu giải trí hả???!! Đồ... - Cổ họng nó nghẹn lại, nước mắt như trực trào trong cơn giận dữ. Nó không biết tại sao nó tức giận khi nghe Anh Nhật nói vậy với cái giọng bình thản như không có gì.

Còn Nhật thì đứng ngây ra, nhìn nó ngơ ngàng, nhìn gương mặt đau đớn của nó, bỗng nhiên cậu thấy nói đau.

Nó quay đi, bước nhanh ra khỏi sân trường trước những con mắt ngạc nhiên vì hành động của nó. Đến khi còn 1 mình trong khuôn viên rộng lớn của học viện, nó mới thút thít, cố gắng lau đi mấy giọt nước mắt vô nghĩa. Nó giận Nhật vì những lời vô tâm, nó cũng tức nó vì đã hơi nặng lời. Nó không biết rằng trong tim nó đang rung động vì Nhật, tim nó cứ đập mạnh mỗi lần nó bước 1 bước nhảy cùng Nhật, nó chưa biết tình cảm trong nó đang lớn dần...

-Tuyệt! – Tiếng gọi của Phong làm nó quay đầu lại. Nét lo lắng hiện rõ trên gương mặt tuấn tú của Phong, cậu ấy thở hồng hộc, quần áo thì gần như là rối tung lên vì chạy đi tìm nó.

Lấy tay dụi mắt, nó cười, che đi đôi mắt đỏ hoe trong ánh đèn mờ.

-Mày chờ tao về kì túc xá nha. – Nó nói, lòng thầm nghĩ lọ lem bây giờ đã hết thời hạn dự tiệc, và phải trở về nhanh chóng.

19. Chương 19

Nó đi qua đi lại trước cánh cổng to lớn, loay hoay tìm 1 cái chuông cửa.

[Đúng là không thể nào nhầm nhà được, mà cái này chắc cũng chẳng phải nhà mà là 1 cái tòa lâu đài thì đúng hơn. Bao nhiêu người sống mà xây gì to khủng bố thế này.]

Nó dành ngày chủ nhật để mang bộ váy và đôi giày trả cho Nhật, địa chỉ thì nó hỏi Vũ Thanh. Cuối cùng, nó thấy 1 cái chuông kiểu rất hiện đại.

Bíp.

-Cho hỏi là ai đây? – Màn hình hiện lên khuôn mặt người đàn ông với cặp kính nhìn như xã hội đen.

..Dạ..cháu là bạn Anh Nhật, cháu có chuyện cần gặp cậu ấy ạ. – Nó trả lời.

-Cô có hẹn trước không?

-Dạ không...

-Vậy thì xin cô về cho....

Nó chưa kịp phản ứng thì cái ông kính đen bị 1 người đàn ông khác đẩy sang 1 bên. Người này cỡ tuổi ba nó, có gương mặt phúc hậu.

-Ái chà, cháu là bạn của Anh Nhật à? Mời vào, mời vào. – Ông ta niềm nở.

Cánh cửa tự động mở ra, bên trong có 1 lối đi duy nhất dẫn vào trong, 2 bên là rừng cây um tùm. Nó đi được nửa đường thì gặp ông bác hỏi này, tay cầm kéo tỉa cây loay hoay với cái thang.

[Vậy là người làm vườn à? Kì lạ thiệt]

Nó bước tới vịn cái thang để ông bác trèo lên.

-Ồ, là cháu, ta cảm ơn nhé. – Ông cười, tay tỉa tỉa mấy cái lá.

-Dạ, cháu mới phải cảm ơn, nhờ bác cháu mới vào được ạ. – Nó cảm thấy dễ chịu khi trò chuyện với người này.

-Vậy cháu là bạn Anh Nhật à?

-Dạ. Cháu tên Hạ Tiểu Tuyết ạ.

-Uhm. Cháu chắc chắn là 1 cô gái tốt.

Nó ngó người trước câu nói đó.

-Vì Nhật không thân với ai lắm, trừ thằng Vũ Thanh thôi. – Bác ấy tiếp tục. – Nó có 1 người bạn xinh đẹp như cháu bác cũng mừng. À, cháu muốn gặp Nhật phải k, nó đang ở phòng đọc sách, đi vô cửa chính rồi quẹo phải là tới.

-D..dạ. – Nó cuối đầu chào rồi chạy đi. [Bác ấy trông có vẻ tốt bụng. Mà sao lạ vậy ta, tưởng ai cũng gọi Nhật là cậu hay cậu chủ chứ nhỉ??]

Nó đi vào nhà, không có vẻ ngạc nhiên vì sự đồ sộ, nguy nga nơi đây, nó quẹo phải. Nói là tới liền chứ nó cũng phải đi 1 đoạn khá xa mới đứng được trước cửa của 1 căn phòng. 1 nhóm các chị hầu đi ngang qua nó, kính cẩn cúi chào, nó cũng lung tung chào lại.

[Cỏ vẻ như dù là người lạ nhưng vào được đây rồi thì đều là khách cả.]

Nó đẩy cửa nhẹ nhẹ. Cái phòng đọc sách mà cứ như nguyên cái thư viện thành phố á. Thằng vô trong nó thấy Nhật đang ngồi trên chiếc ghế, phía sau cửa sổ mở làm tấm màn bay phấp phới. Bước đi nhẹ nhất có thể, nó đặt cái túi xách bên cạnh chiếc bàn hỗn độn mớ giấy tờ. Có vẻ Nhật đã thiếp đi trong khi làm việc. Nhìn gương mặt Nhật khi ngủ trông thật yên bình, không nặng nề như ngày thường. Chợt nó nhận thấy có cái gì đó rất quen thuộc trên nét mặt này, ngỡ như nó đã biết Nhật từ rất lâu rồi chứ không phải cái lần ở nhà hàng.

Cạch. Nó quay đầu lại thì nhìn thấy 1 người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng ngồi trên 1 chiếc xe lăn nhìn nó mỉm cười, người đó ra hiệu cho nó đi theo rồi đi mất. Nó ngẩng người nhưng nhanh chóng đóng cửa sổ lại cho đỡ gió rồi bước ra ngoài.

Nó đi theo người phụ nữ ấy ra tới ngoài vườn. Rảo bước vòng vòng 1 lúc thì 2 người dừng lại trước 1 khu vườn đầy hoa, nhìn lên có thể thấy biển ở phía xa. Người phụ nữ quay qua nó nở 1 nụ cười ấm áp. Lại 1 lần nữa nó cảm thấy có cái gì đó quá đỗi thân quen, dịu dàng mà sâu lắng. Người ấy nhìn nó trìu mến rồi ngược lên ngắm biển. Nó không biết nên nói gì nên cũng chỉ lặng thinh đứng đó.

-Bà ấy bị câm. – Tiếng của ông bác ở phía sau, nó quay lại. – Chân thì bị thương trong 1 tai nạn nên không thể đi lại được nữa.

Nét mặt bác ấy thoáng 1 chút buồn. Vài giây trôi qua trong im lặng.

-D...dạ...đến giờ cháu phải về, nên... - Nó còn việc ở nhà ăn vào buổi chiều.

-Uhm, bác rất vui vì cháu đến chơi, mặc dù thằng Nhật lại lặn ra ngủ. – Bác ấy cười. – Khi nào rảnh cháu lại ghé sang nhé.

-Dạ! – Nó quay qua cúi chào người phụ nữ. – Thưa 2 bác cháu về.

Nó đạp xe trở lại học viện, vừa đi vừa ngắm cảnh. Trời cũng xế chiều, ánh hoàng hôn lấp lánh chiếu vào gương mặt trắng trẻo của nó. Nó dừng lại, quyết định đi dạo trên biển. Mùi vị mặn mặn xộc vào mũi nó, cảm giác làn gió nhẹ thổi qua làm nó thấy dễ chịu. Nó ngồi xuống nhìn mặt trời lặn nơi phía chân trời. Cái màu cam cam, đỏ đỏ, ấm áp mà êm ái này lúc nào cũng mang lại cảm giác yên bình cho nó. Chỉ cần nó nhìn thấy khung cảnh bình yên này thì bao nhiêu buồn phiền, nghĩ suy trong ngày đều tan biến hết.

20. Chương 20

Nó với Ly đang bước vào trường thì...Bộp. Bộp. Bộp. 1 trận mưa banh bay thẳng vô nó, bóng rỏ, bóng đá, bóng bàn,...bao nhiêu loại đều được chọi vào nó, con Ly bị dính vài quả nhưng chủ yếu là nó bị ăn đòn

nhieu nhất. Nó cố lấy tay che mặt, đỡ mấy trái banh, chịu đựng nỗi đau bị banh đập tới tấp vô người. Xung quanh nó toàn là mấy anh chị lớp 12 và vài người lớp dưới cầm banh chọi nó. Chẳng ai dám chen vô giúp nó vì sợ trúng đòn, con Ly cũng không lại chỗ nó được vì banh cứ bay vèo vèo. 1 trái tennis bị chọi với tốc độ kinh khủng bay thẳng vào mặt nó, nó không đỡ được liền ngã gục xuống, máu mũi chảy từa lưạ vì bị banh đập mạnh. Thế mà mấy người kia vẫn không ngừng chọi, nó chỉ biết ôm mặt ngồi đó. Vừa khoản khắc ấy, Phong ở ngoài bước vô, Thanh với Nhật từ trên lầu đi xuống.

-Nè, mấy người làm gì vậy hả??? MAU NGỪNG LẠI NGAY. – Anh Nhật la lớn không tự chủ. Mọi người thấy cậu thì dừng tay hết.

Nhật với Phong chạy lại chỗ nó, còn Thanh thì vừa chạy vừa la hét để giải tán đám đông. Nhật đỡ nó đứng lên. Mắt nó lờ đờ, mặt thì bệ bết máu mũi.

-Cảm ơn.... – Nó nói với Nhật rồi ngất đi vì choáng váng.

Mở mắt dậy, nó thấy mình nằm trong phòng y tế, tay Nhật nắm chặt tay nó. Hèn gì nãy giờ nó thấy ấm ấm ở tay.

-Tỉnh rồi hả? – Nhật hỏi khi thấy nó mở mắt ngồi dậy.

-...Uhm, ui da, cái đầu tui... - Nó xoa xoa phía sau đầu chỗ bị banh đập trúng, nhìn lại khắp người nó toàn vết bầm tím.

-Thôi, nằm đây nghỉ cho khỏe luôn đi, bị tấn công tới tấp thế lên lớp không được đâu. – Nhật đứng lên. – Tớ về lớp đây.

-Uhm... - Nó nằm xuống trở lại, nhắm mắt rồi ngủ luôn.

Phong đứng bên ngoài nãy giờ, đợi Nhật đi rồi mới vào. Nhìn chân tay nó bầm tím, đầu thì băng bó, Phong thấy xót xa vô cùng. Ngồi gục xuống ghế, cậu tự trách bản thân.

-Xin lỗi, tao không bảo vệ được mày. Đừng lo, tao không để ai làm mày bị thương nữa đâu. – Phong nghiêng rằng khi nói, rồi cậu đứng dậy hôn lên trán nó 1 cái và bỏ đi.

-Này, lúc nãy cậu trông đáng sợ thật đấy. – Thanh nói khi đang đi cùng Nhật. – La hét bảo họ dừng lại rồi còn bé Tiểu Tuyết chạy 1 mạch tới phòng y tế nữa chứ.

-Ồ...uhm, tớ cũng không biết tại sao tớ làm thế nữa. – Nhật thở dài.

Phải, Anh Nhật không thể hiểu vì sao tim cậu thất lại khi nhìn thấy Tuyết bị đau, cậu chạy tới mà không có lí do, cũng không hề suy nghĩ khi bé Tuyết chạy đi mặc áo dây vào áo cậu, mọi hành động ấy đều không nằm trong suy nghĩ của Nhật, cậu chỉ làm theo sự chuyển động của tay chân thôi.

-Haizz..chắc phải bỏ cái áo này luôn rồi. – Nhật nhìn xuống phần áo bị dấy máu của Tuyết.

-Ê, đừng có bỏ uống, cho tớ đi. – Thanh chen ngang. – Cái áo mắc tiền thế mà bỏ, đưa tớ tớ giặt rồi xài cũng có sao đâu.

-Ồ...vậy cũng được.

21. Chương 21

Nó chạy 1 mạch lên dãy 12, tìm kiếm xung quanh cho bằng được cái tên Nguyên kia. Đang ngó nghiêng thì nó bị 1 bàn tay chụp lấy.

-Em tìm anh à? – Nguyên nhăn nhó nhìn nó, rồi kéo nó ra chỗ vắng người, tổng mạnh nó vô tường. – Em gan thật đấy, có biết cả khối lớp 9 là do anh cầm đầu không hả, dám 1 mình chui vô hang cọt.

-Ghê thật, tưởng đâu người đứng sau mọi chuyện là 1 bà chị chứ ai dè là ông anh. – Nó bình thản. – Bộ anh bị pêđê à.

Nguyên nổi giận túm áo nó nhấc lên. Nó nuốt nước miếng.

-Em hơi bị to gan đó, đã bảo tránh xa Anh Nhật ra mà, lì quá. – Mặt Nguyên kẻ sát mặt nó. – Sao em không hẹn hò với anh này, anh thấy em xinh đẹp đấy.

-Anh...

Bốp!

Nguyên bị oánh 1 cái ngay đầu đau điếng. Nó nhìn ra đằng sau, là chị Bạch Sương!

-Cái tên chết tiệt này, cậu không thể ngừng ăn hiếp người khác được à? – Chị Sương giắt tay Nguyên ra khỏi nó. – Đúng là có 1 người anh như cậu thiệt xấu hổ chết được.

-Có thôi đánh vào đầu tui không hả? Làm em mà láo thế?? – Nguyên nổi điên quay qua nạt.

-Dẹp đi, lớn hơn có mấy phút là lớn lối hả? – Sương cũng không vừa, cho Nguyên ăn thêm 1 cú đấm nữa.

Nó đứng ngớ người trước cuộc hội thoại của 2 anh chị này. 1 lúc lâu khi chị Sương đang nắm áo Nguyên lắc lắc mới quay qua nó.

-Xin lỗi Tuyết nha, Nguyên gây nhiều rắc rối cho em rồi.

-D..dạ...2 người là...

-Để chị giới thiệu, tên này là Phạm Văn Nguyên, anh trai của Bạch Ngân và là anh sinh đôi với chị.

-HẢ?! SINH ĐÔI?! – [Cũng phải, hèn gì 2 người đẹp kinh dị]

-Uhm, cái tên này yêu em gái Bạch Ngân lắm, nên trước giờ hấn gây khó dễ cho em nhiều, chị thay mặt “anh ấy” xin lỗi em.

-Nè, thôi đi! Con nhỏ này cứ bám lấy Anh Nhật thì làm sao 2 đứa Nhật với Ngân lấy nhau được! – Nguyên la lối.

-Im lặng, cậu làm quá rồi đó, còn chưa chịu nhận lỗi hả, muốn ăn đòn nữa mới tỉnh ra hả. Đi. – Sương xách áo Nguyên lôi xềnh xệch. – Bye em nha, Tuyết.

Nó vẫy tay chào ngượng nghịu. Nó phải công nhận chị Bạch Sương với Bạch Ngân đúng là chị em thiệt, bạo lực y chang nhau.

-Huh? Ăn tối? – Nó tròn xoe mắt.

-Uhm, ba mẹ tớ muốn gặp cậu nên mời cậu tối nay sang nhà dùng chung bữa tối. – Ra là lời mời đó đến từ Anh Nhật.

-Ê, tui đi được không?? – Ly nhí nhảnh chen vô.

-Tớ nữa! – Thanh nhảy tưng tưng.

-..... – Phong không nói gì nhưng làm gương mặt rất đáng sợ.

-Không được. Họ chỉ mời mỗi Tiểu Tuyết thôi. – Lời tuyên bố của Nhật làm mọi người thất vọng tràn trề.
– Vậy ha, 5h tớ tới đón Tuyết.

Nó tò tò đi theo Nhật vào trong nhà, ngượng nghịu vì cả đám người hầu đang cúi chào. Nhật dẫn nó tới 1 căn phòng, nơi có chiếc bàn được bày biện rất nhiều thức ăn và được trang trí rất sang trọng. Anh Nhật vừa định kéo ghế mời nó ngồi thì ba mẹ Nhật đi vào. Người phụ nữ ngồi trên chiếc xe lăn và người đàn ông trong bộ vest, cả 2 đều là người nó gặp lần trước.

-Ồ... - Nó lắp bắp.

-Ta lại gặp nhau rồi, Tiểu Tuyết. – Ba Nhật nói. – Để ta giới thiệu lại, ta, Minh Hoàng Trương, ba của Anh Nhật, còn đây là phu nhân Huỳnh Lệ Quyên.

-D...dạ...cháu tên Hạ Tiểu Tuyết, bạn Anh Nhật, rất vui được gặp 2 bác. – Nó cúi đầu lễ phép, trong lòng thầm nghĩ có lẽ ba mẹ Nhật là người tốt.

-Nào, mời tất cả ngồi xuống. – Bác Trương tỏ ra rất niềm nở.

Trong suốt bữa ăn mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ khiến nó cảm thấy thoải mái. Nhất là phu nhân, dù không nói được nhưng người tỏ ra rất quan tâm đến nó, luôn gấp thêm thức ăn cho nó.

-Vậy, Tiểu Tuyết đây là bạn gái mà con nói đến hả? – Bác Trương bắt ngờ hỏi.

-Dạ, ba đã hứa nếu con tìm được bạn gái thì ba sẽ hủy bỏ hôn ước giữa con với Bạch Ngân mà đúng không?
– Nhật trả lời, đột ngột nhắc tới chuyện này làm nó ngượng, tim nó đau vì nó biết đây chỉ là giả vờ nhưng tình cảm của nó thì không hề giả, nó đã thích Anh Nhật không 1 lí do.

-Ừ thì ba có hứa vậy, nhưng ba cũng nói nếu đó là người con thật lòng thích. Ba không muốn con phải ở bên người khác mà không hạnh phúc.

-Thế sao ba lại chịu kí hôn ước với gia đình Bạch Ngân? –Nhật nhăn nhó.

-Thì chỉ là trên danh nghĩa thôi, lẽ như con già rồi mà người con còn chưa tìm được thì cứ coi như cưới con bé Ngân là trước ghét sau thương đi. – Bác này cũng láu cá phết. –Thế bây giờ ba hỏi 2 đứa, 2 đứa có thật lòng với nhau không?

-À...ừ...dạ...thì là... - Anh Nhật bắt đầu cà lăm, quay qua tính kêu nó cứu bồ thì thấy nó mặt mũi tái mét.

Cơn đau của nó lại lên nữa, vào đúng lúc này mới chết chứ. Nó bấu lấy bụng, cổ nghiêng rặng chịu đau, mồ hôi từ từ nhỏ giọt.

-Nè, bạn không sao chứ?? – Nhật hốt hoảng khi sờ thấy tay nó lạnh ngắt.

-Cháu sao vậy? Trong thức ăn có gì không hợp sao? – Bác Trương cũng thấy lo lắng.

-...D....dạ...không...s..ao..ạ. – Nó cố nói, mắt nó đang mờ dần, có cảm giác như lần này cơn đau của nó còn dữ dội hơn bình thường. Trong thoáng chốc, nó nhìn thấy gương mặt lo âu kinh hãi của phu nhân, rồi tất cả tối đen, nó ngất đi.

22. Chương 22

Nó nhìn thấy 1 cậu bé cỡ 5, 6 tuổi, gương mặt ngây thơ thoáng nét tinh nghịch. Rồi nó nhìn thấy 1 người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc dài thắt thêu, 2 tay dang rộng như chào đón nó. Nó định chạy lại thì nó thấy máu, rất nhiều máu, nó thấy người phụ nữ nằm bất động trên vũng máu, rồi lại mờ, mờ dần.

Nó bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, thì ra đó chỉ là 1 giấc mơ kì quái. Nó đưa tay xoa bụng rồi xoa đầu, nhìn xung quanh, nó giờ mới nhận ra nó đang ở trong 1 căn phòng xa lạ. Kế bên là phu nhân đang nắm chặt tay nó, ngủ ngon lành.

-Bạn tỉnh rồi hả? Thiệt, làm mọi người lo lắng quá đó. – Giọng của Nhật làm nó tỉnh hẳn.

-Sao...sao tui lại ở đây? Đây là đâu vậy?? – Nó không nhớ gì hết.

-Bạn không nhớ sao? Đau bụng đến bất tỉnh trong bữa ăn làm ai cũng lo sốt vó. Mẹ tớ là người lo nhất đấy, mặc dù nói cậu không sao nữa nhưng bà vẫn đòi ở lại. – Nhật quay qua mấy chị người hầu. – Phiền mấy chị đưa mẹ về phòng giùm em.

-Vậy...là tui đang ở... - Nó dần dần ngộ ra.

-Uhm, vẫn còn ở nhà tớ, phòng tớ. – Nhật nói luôn.

[Éc, vậy là mình đang nằm trên giường của Nhật.....?!! Ááááá..] Nó bối rối tới nỗi mặt đỏ lên hết.

-Sao nữa vậy, bộ sốt hả? – Nhật với tới sờ trán nó.

[Là..làm ơn đừng có tới gần thế chứ!!!] Tim nó muốn nổ tung, từng nhịp đập thành thạch làm lòng ngực nó đau nhói. Nó sợ nếu Anh Nhật nghe được tiếng tim nó đang thổn thức sẽ phát hiện tình cảm của nó dành cho cậu mất.

-M...mấy giờ rồi? Tui phải về! – Nó vùng dậy ra khỏi giường. – Ui...

Nó loạng choạng, quên mất là mỗi lần nó tỉnh mê rồi thì nó cần nghỉ ngơi, không làm gì được.

-Giờ đã 11h khuya rồi, bạn tính về vào giờ này sao, với tình trạng đó nữa. – Nhật bước lại chiếc ghế sofa trong phòng. – Tốt nhất là nghỉ ở đây luôn đi. Ngủ ngon.

Nhật chìm vào giấc ngủ say nhanh chóng. Còn mình nó vẫn ngồi ngẩn ngơ 1 hồi lâu. Bước lại lấy chăn đắp cho Anh Nhật, nó nhìn ngắm gương mặt cậu, cái cảm giác thân thuộc lại trở lên nữa, nó không hiểu cái gì đang xảy ra trong nó, tại sao nó cảm thấy nó đã biết Nhật từ lâu, rất lâu rồi. Nhưng sự mệt mỏi không cho nó suy nghĩ, nó đành leo lên giường đi ngủ.

-Cậu chủ, cậu chủ Anh Nhật. – Tiếng 1 chị hầu gọi Nhật. – Mời cậu xuống nhà, cô Tiểu Tuyết, bạn cậu đã làm bữa sáng ạ.

-HẢ???!! – Nghe tới đó Nhật giật mình tỉnh ngay. Cậu nhanh chóng xuống phòng ăn nhưng chỉ thấy phần của cậu, còn Tuyết thì biến đâu mất. –Tiểu Tuyết đâu rồi mấy chị?

-Thưa cậu chủ, cô Tiểu Tuyết dậy từ sớm mượn nhà bếp để làm thức ăn rồi ra khu vườn phía nam rồi ạ.

Nó dậy sớm cốt để ngắm bình minh lên chỗ khu vườn nhìn ra biển lần trước. Nó suy nghĩ về đủ thứ từ sáng tới giờ, nó nhận ra rằng dù nhà Nhật giàu nhưng Nhật không hề ra oai như mấy tên công tử khác, ngược lại cậu rất tốt bụng và dịu dàng mặc dù ở trường ai cũng tránh vì danh tiếng gia đình cậu, nó nghĩ Nhật có lẽ rất cô đơn. Con tim nó lại đập rộn ràng khi nghĩ tới nụ cười của Nhật, nụ cười sáng chói như ánh mặt trời mà nhẹ nhàng như cơn gió thoảng, nó thích Nhật tươi cười như thế, với nó nhiều đó thôi cũng đủ.

-Cảm ơn vì bữa sáng. – Nó quay lại thì thấy Nhật đứng đó từ bao giờ.

-À...uhm, là để cảm ơn thôi. – Mới sáng sớm đã làm nó đau tim với kiểu cười đó rồi. – Cậu có vẻ thân với chị Bạch Sương nhỉ?

Câu hỏi đó tự nhiên nảy vô trong đầu nó, mặc dù nó không hề nghĩ tới. Nó thấy mình vô duyên quá.

-Uhm, bạn còn nhớ tớ đã nói là tớ có người mình thích nhưng lại lạc mất cô ấy khi còn nhỏ chứ. – Nhật ngồi xuống cạnh nó.

-Uhm. – Nó thu người, che đi gương mặt đỏ lét. – Cậu định nói đó là chị Sương hả?

-Hi, đoán hay ghê. Từ lúc tớ 5 tuổi, mẹ tớ dẫn 1 cô bé dễ thương qua nhà tớ chơi, nói là con của 1 người bạn, rồi bà dẫn 2 đứa tớ đến 1 trong những khu mua sắm thuộc tập đoàn của ba tớ. Nhưng ngày hôm đó, cả khu mua sắm bị cháy, trong lúc bị kẹt ở trong chờ lính cứu hỏa, mẹ tớ vì bất cẩn mà lửa bén cháy cả 2 chân. Tớ và cô ấy không biết làm gì, chỉ ôm nhau khóc, rồi chợt 1 mảnh trần nhà vì cháy mà sụp xuống ngay chỗ tớ, cô ấy đã ôm tớ đẩy sang 1 bên để tránh, tớ thì không sao nhưng cô ấy bị quệt lên lưng bị thương. Sau sự việc ấy 2 ngày, mẹ tớ vì dây thần kinh bị chấn động nên không thể nói được nữa, còn cô bé ấy cũng biến mất tiêu, tớ cũng chưa kịp hỏi tên. – Rồi Nhật chuyển giọng vui vẻ.- Tuyết biết không, khi tớ gặp chị Bạch Sương, tớ thấy chị ấy có rất nhiều điểm giống với cô bé kia, mẹ của chị ấy cũng là bạn mẹ tớ, và điểm chung lớn nhất là vết sẹo trên lưng chị ấy. Tớ có hỏi, chị ấy bảo là do 1 tai nạn hồi nhỏ, tớ nghĩ chị ấy không muốn nhắc lại quá khứ.

-Ồ vậy là tốt quá rồi. – Nó lắng nghe câu chuyện của Nhật từng chữ 1 mà lòng quặn đau, nó ước nó là cô bé kia, là chị Bạch Sương để Nhật có thể thích nó. – Vậy tại sao cậu còn nhờ tui đóng giả bạn gái làm gì?

-Tớ cũng không biết sao nữa. – Nhật gãi đầu. – Khi nghe ba nhắc tới gia đình bạn và xem hình bạn, tớ cảm thấy mình nhất định phải nhờ bạn chuyện này chứ không ai khác. Với lại tớ cũng cần thời gian gây dựng cảm tình với chị Sương, nên...

-Tui thích cậu... - Nhật ngó người khi nghe nó nói, lại còn “Huh?” 1 cái. – Tui nói tui thích cậu! – Nó ráng nói mặc dù nước mắt đang làm cổ họng nó nghẹn lại. – Tui thích cậu nhiều lắm, nhưng không biết tại sao? Tui không biết từ bao giờ tui đã thích cậu! Tui đã cố kìm nén trong suốt thời gian qua, nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi, tui không thể tự lừa dối bản thân nữa.

Nó chỉ nói có thể, vì nó biết nó mà nói thêm nó sẽ khóc. Lấy tay lau nhanh mấy giọt nước mắt, nó gượng ra 1 nụ cười tươi nhất có thể. Bình thường Nhật dễ dàng biết nó nghĩ gì, nhưng lần này thì không, cậu nhìn nó khó hiểu, rồi thở dài.

-Đi học thôi. – Nhật nói rồi kéo tay nó bước đi.

23. Chương 23

Bụp. Chiu chiu. Âm âm.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa và cái âm thanh hỗn tạp đó phát ra từ nhà ăn. Ly, Thanh đồng thanh.

-Happy Birthday, Minh Anh Nhật!

-Mừng sinh nhật nhá. – Phong cầm cái bánh kem to tổ chẳng.

Chị Tâm ngáp ngáp dài rồi bỏ đi. Nó với Nhật trở mắt nhìn. Nó không biết hôm nay là sinh nhật của Nhật.

-Ủa, sinh nhật tớ à? – Nhật làm con Ly với thằng Thanh mất hứng. – À à đúng rồi. – 2 tên nháy từng từng trở lại. – Hèn gì ba nói hôm nay mở tiệc ở bãi biển. – Nghe tới đó 2 con khỉ càng la hét sung sướng hơn, Phong với nó lắc đầu bó tay.

Chiều tà những bãi biển cực kì nhộn nhịp vì bữa tiệc lớn kinh khủng, hầu như ai cũng được mời từ học sinh trong trường, các ông chủ bà chủ của các công ti đến mấy người lạ hoắc không biết từ đâu ra cũng nhốn nháo nhập tiệc.

Nó vốn không thích chốn đông người nên lên ra 1 góc ngồi ngắm mặt trời với phu nhân Lệ Quyên. Không ai nói với ai câu nào, 2 người chỉ ngồi đó, im lặng, tận hưởng sự yên bình. Được 1 hồi thì nó khác nước.

-Con lấy nước quả cho bác nha. – Nó hỏi phu nhân, bà chỉ cười thay cho trả lời.

Nó bước lại chỗ dãy bàn đồ ăn, lấy 2 li nước. Lúc định quay lưng đi thì đụng trúng 1 ông bác.

-A, cho cháu xin lỗi. – May mà chưa bị đổ nước.

-Ồ...con là.... – Bác ấy quay lại, nhìn thấy mặt nó thì kinh ngạc.

-Dạ? – Nó không nghĩ là nó biết người này.

-À, không, không có gì. – Bác ấy sực tỉnh, cho nó đi qua. Nhìn theo cái dáng của nó mà trên gương mặt bác nở 1 nụ cười hạnh phúc.

Nó quay lại chỗ phu nhân, kinh hãi khi thấy bà không có trên xe lăn mà đang nằm trên bãi cát!

-Bác! Bác ơi, bác sao vậy?? Sao lại xuống khỏi ghế?! – Nó cố đỡ phu nhân dậy nhưng 1 mình nó không đủ sức.

Cả đám Thanh, Nhật, Ly và Phong chạy tới, nhốn nháo.

-Sao vậy mà? – Con Ly lên tiếng khi Nhật với Thanh đỡ phu nhân dậy.

-Tao không biết nữa... - Nó bất động khi nhìn thấy gương mặt bác ấy đầm lệ. Nó nghĩ đến lí do có lẽ phu nhân rất khao khát được đi, được ngâm chân trong làn nước mát lạnh của biển, nó thấy nhói trong tim, nó phần nào hiểu được nỗi đau khổ của phu nhân.

Bác Trương cũng hồi hã chạy tới khi nghe ồn ào, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

-Chị Lệ Quyên, chị không sao chứ?? – 1 người đàn ông khác cũng chạy lại, là cái người nó va phải khi nãy.

-Ồ, anh là... - Cả 2 bác nhìn chằm chằm người đàn ông đó, rồi phu nhân cười như gặp được người quen lâu ngày không gặp.

Người ấy khi nhìn thấy Ly thì tính nói gì đó nhưng lại thôi, nó tự hỏi đang có chuyện gì.

24. Chương 24

-Phu nhân thế nào rồi? – Nó hỏi Nhật trong giờ chuyển tiết.

-Uhm, không sao cả, chỉ là xúc động nhất thời thôi. – Nhật cười.

Nó nhìn xuống tờ thông báo mới được phát.

“Vũ hội mùa đông nhân dịp Giáng Sinh. Hãy mang 1 bạn nhảy cùng bạn. Địa điểm : Sân của học viện.
Thời gian : 5h30 pm ngày 25/12.”

-Sao? Có tính mời chị Bạch Sương không ? – Nó bất chợt hỏi Nhật, gương mặt tỉnh như không.

-Uhm, có lẽ... - Nhật cố tránh ánh mắt nó vì mấy lời nó nói hôm trước.

-Ừ.. – Quay đi để che gương mặt thất vọng của nó. – Ly, mày có đi không, cái vũ hội ấy?

-Hả? Ai biết, mà có ai rủ tao nhảy đâu... - Ly chưa nói xong thì Thanh nhào vô.

-Tở, làm bạn nhảy tớ nha Ly! – Lời mời nhiệt tình của Thanh làm con Ly chỉ biết “à ừ”.

Còn mỗi nó, đang suy nghĩ sẽ xin nhà trường cho nó làm phục vụ như mấy đứa nhà nghèo khác.

-Đi không? Làm bạn nhảy tao. – Giật mình, thì ra là Nam Phong mời nó.

Nó cũng không có hứng thú lắm nên vẫn cầm cúi vô tờ giấy mà trả lời.

-Chắc không rồi, tao đang tính xin làm phục vụ kiếm thêm tiền đây.

-Mày đúng là lạnh thiệt mà, lúc nào cũng lo làm, lâu lâu phải thoải mái chứ. – Phong thuyết phục.

-Đúng đấy, đi đi mày. – Ly cũng hòa theo.

- Thôi đi, mà có đi thì tao biết mặc cái gì. – Nó nhăn mặt, cũng không hề có ý định mượn đồ Ly hay để tên nào mua tặng nữa. Nó làm cả đám thất vọng, thở dài.

Thiệt là, nhận cái công việc phục vụ này chẳng khác nào đem mình ra ấy tụi nhà giàu chế giễu, nhưng nó chả còn cách nào khác, với lại bộ đồ dành cho nhân viên phục vụ cũng không tệ, 1 chiếc váy màu trắng rất dễ thương. Cũng may không có cái trò “vô ý” làm đổ thức ăn của mấy tụi nhà giàu nên nó cũng chẳng phàn nàn hay khó chịu. Công việc của nó là bưng khay nước đi lòng vòng phục vụ, giống như trong mấy bữa tiệc sang trọng sang, mà tiệc này cũng sang trọng không kém vậy.

Cái sân rộng lớn của học viện trang trí hoành tráng, cái chính là cây thông cao chót vót gắn đủ thứ vật phẩm, đèn thì sáng đến chói mắt, nói chung là đẹp kinh khủng.

Vũ hội này không chỉ dành riêng cho khối cấp 3 mà cả tiểu học cũng được mời, nhưng có vẻ vì độ tuổi nên mỗi cấp lại chia ra từng khu vực để thưởng thức buổi tiệc.

Bắt đầu được vài phút thì nó thấy chị Sương khoác tay Nhật đi vào y như nó dự đoán, nó buồn nhưng chẳng làm gì được nên cố tỏ ra vẻ bình thường. Sau đó là Ly đi cùng với Thanh, còn Phòng thì cặp với...Bạch Ngân?!

-Tao cũng không biết sao lại thành thế này, tự nhiên nhóc con này tới rủ nên đành chấp nhận. – Phong giải thích khi nhìn thấy nó với vẻ mặt khó hiểu. – Mà con nhóc này bám dai như đĩa ấy, trốn không được.

-Ồ ra thế. – Nó cười. [Hành hạ Anh Nhật cho đã rồi ra về dịu dàng với Nam Phong, con bé này ghê thiệt.]

Vậy là chỉ còn nó 1 mình, ai cũng có đôi ra nhảy cả, nó thui thủi đi phục vụ. Cảm thấy hơi tủ thân.

-Nè, muốn nhảy với anh không? – Nó giật bắn mình vì bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai nó, thì ra là Nguyên.

-Anh muốn gì nữa? – Nó cảnh giác, không muốn sự việc đó lặp lại chút nào.

-Thoải mái nào, anh không làm gì em đâu. Không thì nó đồn với cái bà chằn kia quá. – [Chắc ảnh nói chị Bạch Sương] – Sao, ra nhảy không?

-Cảm ơn nhưng em đang bận. – Nó quay đi.

Nguyên tính chụp nó lại thì...Bốp!

-Lại ăn hiếp người khác nè. – Đúng là chị Sương chó không ai khác, có cả Nhật kể bên.

-Làm gì có! Tui chỉ muốn mời em ấy nhảy thôi mà! – Nguyên xoa đầu, tức giận vì bị ăn hiếp.

Rồi cả 2 người đứng cãi nhau um sùm. Nó với Nhật nhìn nhau phì cười.

-Sao, ra nhảy 1 chút chứ? – Nhật chìa tay. – Dù gì thì 2 người đó không ngừng đâu.

-Uhm, cũng được.

Nó bước đi cùng Nhật, có cảm giác như được hoàng tử mời nhảy lần thứ 2. Trong lòng nó ngập tràn hạnh phúc cùng những bước nhảy uyển chuyển trong vòng tay dịu dàng của Nhật. Phong ở đó không xa, bị nín chặt bởi Ngân, nhìn nó với Nhật bằng con mắt đượm buồn ghen tị.

-Chuyện lần trước, nụ cười đó là sao? – Nhật hỏi thăm.

-Huh? – Nó không hiểu.

-Chuyện bạn nói bạn thích tớ, sau đó lại cười, có ý nghĩa gì thế? – Nhật chau mày nghiêm túc.

-À. – Lần này nó có đủ dũng khí để nói rõ lòng mình. – Tui biết dù tui có thích cậu tới đâu thì cũng không thể nào được phải không, cậu chỉ luôn hướng về chị Sương mà thôi. Trước đây, lần đầu tiên tui gặp cậu, hay lúc này cũng vậy, tui thấy có gì đó là lạ ở cậu. Tui không biết nữa nhưng khi nhìn cậu tui có cảm giác quen thuộc lắm, cứ như tui biết cậu từ lâu ấy.

Nó ngược lên xem phản ứng của Nhật. Còn Nhật khi nhìn thẳng vào đôi mắt sắc sảo của nó thì lúng túng không biết nói gì. Nó thở dài rồi bỏ tay ra.

-Thôi, tới giờ tui quay lại làm việc rồi. – Nó bỏ đi, để lại Nhật với con tim vẫn đang đập thành thịch của cậu.

Đêm Giáng Sinh trôi qua với biết bao tâm tư ngổn ngang trong lòng nó, Nhật và cả Phong. Duy chỉ có Thanh với Ly là vui vẻ thì phải.

25. Chương 25

Đã gần đến kì thi mà cái thư viện nó vắng như chùa bà đanh. Có mỗi đám tụi nó ngồi 1 cái bàn, trừ Nhật với Thanh nhàn rồi ngồi chơi thì 3 đứa còn lại chú tâm vô ôn luyện. Lâu lâu lại có tiếng thở dài của 2 kẻ chán đời.

-Nè, 2 người rảnh quá sao không đi chỗ khác đi, chui vô thư viện làm gì? – Nó nói mà không thèm nhìn lên.

-Ờ..thì... - Nó hỏi thôi chứ nó biết tổng thằng Thanh bám đuôi con Ly rồi.

-Tớ chả có gì làm cả nên đi theo thôi. – Nhật chống cằm.

Nhật làm nó ớn lạnh cả sống lưng, không nhìn lên chứ nó biết Nhật ngồi nhìn nó chằm chằm với ánh mắt dò xét, không thoả mái chút nào.

Rầm! Tiếng cửa thư viện mở toang. Ầm ầm ầm! Tiếng bước chân của 1 đám học sinh.

-Tiểu Tuyết! Hãy giúp chúng tớ ôn thi! – Nguyên 1 đám trong lớp nó náo động cả thư viện, thôi rồi, địa ngục mới là đây.

Nó thở dài chấp nhận, mà có không chịu thì không yên được đâu. Thế là thời gian ôn tập của nó bị chiếm mất vì cái bọn không học cũng vào được trường này, nó đành để tụi về kí túc xá mới học.

Cái bảng xếp hạng của trường:

Hạng I – Minh Anh Nhật, Hạ Tiểu Tuyết

Hạng II – Huỳnh Vũ Thanh.

Hạng III - ...

Không có ai xem, đơn giản vì học sinh trường này không hứng thú với chuyện học hành trừ mấy đứa nhà nghèo. Vậy mà không biết thế nào cái thông tin nó đồng hạng nhất với Anh Nhật lại lan nhanh kinh dị. Thế là nó lại được ngưỡng mộ kèm ghen ghét.

Trên bàn nó, bánh kẹo, hoa, thú bông, kem, đồ ăn, blah blah, chất thành đống. Mấy thứ này cả lớp trả ơn nó vì đã làm gia sư. Tất nhiên là nó mừng lắm, nhất là nhận được đồ ăn, đồ phải tốn tiền mua.

-Yeah, kiểu này ăn mừng được rồi! – Ly hớn hở.

-Ăn mừng gì? – Thanh không hiểu.

-Thì mừng Tuyết đây được hạng nhất chứ gì, hiếm lắm mới có người ngang hàng với Nhật đấy. – Phong giải thích. – Với lại ngày mai là....

-A a a, vậy đi nha, mai mở 1 buổi tiệc nhỏ ở nhà ăn ha, Tuyết, mày phụ trách nấu nướng há. – Ly chặn họng Phong, không cho cậu nói lời nào.

-Hả?! Gì kì vậy? - Nó nhăn nhó nhưng cũng chẳng phản kháng vì nó biết nếu giao con Ly nấu chắc banh luôn cái bếp.

-Thiệt là phiền phức quá đi. – Chị Tâm phàn nàn.

-Chị này giờ có làm cái gì đâu mà than hoài vậy. – Chính xác thì bà chị này chỉ ngồi làm cảnh chứ chẳng động tay động chân gì.

-Cần giúp 1 tay không? – Phong bước vô.

-Đúng lúc thiệt, chị Tâm chẳng chịu làm gì cả. – Nó gặp được cứu tinh rồi.

-Tuyết nè.. – Phong gọi nó khi mọi thứ đã chuẩn bị xong.

-Huh?

Phong lấy trong túi quần ra 1 cái hộp nhỏ, tính đưa cho nó nhưng bị chặn lại bởi cái tiếng léo nhéo của con Ly ở ngoài. Tuyết vội đi ra, cơ hội vụt mất, Phong đành cất cái hộp đi, lòng thất vọng.

Nó vừa bước ra khỏi cửa nhà bếp thì...Bụp bụp bụp. 1 mớ dây kim tuyến bay tứ tung làm nó giật mình. Có cái bánh kem to đùng đặt trên cái bàn. Nó còn đang ngẩn ngơ thì Thanh, Nhật, Ly đồng thanh hát bài Happy Birthday.

-Coi cái mặt mày kìa Tuyết. Quên chính sinh nhật của mình. – Ly kéo tay nó đi ra.

-Ồ ờ... - Nó không biết nói gì vì đúng là nó quên thiệt. Nó vui tới mức muốn khóc luôn ấy chứ, đây là lần đầu tiên nó được tổ chức sinh nhật mà.

-Hehe, quà của tao là cái bánh kem đó đó. – Ly nhí nhảnh.

-Huh?!! – Nó không tin vào tai mình, Ly mà làm được cái bánh to vậy.

-Thật ra là Thanh đã giúp tao. – Ly chạy lại khoác tay Thanh, tự hào. – Tụi tao làm hồi tối hôm qua, mượn cái nhà bếp ở đây.

-Tội nghiệp. – Nó nhìn Thanh. – Chắc là vất vả lắm nhỉ.

-Hihi, cũng không hẳn. – Thanh ngượng chín mặt vì dù cậu thích Ly nhưng phải công nhận sức tàn phá nhà bếp của nhóc này kinh thiệt.

Cả đám ngồi lại nhập tiệc, cười đùa vui vẻ. Nó chưa từng cảm thấy ấm áp như thế này bao giờ, mọi người sum vầy, ăn uống, trò chuyện cùng nhau. Nó nghĩ nếu là 1 gia đình thì sẽ có cảm giác ấm cúng y như thế này.

-Tuyệt, tặng nè! – Thanh lôi ra 1 bó kẹo lollipop khổng lồ. – Không biết tặng cái gì nên...

Cậu nhóc này đúng là dễ thương y như trẻ con. Nó cười rồi nhận lấy bó kẹo. Tiếp theo là Nhật.

-Đầu tiên, - Nhật đưa nó 1 cái hộp to. – Cái này là của Bạch Ngân, con bé nghe sinh nhật bạn nên nhờ gửi cái này.

Nó mở ra, bên trong là 1 chiếc váy dạ hội màu xanh cùng với 1 tấm thiệp. “Thấy chị nghèo quá, tặng bộ này để chị có cái mặc khi dự tiệc chứ. p/s : thật sự bộ váy chị mặc lần trước tuyệt lắm đấy!”. Nó cười thầm, nhận ra dù Ngân có vẻ kênh kiệu nhưng thật ra là 1 cô bé ngoan.

-À... - Phong định mở miệng, cầm chắc cái hộp trong tay.

-Còn đây là quà của tớ. – Lần thứ 2 bị chặn họng, ngực Phong như thắt lại khi Nhật lấy ra 1 cái hộp quả nho nhỏ.

Bên trong là 1 sợi dây chuyền có mặt là 1 bông tuyết nhìn rất đẹp. Phong nắm chắc tay, cơ hội của cậu chắc là vụt mất mãi mãi rồi.

Còn nó, không thể nào nói nên lời, nó nên vui hay buồn đây? Dù gì đi nữa, tình cảm đơn phương của nó không hề được đáp trả.

-Tớ tình cờ nhìn thấy nó trong 1 cửa hàng, nghĩ có lẽ sẽ rất hợp với bạn nên mua. – Nhật gãi gãi đầu.

-Ê Phong, quà của mày đâu? – Ly vỗ vai Phong.

-Ý, hình như để quên ở nhà rồi. – Phong đáp tỉnh rụi, chôn giấu cảm xúc của cậu.

-Trời, cái thằng này...- Ly nhip nhip chân, chống nạnh.

-Rồi rồi, bình tĩnh, có sao đâu. – Nó cười. – Được tổ chức thế này tao mừng hết lớn rồi.

Phong ngồi gục xuống trên chiếc ghế trong phòng cậu, lôi ra cái hộp mà cậu không có cơ hội tặng. Chiếc vòng tay với những hạt màu xanh biếc nằm bất động trong đó. Cái hi vọng nhỏ nhoi đang hấp hối trong con tim khốn khổ của cậu. Đóng nắp hiếc hộp, Phong đặt nó vào 1 góc sâu trong tủ. Ngã người nặng nề lên giường, giọng cậu run run.

-Đáng ghét...

26. Chương 26

Đạo này, mỗi đêm nó lại mơ thấy giấc mơ kì lạ về cậu bé 5 tuổi và người phụ nữ xinh đẹp nằm trên vũng máu. Và lần nào nó choáng tỉnh giữa đêm vì cơn ác mộng đó là y như rằng nó thức luôn tới sáng. Nó thắc mắc giấc mơ đó mang ý nghĩa gì.

-Lại nữa hả? Mà mày mơ thấy gì? – Ly hỏi sau khi nó kể cho nhỏ.

-Đầu tiên là 1 cậu bé 5 tuổi, rồi tao thấy 1 người phụ nữ xinh đẹp nhưng nằm trên 1 vũng máu...

-1 người phụ nữ? – Nét mặt Ly tự nhiên nghiêm túc.

-Uhm, 1 người phụ nữ tóc dài, đẹp lắm. – Nó sắp xếp mớ sách, chuẩn bị đi học.

Nghe tới đó, bỗng nhiên Ly tái xanh cả mặt.

-Mày sao vậy? – Nó hỏi khi con nhỏ biểu hiện kì cục quá.

-Hà? Không, không gì. – Ly lắc đầu. – Mày xuống trước đi, tao kiểm cuốn tập đã.

Con Ly có vẻ kì quặc hôm nay nhưng nó cũng không biết làm gì khác, có hỏi thì nhỏ đó cũng chẳng chịu nói đâu.

Hôm nay nó được lãnh lương ở nhà ăn nên rủ Ly đi ăn kem. 2 đứa rảo bước vòng vòng trong thành phố. Con Ly đi ngang cái tiệm thời trang thì đáng mắt vô 1 bộ váy được trưng bày.

-Ê, cái này đẹp quá mày ơi! – Giọng Ly phấn khởi.

-Đẹp thì đứng đó ngó hoài đi nhá, tao đi đây. – Nó bước 1 mạch mà con Ly vẫn chưa chịu theo.

[Sax, mê gì mà mê dữ vậy, không có tiền mua thì ngắm chi cho thèm]

-Tuyệt! – Ai đó vỗ vai nó làm nó giật bắn người, xém xí là hét lên rồi.

-Hú hồn, thì ra là 2 người. – Thanh khoác tay Phong đứng cười.

-Ủa, Thanh đây mà Nhật không đi chung à? – Nó thấy lạ khi bình thường Thanh bám Nhật như keo.

-Nhật đang ở trên xe, tên đó nhờ tao sửa giùm cái laptop. – Phong trả lời, cậu vốn là chuyên gia máy móc mà. – Vậy còn Ly chần lừ đâu?

-Dính luôn với cái tiệm thời trang rồi. – Nó kiểm tra lại tiền để tới tiệm kem. – Ăn kem hông, hôm nay có lương.

-Ok luôn. – Cả 2 tên nhất trí.

Kéttt!! ÀMMM!!!

Cái âm thanh chói tai của 1 vụ tai nạn giao thông làm nó quay lại nhìn.

“Có người bị thương rồi kìa!!”, “Aaa, máu chảy nhiều quá!”, “Anh ta chết chưa vậy??”, “Ai đó gọi xe cứu thương đi!!!”...

Thịch.

Thịch.

Thịch.

Tiếng tim nó đập mỗi lúc 1 nhanh, nhanh tới mức nó không kiểm soát được bản thân. Con mắt nó vẫn ngó trân trân vào cảnh tượng kinh hoàng đó. Chân nó không nhúc nhích được. Xẹt. 1 mảng kí ức vụt qua trong đầu nó.

-A..Aaa..AAAA! – Nó ôm đầu khuỵu xuống, nó đang nhớ lại gì đó....

Tối đen.

Phải rồi! Nó nhớ rồi! Những kí ức bị lãng quên của nó! Nó nhớ được cái ngày kinh hoàng đó!

Có 1 người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài thướt tha đang cầm tay nó đi dạo trên phố, lúc ấy nó 5 tuổi, và người phụ nữ ấy là mẹ nó. Nó rất hạnh phúc khi đó, nó cười rất tươi, mẹ nó cũng vậy. Rồi nó muốn băng qua đường để tới gặp ba ở công ti. Nó tuột tay khỏi mẹ nó, và vào cái giây phút định mệnh ấy, mẹ nó lao ra đẩy nó sang 1 bên, bà bị đâm phải bởi 1 chiếc xe vượt đèn đỏ. Nó đã chứng kiến mẹ nó nằm bất động trên vũng máu, trong khi nó chẳng thể làm gì, tất cả là lỗi của nó đã buông tay ra, lỗi của nó, lỗi của nó....

Thanh cố gọi cho Nhật nhưng không ai bắt máy. Phong ngồi kế bên giường bệnh tay run run lo lắng cho nó. Còn Ly thì ở bên ngoài gọi điện cho ai đó, sau đó biểu hiện gương mặt của nhỏ giống như gặp ma vậy. Chính xác thì nó đã ngất đi sau khi chứng kiến vụ tai nạn và được đưa vô bệnh viện.

Cái người đàn ông mà nó gặp hôm sinh nhật Anh Nhật hốt hải chạy tới cửa phòng bệnh, gương mặt hốt hoảng.

-Tiểu Tuyệt đâu? Cho ta gặp nó! – Ông ta nói với Ly.

-Ba, - Ly cố trấn tĩnh ông lại. – Bình tĩnh đã ba, không là có hại đến tim ba đó. Tuyệt đang ở trống, chị ấy đang hôn mê.

-Nó....nó nhớ lại rồi phải không?? – Giọng ông rưng rưng như muốn khóc.

-Theo tình hình thì con đoán là vậy. – Ly mở cửa phòng.

Ông ta bước vào thì cả Thanh và Phong đều ngạc nhiên vì chưa hề gặp người này lần nào. Ông ấy không để ý đến 2 thằng con trai đó mà tiến thẳng tới giường nó. Ly cũng bước vào, vẻ mặt nhỏ hiện rõ như đang giận dữ gì đó khiến Thanh và Phong phải thắc mắc.

-MẸ!! – tiếng nó hét thất thanh làm ai cũng giật mình, nó tỉnh dậy với gương mặt đầy mồ hôi.

-Tuyệt, con tỉnh rồi. – Người đàn ông nhìn nó.

Nó ngó ông không chớp mắt, rồi như đã nhớ ra, giọng nó nức nở.

-B...Ba..BA! – Nó ôm chầm ông ấy mà khóc. – Con...con xin lỗi!! Là lỗi của con!!

-Không sao, con gái, ba đây. – Ông ấy vỗ nhẹ lưng nó, cảm giác trù mến, ấm áp.

Trong khi Thanh với Phong còn đang há hốc mồm ngạc nhiên thì bị Ly lôi cổ ra ngoài.

27. Chương 27

-CÁI GÌ THẾ? SAO TUYẾT GỌI ÔNG TA LÀ BA? – Phong bối rối, cậu có qua nhà nó chơi nhiều nhưng ba nó đâu phải người này.

-Bình tĩnh, cả 2 người, rồi tui kể cho nghe. – Ly thở dài, ngồi xuống băng ghế rồi bắt đầu. – Ông ấy tên là Vương Triết Hoàng, chủ tịch 1 tập đoàn có thể nói là ngang ngửa tập đoàn của nhà Anh Nhật, và Tiểu Tuyết là con gái ông ấy.

-GÌ VẬY? Họ Vương vậy không phải mày cũng là con gái ổng hả? Vậy sao Tuyết lại họ Hạ? – Phong thấy thật khó hiểu.

-Họ Hạ là họ của mẹ Tuyết, Hạ Kim Linh, người đã qua đời cách đây 11 năm rồi. – Ly tiếp tục. – bà ấy chết trong 1 tai nạn giao thông khi cố cứu Tuyết lúc nó 5 tuổi, nó chứng kiến cảnh đó sốc quá nên bị mất trí nhớ, ngay cả cha mình, ông Hoàng, cũng quên luôn. Vậy là ông ấy gởi Tuyết cho 1 người khác nuôi, coi như bắt đầu 1 cuộc sống khác.

-Ba gì kì vậy? – Thanh nhăn mặt.

-Ông ấy vẫn chu cấp tiền cho người nuôi Tuyết mỗi tháng. – Ly trả lời.

-Vậy sao nhà nó nghèo rớt mồng tơi vậy? – Phong thấy thật vô lí.

-Chả biết, hình như là để rèn luyện cho con Tuyết tính tự lập thì phải. – Ly đứng lên đi về phía cửa.

-Vậy... - Không cho Phong hỏi tiếp, Lý bước 1 mạch vô phòng.

Nó nín khóc được 1 lúc rồi. Nó nhớ được hết mọi chuyện, mẹ nó là bà Kim Linh, ba nó là ông Triết Hoàng đây, nó nhớ được cuộc sống trước đây của nó nữa.

-Ba, ba nên về đi, từ đây để con lo cho chị cho. – Ly đi lại đỡ ông Hoàng trước con mắt ngỡ ngàng của nó, Thanh, Phong vì cái tiếng “ba” của Ly.

-Uhm, Tuyết, ba phải về rồi. – Ông Hoàng ôm nó 1 lần nữa rồi đi ra, đáng vẻ mệt mỏi nhưng ông rất vui.

Trong phòng còn có 4 đứa, không khí im lặng kì lạ.

-L..Ly, sao mày lại gọi... - Nó định nói nhưng con Ly lườm nó 1 cái, và cái câu con Ly nói sau đây đã làm nó shock không thể tưởng.

-Tui không phải bạn bè gì của cô hết, nói đúng hơn thì, tui ghét chị.

-C...cái..gì? Mày đừng có giỡn..? – Nó bàng hoàng, không tin được những gì nó được nghe, cả Thanh với Phong cũng kinh ngạc về Ly.

-1 năm sau khi ông già đó gửi chị đi, mẹ tui đã cưới ổng. Vài năm gần đây, bệnh tim của ổng tái phát, và bây giờ ổng chắc không sống được bao lâu đâu. – Ly nói mà mặt lạnh tanh.

-L...Ly... - Thanh lấp bắp bởi thái độ kì lạ của Ly.

-Ông già đó mà chết thì gia sản sẽ được truyền cho người con, mà từ khi chị mất trí nhớ và được gửi đi, mẹ tui đã thuyết phục ông viết di chúc trao toàn bộ tài sản cho TUI. Nhưng tui chưa yên tâm nên đã cải trang thành hàng xóm bạn từ nhỏ để tiện quan sát chị. Vậy mà giờ chị lại nhớ được mọi chuyện sớm thế này, thiệt rắc rối cho tui quá. – Từng lời của Ly như ngàn mũi tên đâm vào tim nó.

Đây là Ly mà nó biết bấy lâu nay sao? Con Ly hồn nhiên, dễ tin, mít ướt đâu rồi? Cái con người đầy vẻ đe dọa này là ai???

Nó chết lặng cho tới khi Ly đi khỏi, Thanh và Phong cũng không biết làm gì. Rồi nó thấy đau ở ngực quá, đau kinh khủng. Nước mắt nó rơi có vị mặn nhưng nó thấy đắng quá. Nó ngồi trên giường bệnh mà khóc sướt mướt, đau khổ không phải vì bị phản bội mà vì nó đã nhớ lại tất cả để rồi nhận lấy cái sự thật đau lòng này.

28. Chương 28

Nó đứng trước gương trong phòng đã hơn 1 tiếng đồng hồ. Ly cũng rời kí túc xá ngay sau ngày hôm đó, chắc là về nhà thật rồi. Và mớ tin nhắn hỏi thăm từ Vũ Thanh với Nam Phong được gửi tới tập vào di động của nó, nhưng nó vẫn không thấy khá hơn.

Nó đưa tay lên sờ vào vết sẹo to tướng trên lưng nó, 1 đường dài từ vai cho tới thắt lưng. Trước đây nó luôn thắc mắc với người ba giả của nó vết sẹo này từ đâu mà có thì bác ấy chỉ bảo là do vấp té hồi nhỏ. Nhưng nó nhớ lại rồi, nó đã ở trong đám cháy đó, cố gắng cứu 1 cậu bé, Anh Nhật hồi nhỏ. Đó là lí do vì sao nó thấy Nhật và phu nhân Lệ Quyên rất quen thuộc, và có lẽ phu nhân cũng nhận ra nó là đứa trẻ ngày nào nhưng bệnh tình của bà không cho phép bà nói ra.

Nó thở dài, cầm bó hoa đi xuống, nó nói với ông Hoàng, ba thật nó, hôm nay nó sẽ đi viếng mộ mẹ.

-Ba ơi, chở con qua nhà bác Trương nha, con muốn đưa phu nhân Lệ Quyên đi cùng. – Nó nói khi đã ngồi lên xe.

-Được thôi con gái. – Ông Hoàng cười rất trêu mến.

Ông Trương vừa gặp ba nó thì vui vẻ trò chuyện.

-Ta có nghe chuyện của cháu Tiểu Tuyết, thật không ngờ... - Ông Trương nhìn nó hiền từ.

-Dạ. – Nó cúi chào lễ phép. – Cho phép cháu lên gặp phu nhân ạ.

Nó bước vào phòng phu nhân, nhìn thấy nó, bà mỉm cười hiền lành.

-Bác. – Nó sà vào lòng bà, hơi ấm của phu nhân cũng tựa như mẹ nó vậy, ấm áp, dịu dàng. – Con nhớ hết bác ơi, con là con gái của Hạ Kim Linh, người bạn thân nhất của bác. – Rồi nó bật khóc. – Con đã hại chết mẹ con rồi!

Phu nhân nhìn nó ngạc nhiên rồi sau đó bà cười nhẹ, ôm nó vào lòng, an ủi.

Đặt bó hoa lên ngôi mộ mẹ nó, đứng lặng người, mắt nó nhìn xa xăm.

[Suốt ngàn ấy năm, con chưa hề đến thăm mẹ, mẹ không giận con chứ? Trong những năm qua, con gái mẹ đã trưởng thành thế nào, mẹ có biết không? Con nhớ mẹ, nhưng con không cô đơn đâu, dù có nhiều chuyện xảy ra nhưng con vẫn ổn. Mẹ à, mẹ đang luôn quan sát con mà, phải không? Con sẽ sống thật tốt, nên mẹ yên tâm mẹ nhé.]

Nó nhắm mắt, cảm nhận làn gió nhẹ thoảng qua, ngỡ như vòng tay ấm áp của mẹ nó đang vỗ về.

Nó ngồi trong lớp, còn 3 ngày nữa là nghỉ hè, con Ly không đi học làm nó thấy trống vắng quá.

-Vậy còn ba mày, à không, bác nhân viên đã nuôi mày ấy sao rồi? – Phong thắc mắc.

-Đã quay lại làm việc tại tập đoàn ba tao rồi, với lại số nợ lúc trước chỉ là giả nên đã trả lại cho tập của ba Nhật. – Nó chống cằm.

-Thiệt hả? – Thanh quay qua Nhật.

-Uhm. – Nhật đang đọc sách thì ngược mặt lên trả lời. – Mà tớ cũng thật kinh ngạc về thân phận của Tuyết đấy, khi nghe ba kể mà không thể tin được. Vậy hè này bạn có về nhà không, ý tớ là...chuyện của Ly...

Nhắc đến đó nó lại thở dài.

-Dù không biết sẽ đối mặt thế nào nhưng vẫn phải về, tui muốn ở bên ba tui trong thời gian này. – Bây giờ trong đầu nó chuyện của Nhật tạm thời để sang 1 bên. Nó cũng muốn biết mặt mũi người mà ba đã tái hôn.

Tuy không còn nhớ đường đi nhưng kiểu dáng ngôi nhà làm nó cảm thấy như quay ngược thời gian trở về lúc trước. Ngôi nhà này cũng không thay đổi lần cuối nó ở đây 11 năm về trước, ngay cả cái mùi căn phòng khách cũng không thể nào nhầm lẫn được. Nhà này người hầu cũng đã được thông báo về nó nên cũng chẳng lạ khi họ chào và gọi nó là cô chủ.

1 người phụ nữ ăn mặc sang trọng đang ngồi uống trà trong phòng khách. Nói thật thì bà ta không hề đẹp, chỉ trông quý phái nhờ trang phục mà thôi. Thấy nó bà ta liếc 1 cái, đứng dậy cười giả tạo.

-Tiểu Tuyết, ta đã nghe nói về con, chào mừng trở về. – Dù là đang cười nhưng trên mặt bà ấy hiện rõ 1 chữ “ghét”.

Nó vẫn cúi chào đàng hoàng, nhờ mấy chị hầu mang vali lên phòng rồi ngồi xuống.

-Ta tên Nguyệt, từ giờ con có thể gọi ta là mẹ. – Không cho nó trả lời, bà tiếp tục. – Hôm nay ba con đi làm rồi nên nhà chỉ có mẹ, con, với con Ly thôi. Mà Ly với con là bạn tốt lắm mà phải không.

29. Chương 29

Bà Nguyệt này có ý chọc tức nó đây, nó không nói gì để bà ấy nói tiếp.

-Con về thật đúng lúc ấy nhỉ? Ba con mới viết xong di chúc tuần trước để cái tập đoàn lại cho con Ly nhưng giờ chắc lại phải sửa rồi. Mà không biết ông ấy có còn thời gian để làm không nữa, bệnh tim của ông ấy càng lúc càng nặng.

Nghe tới đây nó chịu hết nổi, bây giờ mà còn đem chuyện tài sản với bệnh của ba ra để nói móc nó. Thiệt, nó không hiểu sao ba nó lại cưới bà này. Nó đứng dậy xin phép lên phòng, ở đó nghe bà đó nói nữa chắc nó kiểm chế không nổi cơn tức quá.

Đi ngang hành lang nó đụng mặt Ly. Con Ly chỉ liếc nó 1 cái rồi đi tiếp, nó thì tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng lại đau nhói.

Trên cửa phòng nó vẫn còn treo cái biển ghi “Tiểu Tuyết” được trang trí dễ thương. Căn phòng lớn nhưng được bày trí cho trẻ con nên rất đáng yêu. Tất cả vẫn y như cũ từ cái ngày ba gửi nó đi. Nó chợt nhìn thấy nó ngày nào, vui đùa hạnh phúc trong vòng tay ba mẹ nó, rồi tất cả vụt biến mất, còn mình nó trong căn phòng trống trải.

Nó nhìn thấy 1 cái khung hình đặt trên bàn, có đầy đủ cả 3 người, nó, ba và cả mẹ, cả 3 đều cười rất tươi, nụ cười hạnh phúc.

Điện thoại nó reo, là Phong.

-Alô? – Nó nằm phệt lên giường.

-Đang ở nhà à? Ra biển cho khuây khỏa không? – Phong gọi nó từ bãi biển chỗ học viện

-Uhm. – Cúp máy, nó đi ra ngoài.

-Cô chủ đến học viện ă? Để chị gọi xe cho. – 1 chị hầu thấy nó ra cửa thì nói.

-Dạ thôi, em muốn đạp xe hơn, với lại gần mà chị. – Đúng, nhà của nó gần biển hơn.

30. Chương 30

Trước đây dù có chuyện gì, Ly luôn là người bên nó, nghe nó tâm sự, nhưng giờ...

Phong rủ nó ra thật đúng thời điểm, ánh hoàng hôn lấp lánh trên biển như phần nào xoa dịu cho nó. Nó với Phong ngồi trên bãi cát, không ai nói với ai câu nào, cả 2 chỉ nhìn xa xăm về phía chân trời.

-Vây...đã gặp dì chưa? – Phong cuối cùng mở miệng.

-Rồi. 1 bà phù thủy. – Nó thở dài rồi kể cho Phong nghe bà Nguyệt đã nói gì.

-Haizzz Chả trách sao con Ly... - Phong nói tới đó thì ngưng vì không muốn làm nó buồn.

-Chị Bạch Sương! – Tiếng kêu làm nó với Phong giật thót, không nhằm vào đâu được, là giọng của Nhật.

Cả 2 quay lại thì thấy Nhật với chị Sương đang ở trên đường. 2 người đó hình như không thấy nó với Phong nên nó quyết định gạt chuyện qua 1 bên để mà....nghe lén. Nhưng đây có lẽ là sai lầm của nó, cuộc hội thoại của Nhật với chị Sương đã xé toạc tìm nó ra thành từng mảnh.

-Nhật gọi chị ra đây có chuyện gì cần nói hả?

-Chị, ba em nói nếu em tìm được người mình thích sẽ hủy bỏ hôn ước giữ em với Ngân. Và chị chính là người đó.

-Sa..sao cơ?

-Chị...chịu làm bạn gái em nha. Em biết chị là người đã cứu em khỏi bị thương trong vụ cháy 11 năm trước mà vì thế chị mới bị thương ở lưng. Từ hôm đó em đã luôn tìm kiếm và cuối cùng cũng gặp lại chị. Em...em thích chị.

Nghe tới đó thôi, nó vụt chạy đi, cổ ngấn nước mắt. Nó biết chứ, dù là Nhật đã kêu nó làm bạn gái nhưng đó toàn là giả dối, chỉ là 1 vở kịch mà nó đã ngu ngốc chấp nhận diễn cùng. Nó muốn chạy lại kể hết với Nhật, nói rằng Nhật đã lầm rồi, chị Sương không phải là người cậu tìm mà là nó, nhưng nó không muốn phá hoại cái hạnh phúc mà Nhật vẫn luôn tin tưởng. Và nước mắt nó rơi, con tim nó đau nhói. Tay nó nắm chặt sợi dây chuyền Nhật tặng hôm sinh nhật, nó muôm giứt đứt sợi dây ấy và ném đi thật xa. Vây mà nó không thể nào làm được, nó không thể ném đi vật duy nhất làm nó nhớ tới Nhật được.

-Tuyệt! – Phong đuổi theo nó nãy giờ.

Nó định lau đi nước mắt rồi cư xử như chưa có gì thì Phong ôm chặt nó.

-Tại sao cứ phải là tên đó chứ?! Cậu chỉ luôn nhìn về phía đó, sao không phải là tớ?! Hãy nhìn tớ đi mà! Không phải là tớ đã nói tớ thích cậu sao?!

Lời nói của Phong chỉ làm nó muốn khóc thêm. Nó gào lên như 1 đứa trẻ. Nó cũng muốn từ bỏ nhưng không được. Đã từ lâu, con tim nó chỉ có 1 người, và đó không phải là Phong.

-Nghỉ mát? – Nó nghe cái tin đó từ Thanh trong điện thoại. – Chị Sương tổ chức??

-Ừ! Nghỉ mát ở đảo, tuần sau đi, bạn đi chứ Tuyệt, ai cũng đồng ý rồi. – Giọng Thanh tuy nghe hờ hững nhưng nó biết Thanh cũng chẳng vui về gì, người Thanh thích là Ly mà.

-Không biết nữa. – Nó thở dài.

-Đi đi, chị ấy bảo phải rủ cho bằng được.

-Uhm, đành vậy. – Nó ậm ừ rồi cúp máy, vùi đầu vô gối mệt mỏi.

Nó ở lì trong phòng từ trưa tới chiều, chỉ để chờ ba nó về. Dù dùng bữa chung với bà Nguyệt với Ly làm nó khó chịu nhưng cái chính nó được trò chuyện với ba.

-Vậy tuần sau con đi nghỉ mát ở đảo với bạn à? – Ba nó cười với nó.

-Dạ, đi cũng khoảng 1 tuần ạ. – Nó cảm giác được ánh mắt khó chịu của bà Nguyệt. – Con không muốn đi nhưng nề tình là đàn chị mời chứ con muốn ở nhà với ba hơn.

-Có sao đâu nào con gái, con cứ đi chơi với bạn đi. – Ông vui vẻ cười. – À mà Ly cũng được mời chứ hả, con học chung với chị mà.

Ông không hề biết chuyện Ly đã sống như 1 người bạn của nó.

-À không, con thấy mệt nên chắc không đi đâu ạ. – Ly không thèm nhìn sang nó.

Nó leo lên xe nhà nó rồi đi tới bến cảng, tụi nó sẽ đi thuyền ra đảo.

Chạm mặt Nhật, tìm nó lại nổi sóng, nhưng nó cố bình tĩnh không thì Nhật sẽ dễ dàng nhận ra sự kì lạ của nó. Nó gượng ra 1 nụ cười tự nhiên nhất của nó để chào.

-Khỏe không cô bé? – Nguyên bất ngờ vỗ vai làm nó hết hồn.

-À, chào, anh cũng đi nữa huh? – Lần này thì nó quá quen cái kiểu nói chuyện có tính chất của gái của Nguyên rồi.

-Tất nhiên, bà Sương bả mời hết lớp bả mà. – Giờ mới để ý nó thấy có rất nhiều anh chị, và cái thuyền tụi nó đi thì to kinh khủng.

-WOAA! – Cái tiếng la hào hứng này là của Thanh, hình như tên này chưa đi tàu ra biển lần nào.

Nó cũng lần đầu tiên đi tàu, nhưng nó không thấy thích thú cho lắm, cụ thể là cái con tàu có cảm giác như lắc lư khó chịu mặc dù nó không hề bị say sóng. Nó thấy Phong đi kiểm nó, định vẫy tay gọi nhưng thấy Ngân nín nín Phong nên thôi.

-Anh Phong, lại đây. – Con nhóc kéo Phong ra mũi tàu, chạy ngang nó, nó cười. – Em đứng đây, anh vịnh em nha, đừng có buông á.

Ngân đứng ở mũi tàu, tay dang rộng bắt Phong phải vịnh nhỏ.

-Oaa, thế này giống Titanic ghê! – Ngân cười hứng khởi.

-Anh chưa muốn chết chìm. – Phong nhăn nhó khó chịu.

Nó phải bật cười vì cái tính trẻ con của Ngân. Đành vậy, nó tự thưởng thức hương biển 1 mình. Đứng mà tay nắm chắc thanh chắn, nó nhắm mắt để cho gió đập vào mặt mang theo vị mặn mặn xộc vào mũi.

-Đúng là sướng khoái thật ha. – Nó mở mắt thì thấy Nhật nhìn nó cười.

-Uhm...

-Hôm qua... - Nhật nhìn biển mà nói với nó. – Tổ đã bày tỏ với chị Sương.

Nó không hề ngạc nhiên vì nó đã nghe được những lời ấy mà.

Tiếng song vỗ ầm ầm vào thân tàu, tiếng gió vù vù bên tai, tiếng trò chuyện nào nhiệt xung quanh thật ồn ào nhưng khoảng lặng giữa nó với Nhật sao mà lớn lao quá. Nó không biết phải nói gì, nó có nên hỏi “rồi chị ấy có đồng ý không?” hay là im lặng, bởi nếu nó nhận được câu trả lời là có thì chắc con tim tan nát của nó sẽ bị đốt thành tro bụi mất.

-Vậy là tốt quá còn gì. – Nó cũng đành lên tiếng. – Vở kịch kết thúc được rồi nhỉ, tui không còn bất cứ lí do gì để chơi trò nhập vai này nữa phải không?

Nó dứt câu thì bước đi ngay vô trong, không cho Nhật nói thêm. Như thế này là đủ rồi, nó không muốn nghe thêm gì nữa. Điều bây giờ nó cần hẳn là thời gian để chìm sâu tình cảm đơn phương này. Nó sẽ không chen ngang, vì Nhật đã tìm được hạnh phúc của cậu, và nó chỉ là 1 người ngoài không hơn.

31. Chương 31

Người hầu, đầu bếp hạng sang, phòng nghỉ 5 sao,...đúng không phải là resort tầm thường. Tuy nó là giờ trở lại là tiểu thư 1 tập đoàn hùng mạnh nhưng vì phải sống trong nghèo khổ nên vẫn choáng váng với nơi này.

Mọi người đều được chọn phòng tùy thích, nhận chìa khóa xong thì về phòng nghỉ ngơi, tối sẽ có 1 bữa tiệc hoành tráng. Nó xách giỏ về phòng mình, định đi vào thì chị Sương gọi nó.

-Tuyệt cho chị chung phòng không vấn đề chứ? – Sương nhìn nó cười nhẹ nhàng, nó không thể phủ nhận sắc đẹp tuyệt vời của chị.

-Dạ, nếu chị muốn. – Nó hơi bất ngờ.

Nó mặc chiếc váy của mẹ mà nó tìm được, vừa in luôn, tự nhiên nó thấy hài lòng, có vẻ mùi hương dịu nhẹ của nước hoa mẹ nó đã dùng vẫn vương trên đây.

Bữa tiệc được tổ chức trong nhà nhưng lại có cửa lớn ra hành lang để ngắm biển. Đã là tiệc của giới quý tộc thì khỏi phải bàn tới cái vẻ hoành tráng, lunh linh của khung cảnh và thức ăn. Mọi người đều rất thỏa mãn thường thức. Thanh thì khỏi nói, ăn chơi thả cửa luôn. Còn Phong thì vẫn bị dính với Bạch Ngân. Riêng nó cố tránh mặt Nhật mọi lúc, nó sẽ cảm thấy khó xử nếu chạm mặt nhau.

-Sao lại đứng 1 mình thế? – Nguyên cầm li nước lại chỗ nó.

-Liên quan gì tới anh. – Tâm trạng nó không được vui chút nào.

-Gì nóng nảy vậy. – Nguyên uống 1 ngụm nước, mắt liếc xuống sợi dây chuyền của nó. – Mặc bộ đồ như vậy mà trang sức chả ăn nhập gì, em có mắt thẩm mỹ không thế?

-Xin lỗi vì lỗi mốt nhưng đây là vật quan trọng, không tháo được đâu. – Nó buồn rầu uống li nước của nó.

-Vậy à. Ai tặng vậy? – Nguyên hỏi dồn.

-Nhật. – Phụtttt.. Nguyên không ngờ nó lại trả lời 1 cách thẳng thừng như vậy, với bộ mặt lạnh đó nữa chứ.

-Em thiệt là kì lạ thật đấy Tuyệt. – Nguyên chịu thua nó.

-Rồi sao nào? Anh sẽ đi rao cái tin đó ọi người à?

-Không, làm người ai làm thế. – Nguyên cười sặc sụa.

-Vậy tốt. – Nó lạnh lùng bỏ đi. Buổi tiệc tối đó thật nhàm chán với nó.

Sáng hôm sau, mọi người rủ nhau ra biển tắm.

Cạch. Tiếng cửa phòng tắm mở, chị Sương bước ra trong bộ bikini tôn lên vóc dáng hoàn hảo của chị, làm nó thấy thật ghen tị.

-Cái vết trên vai chị... - Lần này nó mới tận mắt thấy cái vết dài từ vai bên này sang bên kia.

-À, là 1 tai nạn hồi nhỏ. – Chị Sương sờ lên vết thương. – Lúc nhỏ chị bị bắt cóc tống tiền, khi được cứu chị cố vùng vẫy thì bị rạch 1 đường vậy đấy.

-Dạ, ra vậy. – Giờ nó đã biết lí do.

Hôm nay nó cũng muốn ra ngoài cho khuây khỏa tinh thần nên cũng thay đồ. Nó thích mặc lại những bộ cũ của mẹ nó nên tất nhiên đồ tắm cũng vậy. Nhưng khổ nỗi bộ ấy lại hở lưng để lộ ra vết sẹo to tướng.

[Đành khoác áo ở ngoài vậy.]

-Tuyệt, em cũng bị thẹo nữa à, hình như là nặng lắm – Chị Sương để ý vết sẹo trên lưng nó.

-Dạ. Chuyện đã lâu rồi ạ, trong 1 đám cháy em bị quệt bởi mảnh trần nhà.

Chị Sương cười như cảm thông với nó.

-Tuyệt, xuống đây chơi đi. – Phong gọi nó khi thấy nó chỉ ngồi 1 chỗ trên bờ.

-Anh Phong, lại chơi bóng nước với em. – Ngân chạy lại nín Phong.

-Ê nhóc, đang chơi mà chạy đâu vậy hả, lại đây mau. – Nguyên ở đâu nhảy ra nhắc Ngân chạy đi. Phong mới thoát được, liền kéo nó theo.

-Ngồi đó không thì có gì vui, đi. – Nó bị Phong kéo xuống nước.

-Rồi rồi. – Nó vừa xuống thì lấy tay tát nước Phong. – Cho chết nè, cái tội lôi kéo.

-À à, dám đánh lên. – Phong không chịu thua, tát lại.

-Nè, bơi đua không? – Nó thấy mình tát nước không lại nên giả trò đánh trống lảng.

-Ok luôn, bơi tới mỏm đá kia đi. – Phong chỉ tay về phía có dãy đá dài.

-Ok. Chuẩn bị. 1. 2. Bơi! – Nó ra hiệu rồi lặn xuống, Phong cũng theo.

Phong bơi được 1 lúc thì tự nhiên thấy lạ, trồi lên thì không thấy nó đâu. Nhìn phía sau thì nhận ra nó đang vùng vẫy.

-Trời ạ, sao lại để chuột rút chứ, chết tiệt. – Phong liền hốt hoảng bơi lại.

-Tuyệt! Tuyệt! Có sao không!? Cố lên! – Giọng Nhật lo lắng, kéo nó lên. Thì ra Nhật ở gần đó, nhận ra nó đang chìm thì lao lại ngay lập tức. – Tuyệt! Tỉnh lại, Tuyệt!

Nó uống nước hơi nhiều, nhưng may mắn là chưa bị ngạt hoàn toàn, Nhật vừa đặt nó nằm xuống thì nó sặc nước ra hết. Phong chạy tới, thấy nó bình an thì thở phào nhẹ nhõm.

-Khụ khụ... - Nó từ từ ngồi dậy, đầu đau như búa bổ.

-Mừng...mừng quá. – Nó sững sốt khi nhìn thấy gương mặt lo lắng như muốn khóc của Nhật. – Tuyệt không sao rồi, may ghê. Không biết sao nhưng thấy Tuyệt an toàn tớ mừng quá.

Nó vẫn chưa hết ngẩn ngơ ngay cả khi Phong dìu nó đứng dậy để đi vào trong.

-Đi thôi, cậu cần nghỉ ngơi đây. – Phong dìu nó quay đi.

-Đó...đó đúng là... - Nhật lẩm bẩm nhìn theo nó, trong khoảnh khắc trước khi nó lấy khăn choàng lên, thấp thoáng Nhật nhìn thấy 1 vết dài trên lưng nó.

32. Chương 32

-Nè, bà chị tính cầm cái muỗng đó tới chừng nào vậy? – Bạch Ngân khó chịu vì nó cứ thần thờ suốt bữa tối, tới nỗi xúc 1 muỗng cơm rồi mà cứ cầm hoài.

-Huh?...À...ồ...xin lỗi. – Nở sứt tỉnh, đặt cái muỗng xuống.

-Em thấy không khỏe hả? – Chị Sương quan tâm hỏi.

-Dạ.. không sao ạ, hình như em vẫn còn hơi choáng. – Nó đưa tay lên sờ trán.

-Choáng thì đi nghỉ đi, giống thằng Nhật ấy, ra đây làm gì. – Nguyên nói với giọng vô tâm.

-ÁÁÁHHH! – Tiếng hét thất thanh của 1 chị làm mọi người giật mình, rồi tiếp sau đó lại thêm mấy tiếng la giống vậy nữa. – CHUỘTTTTT!

Không biết làm thế nào có 1 con chuột đi lạc vô phòng ăn, ai nấy hốt hoảng, la hét bỏ chạy, cái phòng ăn trở nên hỗn loạn như chạy giặc.

[Gì vậy trời..? Có 1 con chuột thôi mà cũng..]

Nó là cái đứa duy nhất bình tĩnh, cả Phong mà cũng tỏ ra sợ hãi tới xanh mặt. Mọi người xô đẩy nhau chạy ra khỏi phòng ăn, nó cũng bị cuốn theo đám hỗn độn.

[Ồ hay nhỉ, giống lũ lụt người quá. Mà làm thế nào mình “trôi” về tận phòng hay ế??]

Mà nó cũng kệ, mệt rồi nên cũng đi vào luôn. Thả người lên giường, nó thở dài, tính đi ngủ thì khi đẩy tay lên cổ nó mới phát hoảng.

-S...Sợi đây đâu rồi?! – Nó bật dậy, lục tung cả phòng lên mà không thấy.

[Có khi nào lúc này làm rơi ở phòng ăn không ta?]

Nó liền lao tới phòng ăn, tìm hết mọi góc ngách nhưng cũng không thấy.

[Thôi chết rồi, lỡ nó mất dưới biển chắc toi quá.]

Nó vẫn lao ra ngoài mặc dù trời tối, tay xách theo cái đèn pin. Nó tìm trên từng centimet cát, cũng không tìm ra. Mệt quá, nó ngồi phệt trên cát, ngược mặt lên trời.

[Tuyệt ơi là Tuyệt, có sợi dây chuyền không cũng làm mất, giờ tính sao đây?]

12h đêm.

ẦM!ẦM!ẦM!

-SƯƠNG! SƯƠNG! CÓ TRONG ĐÓ KHÔNG RA NHANH LÊN! – Nguyên đập cửa phòng, không ai trả lời.

-Có chuyện gì vậy? – Chị Sương thấy Nguyên đập cửa phòng mình.

-Cô đã ở đâu vậy?! – Nguyên ngạc nhiên.

-Trong phòng bạn từ chiều tới giờ. – Sương vẫn chưa hiểu sao Nguyên lại gọi cửa vào giờ này, chị mở cửa đi vào. – Ua, Tuyệt đâu rồi?

-Chết tiệt thật! – Nguyên khi thấy không có nó ở trong thì lập tức lao tới phòng Nhật đập cửa. – NHẬT! DÂY MAU! CÓ CHUYỆN LỚN RỒI!!

-Gì vậy? – Nhật ngái ngủ ra mở cửa, bực mình vì khuya rồi mà Nguyên còn phá rối.

-TỈNH NGỦ NGAY, ĐI KIỂM TIỂU TUYẾT ĐI, CON BÉ ẤY GIỜ CHƯA THẤY VỀ KÌA. – Nguyên hét vô mặt Nhật.

-Gì cơ? Là sao? – Nhật vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

-Lúc anh lấy trộm cái này của nó trong phòng ăn. – Nguyên lôi ra sợi dây chuyền của nó. – Con bé ấy chạy đi kiểm đến giờ chưa về nè.

Nhật khi nhìn thấy sợi dây chuyền rồi nghe Nguyên kể thì hoang mang. Cậu lấy điện thoại gọi cho nó nhưng không ai bắt. Hốt hoảng, cậu gọi cho Thanh với Phong báo nguy, rồi lao ra ngoài với cây đèn pin.

Phong với Thanh nghe chuyện cũng tá hỏa, Phong bảo Thanh lo đi báo với bảo vệ trên đảo còn cậu thì nhanh chóng chạy đi kiểm nó, lòng thấp thỏm không yên.

-Tuyệt ơi, cậu ở đâu vậy?! Đừng dọa tớ sợ chứ! – Phong nghiêng răng.

Bốn phía quanh nó chỉ toàn cây với cây, còn đèn pin của nó thì lại hết pin vào đúng lúc này nữa. Nói đúng hơn thì lúc nó ở bãi biển, tìm không được sợi dây chuyền nên...đi lang thang, bị lạc vô rừng lúc nào không hay.

-Thôi rồi, làm sao kiểm đường ra đây?? – Nó lo âu ngó xung quanh nhưng chịu, trời thì tối mà cây cỏ thì um tùm. – Hix, ở đây có thú dữ không vậy, kinh quá...

Nó đành ngồi xuống 1 gốc cây, định bụng ngủ luôn chờ trời sáng rồi đi về.

Ào ào ào..

[Hay thật, giờ mưa rồi, làm gì đây?]

Nó trách sao số nó xui thế không biết, đã lạc rồi còn bị mắc mưa.

-Tuyệt! Bạn đâu rồi Tuyệt!! – Nó nghe thấy tiếng Nhật gọi trong màn mưa, nghĩ là cậu chắc chắn ở gần đây.

-Tui ở đây n.... – Nó chưa kịp la lên thì SOẠT, chân nó trượt vì đất ướt, nó ngã xuống, không biết rằng chỗ nó đứng cách 1 vách đá chỉ vài bước chân. – ÁÁÁHHHHHHH!!!!

Kết thúc. Hạ Tiểu Tuyệt đã chết. – au

Nhắm nhí, mi muốn ăn đập hả con au kia! – Tuyệt. – thành thật xin lỗi các readers, mời đọc tiếp.

*bóp bóp! xoảng! binh! Ááá! < ___=“”>

-Tui ở đây n.... – Nó chưa kịp la lên thì SOẠT, chân nó trượt vì đất ướt, nó ngã xuống, không biết rằng chỗ nó đứng cách 1 vách đá chỉ vài bước chân. – ÁÁÁHHHHHHH!!!!

Nhật nghe thấy tiếng hét thất thanh của nó thì lao tới chỗ vách đá.

-Đây...đây là chiếc giày của Tuyệt mà. Không lẽ....Tuyệt!! – Nhật đến vìa vách đá nhìn xuống thì thấy nó nằm bất tỉnh ở dưới. Không do dự cậu đứng dậy định trượt xuống bên nó nhưng cậu cũng bị sảy chân vì đất quá ướt, Nhật rơi xuống may mà không đè lên nó.

-Hên là cái vách này không cao lắm, không là đi luôn rồi. – Nhật ngồi dậy ngó lên, rồi quay qua lay nó dậy. – Tuyệt, có sao không? Mau tỉnh dậy đi.

Nó không nhúc nhích.

-Hay thật, điện thoại cũng hư luôn, chắc tại lúc này té xuống. – Nhật bỏ luôn ý định dùng điện thoại cầu cứu, cậu đành sẽ bế nó tìm chỗ nào trú mưa đỡ. – Ui da, trặc chân rồi, đáng ghét thật...

Không di chuyển đi đâu được, nó thì lại bất tỉnh. Nhật không biết làm gì hơn ngồi đó chờ tới sáng.

-Nóng quá, Tuyệt, bạn bị sốt rồi, sao bây giờ. – Cả người nó nóng ran, Nhật ghi chặt nó vào lòng, dựa lưng vào vách đá, cậu cũng lạnh không kém. – Cố lên...chỉ cần chờ tới sáng sẽ có người tới...

Mưa vẫn rơi không ngớt, lạnh buốt. Nhật vai run bần bật nhưng vẫn ôm chặt nó, cố không để nó bị ướt hơn nữa. Cơn sốt của nó không hề giảm mà thậm chí còn tệ hơn, người ướt sũng, nóng như bị thiêu đốt, nó không tự chủ được ý thức nữa, cứ thế mà liệm đi từ từ.

33. Chương 33

-Nhật, tỉnh lại Nhật! – Nhật mở mắt, đầu tiên là những hình ảnh mờ mờ ảo ảo, nhưng định hình lại thì cậu thấy đó là Thanh với gương mặt lo lắng.

-T...Tuyệt đâu rồi?!! – Nhật bật dậy khi để ý chỉ có mình cậu ngồi đó.

-Yên tâm, cậu ấy được đưa lên xe cấp cứu đằng kia rồi, chậm chân 1 chút nữa thôi là Tuyệt hết cứu đấy. – Thanh chỉ tay về chiếc xe chỗ Phong, chị Sương và anh Nguyên đang đứng. – Cậu cũng nên đi thôi, trông cậu cũng không khá hơn đâu. May mà Phong đã gọi cho ba cậu viện trợ đấy, có cả trực thăng đang chờ để đưa về nữa.

Thanh dìu Nhật đứng dậy, cậu gục ngay trên vai Thanh. Cả đêm qua cậu đã cố hết sức mình che chở cho nó, không 1 giây nào cậu buông nó ra, khi biết nó đã an toàn, cậu mới yên tâm nghỉ ngơi, ít nhất là vậy.

34. Chương 34

-Bác sĩ, con tôi không sao chứ? – Ông Hoàng lo lắng hỏi vị bác sĩ vừa bước ra từ phòng nó.

-À, không có gì nghiêm trọng cả, cô ấy chỉ bị sốt cao vì bị ướt quá lâu, nghỉ ngơi chừng 1 tuần sẽ khỏi. – Bác sĩ nhẹ nhàng nói. – Các vị có thể vào thăm cô ấy được.

-Ôi tạ ơn trời. – Ông Hoàng nhanh chóng đi vào, có Phong, Ly và cả bà Nguyệt.

Nó đang nằm trên giường ngủ, nghe có tiếng người thì mở mắt ngồi dậy, nhìn tất cả với ánh mắt xa lạ.

-Tuyệt, con không sao rồi may quá. – Ông Hoàng mừng rỡ chạy lại ôm nó.

-Cái gì đang diễn ra vậy? Ông là ai? Mấy người là ai? Mà tui là ai, sao tui lại ở đây?? – Mấy câu hỏi mà tưởng như đùa của nó làm mọi người kinh ngạc nhìn cái khuôn mặt lạnh lùng của nó.

-Cái gì? Chứng mất trí nhớ tạm thời?! – Ông Hoàng nhảy dựng khi nghe cái tin động trời đó.

-Vâng, theo kết quả kiểm tra thì do lúc té đầu bị đập khá mạnh cộng với việc tâm lý bị dồn ép dẫn đến chứng bệnh này. – Bác sĩ gật gù thông báo. – Tuy là mất trí nhớ nhưng không có nghĩa không nhớ lại được, chứng mất trí nhớ tạm thời này chỉ cần thời gian và 1 ít tác động thì sẽ nhớ lại được và trở về như bình thường. Nhưng trường hợp cô Tuyệt đây do bị dồn ép tâm lý nên có lẽ thời gian cần sẽ nhiều.

-Vậy theo bác sĩ sẽ mất bao lâu? – Ông Hoàng lo lắng hỏi.

-Không biết trước được nhưng theo tôi thấy thì cần tới 1 năm.

-1 năm? Quá dài. – Phong lẩm bẩm.

Ngoài ông Hoàng với Phong là người lo lắng cho nó, chỉ có bà Nguyệt cười thầm trong bụng đắc chí, con Ly thì trong bụng bồn chồn, cảm xúc lẫn lộn.

-Gì cơ? Bị mất trí nhớ?? Thiệt hả Phong? – Thanh la lối trong điện thoại.

-Không đùa đâu, cô ấy còn không nhớ được tên mình nữa mà. –Phong thở dài. – Bác Hoàng đang cố gắng “giới thiệu lại” mọi người cho cô ấy. À, Nhật sao rồi?

-Bất tỉnh nhân sự. Câu ta vừa về tới nhà là lăn đùng ra sốt. – Thanh đang ở nhà Nhật.

-Uhm, đừng nói gì về chuyện của Tuyệt cho tên đó nghe là được rồi. – Nói xong Phong cúp máy.

-Haizz – Thanh thở dài sau khi nói chuyện với Phong. Bộp. Cái bàn tay nóng ran của Nhật nắm cổ Thanh. – Á!

-Có thật là Tuyệt bị mất trí nhớ không? – Giọng Nhật thều thào. Nhật nghe hết rồi, cũng tại Thanh la lớn quá mà.

-Vậy, theo bác nói, a không, theo ba nói, con là Tiểu Tuyệt, con của ba, dì Nguyệt kia là mẹ kế, còn nhỏ Ly đó là em cùng cha khác mẹ? – Nó nhíu mày.

-Con nhớ không, chúng ta là gia đình của con. – Ông Hoàng cười với gương mặt mệt mỏi.

-Không nhớ gì hết. Nhưng nếu bác, à, ba nói vậy con không nghĩ là nói dối. – Nó nhìn thẳng vào đôi mắt buồn rầu của ông.

-Ba à, trông ba có vẻ mệt lắm rồi, ba nên về nghỉ đi thôi. – Con Ly thấy ông Hoàng thở dài và có dấu hiệu kiệt sức.

-Đúng đó bác, gia đình bác cứ về đi ạ, cháu ở lại với Tuyệt được rồi. – Phong bước vô.

-Vậy, tôi nhờ cậu. – Bà Nguyệt đỡ ông Hoàng đứng lên rồi ra về.

-Cậu là ai? – Nó nhìn Phong khó chịu.

-Không nhớ thiệt hả?

-Không.

-Đồ ngốc.

-HẢ??!!

-Phong. Hữu Nam Phong. Rất vui được gặp Tuyệt. – Phong cười đưa tay ra.

-Ồ..uhm. – Nó bắt tay Phong.

Rầm!

Cửa phòng bệnh nó bật mở, Nhật đứng thở hổn hển với Thanh đứng đành sau lưng tưng.

-2 người đang làm cái gì thế? – Nhật nói không ra hơi.

-Ăn táo. – Nó với Phong đồng thanh.

-Ăn cái kiểu gì vậy?! – Thanh há hốc mồm nhìn Phong dứt từng miếng táo cho nó.

-Tui là bệnh nhân mà. – Nó lạnh lùng. – Mà 2 người là ai vậy?

-Bạn không nhớ tớ hả Tuyết? – Nhật nhìn nó với gương mặt cay đắng.

-K...Không... - Nó thấy nhói trong tim khi nhìn biểu hiện đó.

-Hay thật đấy, nói thích người ta rồi bây giờ không nhớ gì hết là sao? – Mắt Nhật bắt đầu mờ đi. – Bạn ác lắm...

-Nhật! – Thanh lao tới đỡ cậu con trai đã bất tỉnh vì kiệt sức.

35. Chương 35

1 tuần sau nó xuất viện.

-Yên bình quá. – Nó đi dạo với Phong trên biển.

-Cậu luôn thích ngắm hoàng hôn ở đây mà. – Phong cười.

-Uhm, chắc đúng vậy rồi. – Nó hít thở bầu không khí trong lành. – Huh? Cậu ấy là người tên Anh Nhật kia.

Nhật đang đứng cách đó không xa, thở dài. Chờ nó với Phong bước tới, Nhật cười.

-Chào.

-Ồ...chào... - Nó vẫn còn ác cảm với Nhật.

-Vẫn chưa chịu nhớ ra hả? – Thấy nó nép nép vào Phong làm Nhật đau lòng. – Cầm lấy này.

Nhật đưa ra sợi dây chuyền hình bông tuyết.

-G...gì vậy? Sao lại đưa cho tui? – Nó không hiểu gì hết.

-Nó vốn là của bạn mà. – Nhật cầm tay nó lên.

Xoẹt.

Có gì đó vừa chạy qua trong đầu nó, và cái cảm giác tim đập mạnh làm nó rút tay ra, mặt đỏ bừng.

-Dù trí nhớ bị xóa bỏ nhưng con tim bạn vẫn không thay đổi phải không. – Nhật nhìn phản ứng của nó, cười buồn, trao cho nó sợi dây chuyền rồi quay lưng đi.

Nhật bước đi nặng nề. Con tim cậu đau nhói, cậu đã không nhận ra đâu là người cậu tìm kiếm, đến khi biết được rồi thì người ta không nhớ gì cả. Cậu trách mình tại sao khi biết sự thật lại không chạy ngay đến bên nó để bây giờ...

Trở lại cái ngày Nhật bày tỏ với chị Sương nơi bãi biển.

Sau khi nó chạy đi mất.

-Nhật, chị không hiểu em đang nói gì. – Tiếng chị Sương lúng túng. – Vụ cháy 11 năm trước là sao?

-Ồ, chị không nhớ à? Không phải vết sẹo trên vai chị là do che cho em khỏi bị mảnh trần nhà sụp xuống sao?? – Nhật hoang mang.

-Làm gì có chuyện đó. Vết sẹo này là chị bị 1 tên bắt cóc quẹt dao vô hồi bé mà. – Rồi như nhớ gì đó, chị Sương suy ngẫm. – Nếu em nói về vết sẹo, thì Tiểu Tuyết cũng có 1 cái đó, chạy dọc từ vai xuống tới thắt lưng.

-Sao cơ ạ?! – Nhật kinh ngạc.

-Con bé nói cái sẹo đó là do 1 tai nạn trong 1 vụ cháy hồi nhỏ. – Chị Sương nhìn Nhật cười. – Chị cảm ơn em đã quý mến chị. Nhưng người con tim em mong chờ không phải là chị.

-D..dạ. Em...xin phép. – Nhật chào chị Sương rồi lên xe nhanh chóng về nhà.

-Mẹ, Mẹ ơi! – Nhật chạy 1 mạch lên phòng phụ nhân Lệ Quyên. – Mẹ, 2 người trong hình này là 1 phải không mẹ?

Nhật chìa ra tấm ảnh cậu hồi nhỏ chụp chung với 1 cô bé và chỉ tay vào nó trong tấm hôm sinh nhật nó. Phụ nhân ban đầu hơi ngạc nhiên nhưng bà cười rồi gật đầu.

Bàng hoàng, Nhật cười đau đớn.

36. Chương 36

Nó nằm mân mê sợi dây chuyền. Đã 2 tuần trôi qua đây chán nản, Nhật cố đến để nói chuyện với nó nhưng nó luôn từ chối, chỉ vì không biết tại sao nhưng khi gặp mặt cậu nó thấy thật khó chịu trong lòng.

[Có nên đeo nó không nhỉ? Tên đó nói thứ này vốn là của mình...]

-Alô? – Nó trả lời điện thoại, là Phong.

-Đi chơi không?

Phong đứng chờ nó dưới nhà, dù gì thì nó cũng chán khi ở nhà nên vội thay đồ rồi đi xuống.

-Sợi dây chuyền đó.... – Phong để ý thấy nó đeo sợi dây.

-À, tớ thấy nó cũng đẹp, không biết tại sao nhưng khi đeo nó tớ lại thấy an toàn. – Nó cười, không để ý thấy gương mặt Phong thoáng buồn. – Mà đi đâu vậy?

-Công viên giải trí. – Phong theo nó vào xe.

Tiệc trời thoáng nắng, dễ chịu, thích hợp cho 1 buổi vui chơi.

Phong rủ nó chơi đủ thứ trò trong công viên, tàu lượn, trượt nước, nhà ma... Tâm trạng của nó vui vẻ cả ngày, Phong mặc dù không nói gì nhiều nhưng cậu luôn dịu dàng chăm sóc nó. Gần chiều, cả 2 lên vòng đu quay trước khi đi về.

-Hôm nay thật sự tớ rất vui. – Nó nhìn qua cửa kính ngắm khung cảnh phía dưới của công viên. – Cảm ơn nhiều.

-Không có chi. – Phong mừng vì nó thấy thoải mái nhưng cậu cũng không an tâm vì cậu không thể nào hiểu được cảm xúc nó, ánh mắt của nó suốt cả ngày cứ vô hồn thế nào ấy, mặc dù miệng vẫn cười.

-Xin lỗi. – Nó nhìn Phong buồn bã. – Cậu thật sự rất tốt với tớ, tớ lại không nhớ cậu là gì với tớ trước đây.

-Đừng nên nhớ lại thì hơn. – Phong buột miệng. – Cậu nếu nhớ lại tớ là gì đối với cậu trước đây thì điều đó chỉ làm đau khổ tớ hơn thôi.

Rồi Phong vươn người ôm chặt nó.

-Tớ ước cậu cứ như bây giờ, tớ sẽ chăm sóc, quan tâm, bảo vệ cậu, để cậu chỉ có thể nhìn tớ thôi.

Nó biết chính xác Phong đang bày tỏ với nó, nhưng cái ôm của cậu với nó trông rộng quá, nó không cảm thấy ấm áp, bỗng nhiên nó chỉ muốn khóc.

-Ngồi đây đợi nha, tớ đi mua kem. – Cả 2 xuống đu quay được 1 lúc, Phong đề nghị sẽ mua kem rồi về.

Nó ngồi trên băng ghế nhìn trời nhìn mây.

Cộp cộp cộp. Tiếng bước chân của 1 toán người tiến lại phía nó, họ ăn mặc như mấy tên du côn. Cả đám nhìn nó cười đều.

-Cô có việc cần đi với chúng tôi đây. – Tên đứng đầu nắm tay nó kéo lên.

-Ca...Cái gì?! Bỏ tôi ra!! – Nó cố vùng vẫy nhưng không, nó bị trói tay, bịt miệng rồi bị đưa lên 1 chiếc xe đi mất.

Phong chết lặng khi không thấy nó ở chỗ băng ghế, thay vào đó cậu thấy sợi dây chuyền nó đeo nằm trên đất, đứt đôi.

-PHONG!! – Tiếng gọi làm Phong giật mình, Ly với Thanh hốt hải chạy tới. Ly nức nở nắm áo Phong. – THA LỖI CHO TỐ!! Tuyệt bị bắt cóc rồi!! Là mẹ tớ ra lệnh cho đám người đó!!! Tớ không ngờ mẹ tớ lại đi xa đến vậy!!

Nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của Thanh, Phong biết đây không phải giỡn chơi rồi.

-Thanh, nhanh gọi cho Nhật báo trong khi tớ cố định vị chỗ họ bằng laptop. – Phong lao ra xe, lôi cái laptop cậu luôn mang ra, tìm kiếm tín hiệu của chiếc điện thoại của nó.

-Nhật không bắt máy. – Thanh lo lắng cúp điện thoại. – Gọi đến nhà cậu ấy thì được bảo là đi đến công viên giải trí.

-Không lẽ... - Ly kinh ngạc.

-Chết tiệt, cái tên này, có bám theo để trông chừng cũng không nên đi 1 mình chứ. – Phong gãi đầu, rối bời. – Gọi ba Nhật xin viện trợ. Trong lúc này không báo gì với ba Tuyết hết, nếu không sẽ có rắc rối với bệnh tim của bác ấy.

Thanh nghe theo, nhanh chóng quay số. Cả 3 bây giờ đang rất hoang mang lo lắng cho sự an nguy của nó và Nhật.

-Giờ làm gì đại ca? – 1 tên đội nón hỏi cái người đứng hút thuốc chỗ cửa sổ.

-Chờ 1 chút nữa là 7h tối, khi đó mới gọi điện đòi tiền chuộc, bà Nguyệt ra lệnh vậy. – Khói thuốc xám xám bay trong không gian cũ nát của 1 ngôi nhà bỏ hoang.

Tay nó bị trói chặt, miệng thì bị bịt kín mít. Nó thấy kinh tởm cái không khí ẩm mốc, thối nát ở nơi đây.

-Chúng ta được lệnh bắt cóc tiểu thư đây để đòi tiền chuộc nhằm làm tổn thương đến bệnh tình của ông già nó. – Tên đại ca cầm điều thuốc quơ quơ trước mặt nó. – Bà Nguyệt nói để đảm bảo ông vì sức mà chết thì trước khi giao con bé cho ông phải đập cho nó vài đòn.

Tên đó nắm tóc để nó ngẩng mặt lên, nó run rẩy sợ hãi, bị thổi khói thuốc vào mặt, muốn ho cũng không được.

-Đúng là tiểu thư nhà giàu nhỉ, nhìn đẹp đấy... - Tên đội nón nhìn nó cười đều.

-Thôi đi, bà Nguyệt trả 50 triệu không phải để mày làm bậy làm bạ đâu. – Tên cầm đầu quát thẳng đội nón im re.

Tại nhà của nó, ông Hoàng đang ôm ngực quằn quại trên sàn sau khi nhận được cuộc gọi của bọn bắt cóc, y như kế hoạch của bà Nguyệt.

-Hê, chắc giờ này ông già của tiểu thư đây được đưa vô nhà thương rồi nhỉ. – Tên cầm đầu nhếch mép nhìn nó.

Rầm!

Cửa căn phòng mở tung, cả băng bắt cóc đều giật mình khi thấy Nhật bước vô.

-Cái gì đây? Chúng ta có 1 con chuột nhắt đi lạc này. – 1 tên nhìn Nhật, tay lăm lăm cây mã tấu.

Nhật chỉ tay về phía nó, đôi mắt cậu sắc bén như muốn thiêu đốt tất cả bằng ngọn lửa tức giận trong lòng cậu.

-Thả cô ấy ra. – Nhật nói điềm tĩnh.

-Ê nhóc, mày nghĩ mày là ai thế hả? – Tên cầm đầu vừa cười vừa cố ý nắm đầu nó chọc tức Nhật. – Có giỏi thì nhào vô cứu nó đi.

Vừa dứt lời thì tên cầm đầu lấy chân đá vô bụng nó 1 cái rõ mạnh. Từ vài phút trước nó đã thấy khó chịu trong người, bụng quặn lên, bây giờ bị ăn 1 cú như vậy tình trạng của nó càng tệ hơn, mồ hôi nhễ nhại, đầu óc quay cuồng, mắt lơ mơ đi.

Những gì nó nghe được là tiếng đánh nhau chói tai. Hình ảnh mờ mờ trước mắt nó là Nhật đang tháo băng bịt miệng và cởi trói cho nó, nó ngửi thấy mùi máu đầy người Nhật, cảm thấy hơi thở gấp gấp đầy lo lắng của cậu.

Với chút sức lực cuối cùng, nó vươn người che cho Nhật khỏi cú đập bằng gậy từ đằng sau, 1 cú ngay đầu.

-Coi chừng! – Tiếng nó vang cả phòng trước khi gục xuống, cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay Nhật trong phút giây rồi mất dần ý thức.

37. Chương 37

Mùi thuốc e tê xộc vô mũi nó, nó biết ngay nó đang nằm trong bệnh viện rồi. Nó mở mắt từ từ, chói lóa vì ánh đèn.

-Tuyệt...mày tỉnh rồi hả? – Đập vô mắt nó là cái khuôn mặt đầm nước mắt của nhỏ Ly.

-Hôn mê được 1 tuần rồi đấy. – Phong đặt tờ báo xuống nhìn nó.

Gượng ngồi dậy, xoa xoa cái đầu được băng bó, tay phải nó chạm trúng sợi dây chuyền đặt trên giường.

-Phong, chuyện gì đã xảy ra? Tớ bị đập trúng đầu rồi ngất luôn.. – Nó đeo lại sợi dây đã được sửa.

-Thì tụi tớ gọi cho ba Nhật cầu cứu, khi tới nơi thì thấy Nhật bị đập tới tấp nhưng không nguy đến tính mạng. – Phong dừng tại đó, cậu không muốn kể thêm là dù Nhật có chịu đòn cỡ nào cũng không buông nó ra. – Mà sao cậu lại nhớ được hết sau khi bất tỉnh những 1 tuần lận?

-Không chỉ nhiều đó. – Nó nhìn sang Ly với ánh mắt khó hiểu. – Tớ không còn mất trí nhớ nữa,

-Ồ, ra thế à? – Bà Nguyệt đứng dựa lưng ngoài cửa, nhìn nó với vẻ mặt khinh thường.

Bà Nguyệt bước lại Ly, tặng con nhỏ 1 cái bạt tay vào mặt!

-Vô dụng. Chỉ tại mày nhiều chuyện mà kế hoạch không hoàn thành.

-Mẹ thôi đi! – Ly lấy tay ôm bên má đỏ tấy lên của nhỏ. – Con chịu đựng đủ rồi! Suốt bao năm qua lớn lên trong cách dạy dỗ của mẹ con thiệt chịu không nổi nữa. Nếu mẹ muốn cái gia tài đó đến vậy thì mẹ tự đi mà lấy, con không cần nó đâu, trả lại cho Tuyệt đi!

-Mày...Tao nuôi mày lớn đến thế này không phải để mày tạo phản...

Cánh tay bà Nguyệt đưa lên định đánh Ly 1 cái nữa bị chặn lại bởi Phong.

-Thưa bác, xin nhớ đây là bệnh viện ạ. – Giọng Phong điềm tĩnh khiến bà Nguyệt phải rút tay lại.

-Dì Nguyệt. – Nó bước xuống giường. – Muốn làm gì thì tùy dì, con không can thiệp vào bản di chúc nữa. Nhưng mong dì đừng gây khó dễ cho ba và Ly nữa.

Nó kéo Ly đứng sau nó, nhìn thẳng vào bà Nguyệt lạnh lùng. Thất thế, bà Nguyệt bỏ đi. Ly vẫn đứng đó sệt sùi.

-Ba sao rồi? – Nó hỏi Ly, tay lau nước mắt cho con nhỏ.

-GÌ CỜ?! – Nó hét lên, mặt tái mét.

-Tình trạng ông Hoàng đúng là vậy, cú sốc quá lớn đã ảnh hưởng rất xấu tới tim của ông. – Vị bác sĩ nói với nó. – Hiện giờ chỉ cần 1 cú sốc nữa thôi thì...

Chân tay nó rã rời, đứng còn không vững. Bám vào thành giường, tay nó run run, mệt mỏi vì đầu còn đau, nó gục xuống.

-Ba chắc ba sẽ ổn chứ? – Nó kéo chiếc va li đi bên cạnh ông Hoàng.

-Được rồi, không phải lo quá vậy đâu con gái, điều đáng lo là mọi việc đều phải nhờ con với Ly đấy. – Ông Hoàng nhìn nó trù mến.

-Dạ, ba yên tâm, Ly đã được học hành nghiêm túc để có thể tiếp quản mà phải không, con cũng sẽ giúp nó mà. – Nó đưa cái va li cho ba nó.

-Uhm, vậy ba đi đây. – Ông Hoàng hôn nhẹ lên trán nó.

-Dạ. – Vẫy tay chào, nó quay lưng đi.

-Vậy vừa ý dì rồi chứ? Cả tập đoàn này giờ đã nằm trong tay Ly rồi đấy. – Nó lạnh lùng nhìn bà Nguyệt đang ngồi đọc báo.

Không nói gì, bà Nguyệt chỉ ngược lên cười thỏa mãn. Nó trở về phòng, nằm phịch xuống giường thở dài.

[Cũng may ba có người quen bên Mỹ, gửi gắm cho họ chắc không sao]

-Như vậy có được không? – Ly đứng nép ngoài cửa phòng nó. – Thuyết phục ba trao quyền điều hành tập đoàn cho tớ với lí do bệnh tình của ông, rồi lại bảo ba sang Mỹ tĩnh dưỡng cho sức khỏe. Thế chẳng khác nào hoàn thành 1 phần trong di chúc.

Nó ngồi dậy, nhìn thẳng vào Ly vô cảm khiến Ly chột giật mình.

-Đừng hiểu lầm tôi làm điều này vì cậu, vì sợ dì Nguyệt. Tôi vẫn chưa tha thứ cho cậu chỉ vì những lời của cậu ở bệnh viện đâu, cậu biết rõ để điều hành cả 1 tập đoàn to lớn thế này là 1 cực hình, vậy nên nhớ đây là sự trả thù của tôi. Trong di chúc dù ghi là trao tài sản cho cậu nhưng có đề cập đến tôi sẽ nhận 1 số tiền, với tôi thế là đủ, tôi không có hứng thú với cả gia tài và cái tập đoàn đâu. – Nó nằm xuống lại, quay mặt vô tường – Giờ thì làm ơn ra khỏi phòng tôi.

Cánh cửa khép lại sau lưng nó, bên ngoài, Ly vừa chạy vừa bật khóc. Nằm trên giường, nước mắt cũng lăn dài trên gương mặt đau khổ của nó.

38. Chương 38

Cái hộp cơm nó làm nhìn không thể nào khá hơn được, vẫn lộn xộn và không đẹp mắt chút nào.

[Mình không có khiếu thẩm mỹ thiệt à]

Riêng.

-Alô? – Nó nhắc máy.

-Gặp nhau 1 chút được không? – Giọng Phong ở đầu kia.

Sóng biển vỗ êm đềm buổi sáng hôm đó, nó bước chậm rãi tới chỗ Phong đứng. Ánh mắt cậu nhìn xa xăm, thoáng buồn.

-Mới sáng sớm có chuyện gì thế? – Nó đứng cạnh Phong.

Sự im lặng kéo dài 1 lúc.

-Còn nhớ những gì tớ nói trước đây không? Khi cậu bị mất trí nhớ ấy. – Phong thở dài.

-Nhớ.

-Tớ ích kỉ quá nhỉ. Nhớ lại mọi chuyện là tốt cho cậu nhưng tớ lại không muốn thế. Lúc đó tớ nghĩ thà cậu cứ không nhớ gì hết đi, rồi tớ sẽ trở thành người mà cậu thích chứ không phải Nhật. – Phong cười 1 cách đau đớn.

-Vậy, nếu ngay từ đầu tớ không gặp Nhật thì sẽ tốt hơn nhỉ, mọi chuyện sẽ không thành ra thế này. – Câu nói của nó làm Phong hơi bất ngờ. – Nhưng nếu mọi chuyện như thế, tớ không thể nào biết được cảm giác con tim đập mạnh khi thích 1 người là như thế nào. Tớ xin lỗi nhưng dù không gặp Anh Nhật đi chăng nữa, tình cảm tớ dành cho cậu chỉ là tình bạn không hơn.

Nó định bỏ đi thì chợt quay lại nhìn Phong cười.

-Tớ nghĩ nếu cậu chú ý hơn thì sẽ nhận ra hạnh phúc rất gần với cậu đấy. – Để lại câu nói đầy ẩn ý, nó bước đi.

Đứng thẩn thờ 1 hồi lâu, Phong quay lưng lại thì thấy Bạch Ngân đứng sau cậu từ bao giờ, gương mặt nhỏ như muốn khóc.

-Anh là đồ ngốc! – Buông 1 câu đầy giận dữ, Ngân òa lên khóc thiet làm Phong tự nhiên lúng túng.

Nó đứng phía trên nhìn xuống chỗ Ngân với Phong, cười nhẹ nhõm. Lấy tay che nắng, nó nhìn về phía đường chân trời, ánh sáng chói chang nhưng ấm áp tăng thêm dũng khí cho nó. Quay trở lên xe, nó tới nhà Nhật.

-T...Tuyệt...ba...ông ấy lên cơn đau tim...đang nằm ở bệnh viện bên Mĩ... - Giọng Ly run run như mắc nghẹn.

Nó không tin vào tai mình, cứ tưởng như trò đùa, sao cái thời khắc này lại đến nhanh thế??

Ánh hoàng hôn ấm áp yên bình đã qua đi, và cái màn đêm đầy đáng sợ cuối cùng cũng tới.

THE END

39. Chương 39

-Bác có nhận được thông báo của ba cháu. Không phải bác không tin vào năng lực của Ly nhưng để điều hành cả tập đoàn lớn thế này thì... - Ông Trương đan 2 bàn tay lại, nghĩ ngợi.

-Dạ. Cháu không nghĩ là còn cách nào khác, cháu không muốn bệnh tim của ba cháu bị ảnh hưởng thêm nữa. – Nó nhớ tới lời của vị bác sĩ, không sớm thì muộn, chỉ cần 1 cú sốc nữa thôi là ba nó sẽ...

-Uhm, cũng chẳng làm gì được. Mong ông ấy nghỉ ngơi khỏe mạnh ở bên Mĩ. – Ông Trương nhăm nháp tách trà, thờ dãi. – À, cháu tới để gặp Nhật phải không?

-Dạ, cháu muốn cảm ơn cậu ấy vì đã cứu cháu lần trước. – Nó nắm chặt hộp cơm đã làm.

-Uhm, nó đang ở trong phòng đọc sách đấy, cháu vào đi. – Ông Trương đứng dậy, chuẩn bị ra vườn.

-Dạ, vậy cháu xin phép. – Nó bỗng thấy vui vì ông Trương lúc nào ở nhà cũng trong bộ đồ của người làm vườn, nó cảm nhận được bác ấy rất yêu cây cỏ, và vẻ ngoài của bác không giống 1 ông chủ của 1 tập đoàn hùng mạnh nhất nước chút nào, luôn đơn giản và gần gũi.

Nó nhanh chân bước đi trên hành lang. Cửa phòng đọc sách khép hờ, nó định đẩy cửa vào thì nghe có tiếng nói chuyện. Nó hé mắt nhìn vào, Nhật với chị Sương đang cười nói vui vẻ. Tim nó như thất lại, phải rồi, hiện thực là vậy mà, chỉ mình nó đơn phương thôi.

Mà cũng vì nụ cười tỏa sáng của Nhật làm nó đứng thẩn thờ cả 1 lúc lâu. 1 chị hầu đi ngang thấy nó thì gọi.

-Cô cần gặp cậu chủ ạ? – Nó giật mình quay lại.

Nhật bước ra vì có tiếng ồn bên ngoài. Quá lúng túng, nó đưa vội hộp cơm cho chị hầu cầm rồi vụt chạy.

-Ồ, Tuyệt. – Nhật gọi với theo nhưng nó không quay lại, cứ cầm đầu chạy ra ngoài.

-Thôi rồi. – Chị Sương từ trong phòng bước ra, dựa lưng vô cánh cửa, làm bộ nghiêm trọng. – Hình như cô bé hiểu lầm rồi. Nhật, em vẫn chưa nói với Tuyết phải không. Chị nghe nói con bé nhớ lại rồi mà.

-Hả? Sao em không biết gì hết??! – Nhật ngạc nhiên, cậu là người cuối cùng biết việc nó nhớ lại. Cầm lấy hộp cơm, Nhật thở dài.

Đã 3 ngày nó nhốt mình trong phòng. Mọi cuộc gọi đến từ Nhật nó đều không nhắc máy mặc cho cậu gọi nó tới hàng chục lần. Nó không muốn gặp Nhật lúc này, mỗi nghe giọng cậu không nó cũng sẽ quặn quại vì mớ cảm xúc lẫn lộn mất.

Riêng riêng. Điện thoại nó reo. Lần này không phải Nhật, mà là Thanh.

-Alô? – Nó mệt mỏi nhắc máy.

-Tuyết hả? Ra ngoài 1 lúc được không?

-Có chuyện gì không Thanh?

-Thì ra ngoài 1 chút đi. – Thanh nài nỉ.

-Xin lỗi nhưng tớ không muốn. – Nó biết tổng là Thanh gọi nó dùm Nhật. – Hôm nay tớ không..

Rầm!

Cửa phòng nó mở tung, Nhật đứng ở ngoài, thở hổn hển, hình như cậu vừa chạy tới, dù gì thì phòng nó nằm trên mấy tầng lặn nên không mệt mới lạ.

Nó ngạc nhiên nhìn Nhật trong im lặng. Tim nó bắt đầu chạy đua trong lồng ngực.

-Tuyết...tớ có chuyện cần...

-Xin lỗi nhưng tớ không có tâm trạng. – Nó không cho Nhật nói hết.

-Nhưng...

-Tớ nói rồi! Tớ không muốn gặp cậu bây giờ! Xin cậu về cho!! – Nó đẩy Nhật ra khỏi cửa rồi đóng sầm lại, khóa chốt.

-Tuyết! Tuyết!! Nghe tớ nói đi mà!!! – Nhật đập rầm rầm trên cửa nhưng nó không trả lời. Buồn bã, Nhật bỏ đi, gọi cho Thanh. – Thanh hả? Tớ..

Nó ngồi phệt xuống đất, dựa lưng lên cánh cửa. Nó đã không kiểm soát được lời nói và hành động của mình, nó nhất định đã làm Nhật tổn thương. Bật khóc, ngực nó đau thắt lại, nó khóc không ngừng, lòng đau khổ vô cùng.

Nó tiếp tục nhốt mình trong phòng thêm 1 ngày nữa. Đến cả điện thoại của Thanh nó cũng không nhận.

-Cô chủ, có điện thoại của 1 người tên Bạch Ngân ạ. – Tiếng chị hầu ngoài cửa.

Nó hơi nghi ngờ nhưng cũng đành ra nghe.

-CHỊ BỊ NGỐC HẢ, TIỂU TUYẾT!?! – Tiếng con bé Ngân the thé trong điện thoại làm nó hoảng.

-Chuyện gì vậy Ngân?

-CÒN HỎI NỮA!! CHỊ CHƯA NGHE GÌ SAO!?! ANH ANH NHẬT SẮP ĐI MỈ ĐẤY!! – nó lùng bùng lỗ tai.

-Gì..gì cơ??

-ANH ẤY SẼ LÊN MÁY BAY VÀO CHIỀU MAI. – Ngân cúp máy cái rụp sau khi báo cho nó cái tin động trời.

Nó đứng như trời trồng trong vài phút, không tin được những gì nó đã nghe.

40. Chương 40

Nó cố gọi cho Nhật để xác minh nhưng không được. Nó thử tới nhà nhưng được bảo cậu đi vắng.

Không thể ngồi yên cũng chẳng biết nên làm gì, nó lang thang trên đường, chỉ còn vài tiếng nữa thôi là Nhật lên máy bay rồi. Nó lẩn quẩn không định hướng, nó muốn chạy ngay tới bên Nhật nhưng còn không biết cậu giờ ở đâu nữa. Có lẽ đây là sự trừng phạt cho nó? Vì đã đẩy cậu đi, không hề hay biết đó là lần cuối nó có thể nhìn mặt cậu.

-Ừa Tuyệt, sao lại ở đây? – Chiếc xe dừng kế bên nó, là Phong.

-Ra là vậy, tớ cũng không biết nữa là... – Phong ngồi xuống cùng nó trong 1 công viên.

-Uhm. – Nó chẳng buồn trả lời nữa.

-Thế càng tốt.

-Hả?!

-À, không có gì.

Nó với Phong ngồi im, thật sự nó không biết nói gì. Nó nghĩ nó là 1 con ngốc với trái tim tan vỡ, muốn khóc thật to nhưng nước mắt không thể trào.

-Chị Tiểu Tuyệt! – Ngân lao khỏi xe chạy về phía nó. – Tìm được chị rồi! Nhanh lên! Đi gặp anh Nhật ngay bây giờ.

Nó quá bàng hoàng, không nói nên lời, trong đầu nó chỉ có 1 ý nghĩ là vụt chạy đến nơi Nhật đang đứng.

-Tuyệt, - Phong níu tay nó khi đứng dậy. – Tớ ước gì cậu có thể quên tên đó đi đấy.

Nó ngăn người cho tới khi Phong buông tay nó ra, cậu cười.

-Ngốc ạ, đùa thôi. Mau đi đi.

-Lên xe đi, anh Thanh sẽ đưa chị đi – Ngân giục, đẩy nó.

Nó lao đi, trong lòng thầm cảm ơn Phong.

-Cảm ơn anh đã gọi. – Ngân đứng cạnh Phong.

-Uhm... - Phong ngồi xuống ghế, ngược mặt lên trời, cậu lấy tay che đi gương mặt đau khổ của mình.

Ngân im lặng ngồi kế bên Phong, nắm chặt bàn tay đang run rẩy của cậu.

-À, em xin lỗi nhưng chuyện Nhật đi Mỹ là giả.

-CÁI GÌ??!! – Nó há hốc mồm khi nơi mà Thanh đưa nó tới không phải sân bay mà là bãi biển gần học viện.

-Xin lỗi nhưng mau ra đó đi, Nhật đang chờ cậu đấy. – Thanh đẩy nó xuống xe rồi đóng cửa.

Hoàng hôn đã buông từ lúc nào, từng cơn gió thổi nhẹ nhàng nhưng đối với nó đó như 1 cơn bão trong lòng.

-Tuyệt, em tới rồi. – Chị Sương nhìn nó. Nó rất quý chị nhưng nghĩ tới hôm bữa thì nó không nén được sự ghen tị. – Nghe chị nói nhé. Hôm em đến nhà Nhật, chị ở đó chỉ để giúp Nhật vài việc. Và giữa chị với Nhật chẳng có gì cả.

Chị Sương cười, vỗ vai nó động viên tinh thần rồi bỏ đi.

Nó bước lại chỗ Nhật đứng, tim nó không ngừng đập mạnh.

-Cậu nghe chị Sương rồi phải không? – Nhật quay sang nó. – Cậu có tin tớ không?

-Chị Sương không nói dối... - Nó không dám nhìn thẳng vào mặt cậu.

-Tớ đã bị chị ấy từ chối. – Nó bất ngờ bởi câu nói này của Nhật. - Ngày tớ bày tỏ với chị ấy, tớ bị từ chối thẳng thừng, giờ nghĩ lại tớ mới hiểu cảm xúc của tớ dành cho chị ấy đơn giản chỉ như tình cảm chị em mà thôi.

Nó rất mừng vì chuyện không như nó nghĩ nhưng lại giận bản thân nó vì đã hiểu lầm Nhật.

-Tuyết, tớ xin lỗi. – Nhật nắm lấy tay nó. – Tớ xin lỗi vì đã không nhận ra rằng cậu chính là người tớ cần, người tớ luôn tìm kiếm bấy lâu nay.

Nước mắt tự nhiên tuôn trào trên khuôn mặt kinh ngạc của nó.

-Hôn ước của tớ và Ngân đã hủy rồi. Bởi tớ hiểu người tớ thật sự cần là cậu, Tiểu Tuyết. Con tim tớ luôn thật lòng với cậu từ khi ấy đến bây giờ mà phải không.

Không nói được lời nào, nó òa lên khóc trong hạnh phúc. Nhật ghì chặt nó, tự nhủ với lòng cậu cả đời sẽ để mất nó 1 lần nào nữa, với nó cũng vậy.

Biển. Hoàng hôn. Khung cảnh này không thể nào đẹp hơn, quá dịu dàng, ấm áp, như vòng tay của Nhật ôm lấy nó vậy.

Tối hôm ấy, việc đầu tiên nó thấy khi bước vào nhà là gương mặt vô cùng hốt hoảng của Ly và vẻ đặc ý của bà Nguyệt.

-T...Tuyết...ba...ông ấy lên cơn đau tim...đang nằm ở bệnh viện bên Mĩ... - Giọng Ly run run như mắc nghẹn.

Nó không tin vào tai mình, cứ tưởng như trò đùa, sao cái thời khắc này lại đến nhanh thế??

Ánh hoàng hôn ấm áp yên bình đã qua đi, và cái màn đêm đầy đáng sợ cuối cùng cũng tới.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-hoang-hon>